

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Wrong

PRINCE

LILIAN
MONROE

ROYALLY UNEXPECTED: BOOK SIX

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YANLIŞ PRENS

KRALLIK BEKLENMEDİK

6. KİTAP

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Cara](#)
2. [Cara](#)
3. [Theo](#)
4. [Cara](#)
5. [Theo](#)
6. [Cara](#)
7. [Theo](#)
8. [Cara](#)
9. [Theo](#)
10. [Cara](#)
11. [Theo](#)
12. [Cara](#)
13. [Theo](#)
14. [Cara](#)
15. [Theo](#)
16. [Cara](#)
17. [Theo](#)
18. [Cara](#)
19. [Theo](#)
20. [Cara](#)
21. [Theo](#)
22. [Cara](#)
23. [Theo](#)
24. [Cara](#)
25. [Theo](#)
26. [Cara](#)
27. [Theo](#)
28. [Cara](#)

29. [Theo](#)

30. [Cara](#)

[Epilog](#)

[Yalnız Prens](#)

1. [Rowan](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2020 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemelerin amacı doğrultusunda kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

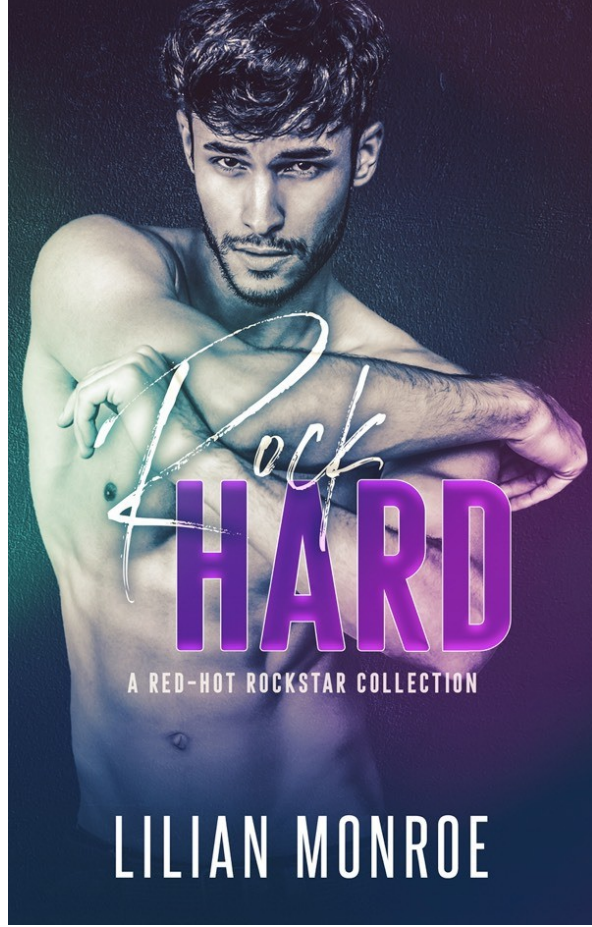
Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
186 Subiaco, WA, Avustralya, 6008

2. Baskı 2023

ISBN: 978-1-922986-18-4

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYA ÇOK SICAK ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR CARA

Sıradan insanlar ile kraliyet ailesi arasındaki tek fark, sıradan insanların evinize girmeden önce kapıyı çalmasıdır.

Peki ya kraliyet ailesi?

Kapıyı çalmak onların sözlüğünde yok.

Prens Theo'nun evime geldiğini anladığım tek işaret, dışarıda bir aracın durduğu ve sürücünün motoru kapattığı sesidir.

Bunun ailemin arkadaşlarından biri ya da ev personelimizden biri olduğunu varsayıyorum ve önemsemiyorum.

Argyle Veliaht Prensi, kaslı vücudu ve rüzgârda dalgalanan saçlarıyla kapıdan içeri dalar, bronzlaşmış yüzünden güneş gözlüklerini çıkarır ve odayı tarar. Onun ardından hafif bir esinti gelir ve keten gömleğinin kenarlarını dalgalandırır.

"Cara!" diye seslenir. Ayağa kalkar, kitabımı yanımdaki kanepeye bırakırım. Bana parlak bir gülümseme atar. "Hadi. Gidiyoruz."

Theo'nun söylediği her kelime bir emirdir. O bir kral olarak doğmuştur ve bir parçam onun böyle konuşmasından hoşlanıyor. Kendine güven ve güç çekici bir şeydir, bunu asla yüksek sesle söylemeye cesaret edemem ama.

Ben daha çok "bana ne yapacağımı söyleme" türünden bir kızım, en azından kendime öyle söylüyorum. Karnımdaki kelebekler ise farklı düşünüyor.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gideceğiz?"

Prensin beyaz keten gömleği düğmeleri açık, kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor. Turkuaz renkli yüzme şortu ve beyaz deri tekne ayakkabısı giyiyor. Açık kapıya doğru başını sallayarak gülümsüyor.

"Yaz gündönümü. Sürdürmemiz gereken bir geleneğimiz var."

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Prens Luca'nın kazası olduğunda geleneklerimizin sona erdiğini sanmıştım. O gün her şey değişti.

Üç yıl önce, nişanım Prens Luca, Prens Theo'nun küçük kardeşi, bir uçurumdan sığ suya atladı ve omurgasını kırdı. Luca, Singapur'da sayısız ameliyat ve saatlerce süren fizik tedavi görerek yaralarından kurtulmaya çalışıyor.

Peki ya ben?

Ben dışlandım. Dünyanın öbür ucunda çürüyorum. Onunla konuşması için yalvarıyorum ve sonra yavaş yavaş aramızdaki ilişkinin bittiğini kabul ediyorum.

İlk başta, onun yanında olmak istedim. İlk yıl cehennem gibiydi. Aradım, aradım, aradım. Ağladım. Mektuplar ve mesajlar gönderdim. Ona paketler gönderdim ve her gün onunla konuşmaya çalıştım.

Çocukluğumuzdan beri mesajlaşmak için kullandığımız özel bir posta kutumuz var. Bir yıl boyunca her gün kutuyu kontrol ettim, bana bir not, bir paket, ilgilendiğinin bir işareti göndermiş olmasını umarak.

Her gün kutuda hiçbir şey yoktu.

Luca beni uzaklaştırdı. Yavaş ama emin adımlarla, cevap vermeyi bıraktı. Luca ile nişanım bozulunca, kraliyet ailesinin geri kalanı da benden uzaklaştı. Sadece nişanımı kaybetmekle kalmadım, çocukluk arkadaşlarımı da kaybettim.

Luca, Theo, Beckett, Dante... Dört kardeş de benim için birer yabancı haline geldi. Bu beni neredeyse öldürdü.

Kazadan bir yıl sonra Singapur'a bile gittim, ama Luca beni görmek istemedi.

İkinci yıl, sersemlemiştim. Çok uyuduğumu ve fazla yemek yemediğimi dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Son üç yıl, hayatımın en yalnız yıllarıydı.

Ancak son altı aydır kendime gelmeye başladım. Yavaş yavaş yeniden kendim gibi hissetmeye başlıyorum. Gelecek için planlar yapıyorum. Kendim için planlar.

Ama Theo, sanki hiçbir şey olmamış gibi karşımda duruyor.

Ama değişti. Luca'nın beni uzaklaştırması, sonunda bu krallığı terk etmeye karar vermeme neden oldu. Yapmak zorundayım. Tüm bunları geride bırakabilmemin tek yolu bu.

Haftaya, şarkıcı olma hayalimi gerçekleştirmek için Amerika Birleşik Devletleri'ne uçacağım. İki düzine üniversiteye ses programları için başvurdum ve henüz hiçbirinden cevap almadım, ama bu beni durdurmayacak. İnsanların beni uzaklaştırmasına ve yıkmasına izin vermeyi bıraktım. Ben bundan daha güçlüyüm. Uuruma baktım ve şimdi uzaklaşıyorum.

Los Angeles'a gidip bir restoranda çalışırken şarkıcı olmaya çalışacağım. Plak şirketi yöneticilerine yalvaracağım. Pis barlarda şarkı söyleyeceğim. Ailem şarkıcılığın ailemizin adını lekeleyeceğini düşünse bile ne gerekiyorsa yapacağım.

Gitmem lazım. Kendim için bir şeyler yapmam lazım. Küçük bir kızken kurduğum hayali gerçekleştirmem lazım. Luca, Theo ve kraliyet ailesinin bana yaşattığı tüm acılardan önce kurduğum hayali.

Gideceğimi bilmek, beni ayakta tutan tek şeydi.

İki dakika öncesine kadar, Argyle Prenslerini bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum. Luca'nın kazasından sonra dört kardeşin de bana sırt çevirdiğini sanıyordum.

Görünüşe göre yanılmışım.

Boğazımı temizleyip, uzun kahverengi saçlarımın uçlarını parmaklarımla taradım. "Majesteleri..."

"Cara," diye homurdandı Theo, başını sallayarak. "Hadi ama. Sanki ocukluğumuzu birlikte geirmemişiz gibi orada durma. Mayonu giy ve arabama bin. Adaları dolaşacağız."

Argyle, beyaz kumlu plajları ve dalgalanan palmiye ağaçlarıyla tam bir Karayip krallığıdır. Krallık, Küba büyüklüğünde kara parçalarından, üzerinde tek bir palmiye ağacı bulunan küçük atollere kadar yaklaşık yetmiş adadan oluşur.

Yedi yaşımdan beri neredeyse her yıl, Argyle'in dört prensi ile birlikte krallığın etrafında yelken açtım. Bu yolculuk iki günden biraz fazla sürüyor ve küçük bir kız olduğumdan beri her yıl benim için yılın en önemli olayı oldu.

Üç yıl önce, bu geleneğimiz aniden sona erdi. Luca kaza geçirmişti ve iyileşip iyileşemeyeceğini bilmiyorduk. Adaların etrafında yelken açmak doğru gelmiyordu.

Yıllık yelken gezimiz de yas tuttuğum bir başka şeydi.

Argyle Prensleri'nin en büyüğü olan Prens Theo, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ee?"

"Düşündüm de..." Boğazımı temizliyorum. "Artık bunu yapmayacağımızı düşünmüştüm."

"Bak, Luca seninle konuşmayı reddediyor olabilir, ama bu arkadaş olmadığımız anlamına gelmez. Çocukluğumuzdan beri her yıl bunu yapıyoruz. Bu bir gelenek."

"Dante ve Beckett?" Diğer iki kardeşinin de geleceğini merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum.

Theo başını sallar. "Dante'yi bilirsin. Güneşi görmek için ofisinden bile çıkmaz. Saray için yeni bir güvenlik planı geliştiriyor ve araştırmakla çok meşgul olduğunu söylüyor. Beckett ise bir aylığına Avrupa gezisine çıktı."

"Onlar ve Luca olmadan mı yapmak istiyorsun?"

"Gündönümü," diyor Theo, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Kale çevresinde parmak uçlarında yürümekten bıktım. Luca'nın kazasından beri tüm Argyle yas tutuyor." Kafasını sallayarak burnunu çekiyor. "Kimse ölmedi! Luca iyi. Bizimle konuşmayı reddediyor olsa da fizik tedavisi iyi gidiyor. Doktorlar tekrar yürüyeceğini düşünüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Luca tekrar yürüyecek mi? Bu bir mucize olur. İyileşirse, kaldığımız yerden devam etmek ister mi?

Ben bunu ister miyim?

İçimdeki ses hayır diyor, istemezdim. Haftaya Argyle'dan ayrılıyorum. *Kendim* için bir şey yapıyorum. Hayallerimin peşinden gidiyorum, beni istemeyen bir adamın kollarına geri dönmüyorum. Belki de beni hiç istememişti.

Luca ile aramız bitti. Uzun zamandır bitmişti zaten. Onun iyileşmesi bunu değiştirmeyecek.

"Hadi ama Cara," diye devam ediyor Theo, bana doğru bir adım atarak. "Bıktım artık. Eğlenceli bir şeyler yapmam lazım. Normal bir şeyler." Derin bir nefes alıyor, avuçlarını bana doğru açıyor. Theo'nun keskin,

mavi gözleri benimkilere takıldığında, kaşlarını kaldırır. "Yıllardır arkadaş olduğum biriyle takılmak istiyorum. Eski günlerdeki gibi."

"Ama eskisi gibi değil, Theo," diyorum yumuşak bir sesle.

Theo'nun gözlerinde bir şey parlar. O her zaman sessiz olanıydı. Görevine sadık olanı. Ama bakışlarında beni duraklatan bir şiddet vardır.

Burnunu çekip başını salladı. "Ne, Luca kaza geçirdi ve sana sırtını dönmeye karar verdi diye mi? Hepimize sırtını dönmeye karar verdi diye mi?" Theo alaycı bir şekilde güldü. "Singapur'a gittiğinden beri ona ulaşmaya çalışıyoruz, Cara. *Üç yıl*. Tek başına acı çekerek bir tür aziz olduğunu düşünüyor, ama bunun geri kalanımız için ne kadar acı verici olduğunu fark etmiyor. Senin ne kadar acı çektiğini gördüm. O benim kardeşim, ama sana böyle davranmaya hakkı yok."

Onun sözlerindeki gerçeklik gözlerimi yaşlarla dolduruyor. Luca'nın bana ne kadar acı verdiğini kimse kabul etmiyor. Annem, Luca'nın bana geri dönmesi için daha çok çabalamam gerektiğini söylüyor. Babam ise çoğunlukla bu konuyu konuşmaktan kaçınıyor.

Ancak, ailemin söylemedikleri sözlerin ne anlama geldiğini biliyorum: nişanım bozuldu ve hepsi benim suçum.

Annem kraliyet ailesine giremeyecek. Babamın sponsorlukları ve işleri kötüye gitmeye devam edecek. Ailemiz yavaş yavaş Argyle'in elit kesiminden düşecek ve bunun tek sorumlusu benim. Görevimi yerine getirmedim. Anlaşmayı tamamlayamadım.

Başarısız oldum.

Bu yüzden gidiyorum.

Hayatımda ilk kez, benden bekleneni yapmayacağım. Evimi terk edip hayallerimin peşinden gideceğim. Her gün şarkı söyleyeceğim ve hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeyi kovalayacağım. Macera arayacağım. Bilinmeyi keşfedeceğim. Hayal bile edemeyeceğim deneyimler yaşayacağım.

Ama Theo o ezilmiş kadife gözleriyle bana baktığında tereddüt ediyorum.

Gündönümü yelken gezimiz bir gelenektir. Son bir kez daha yapsak ne zararı olur ki?

Eski günlerin hatrına.

Luca'nın bana sırtını dönmesini izlemek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu kimsenin anlamadığını düşünüyordum.

Theo anlıyor. Şu anda bana bakışından bunu anlayabiliyorum. Gözleri bana onunla gelmemi söylüyor. Adaların etrafında yelken açıp, hiçbir şey olmamış gibi davranmamızı söylüyor.

Ve son bir kez daha, tam olarak bunu yapacağım. Bu yelkenli gezisi benim son vedam olacak. İlk büyük macerama çıkmadan önce, memleketimin adalarına son bir kez bakacağım.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışıyorum ve sonunda başımı sallıyorum. "Tamam."

Theo'nun yüzünde parlak bir gülümseme belirir. Üç adımda odayı geçer ve kollarıyla beni sarar, beni bir daire çizerek döndürür. Ben çığlık atarak geniş omuzlarına tutunurum. Tuzlu deniz havası ve taze yaz esintisi gibi kokuyor. Dokunduğumda cildi sıcak ve ellerimde bir enerji dalgası hissediyorum. Beni yere indirdiğinde yanaklarım yanıyor.

Prens Theo tahtın varisi ve birlikte büyümüş olsak da ona dokunmaya alışkın değilim. Ben hep Luca'ya söz verilmişim ve diğer kardeşler saygılı bir mesafe tutuyorlardı.

Theo farkında değil gibi görünüyor. Güneş gözlüklerini takıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Hazır mısın?"

"Mayomu alayım," diyorum. "Arabada buluşuruz." Heyecan midemde kıvrılırken, dudaklarım gülümsemeye başlar. Ondan uzaklaşıp, ailemin geniş evinde merdivenleri koşarak çıkarım. Koridoru geçip yatak odama koşarım. Dolabımdan bir çanta çıkarır ve içine eşyalarımı atmaya başlarım. Yedek mayo, giysi, diş fırçası, güneş kremi... Kraliyet yelkenlisinde geçireceğim iki gece için ihtiyacım olan her şey.

Şifonyerimin üstünde, birbiriyle uyumsuz deniz kabukları ve sahil hazinelerinden oluşan koleksiyonum gururla sergileniyor. Her bir parçaya şans getirmesi için dokunuyorum. Kenarları yıpranmış, eski, solmuş bir deste kartı parmaklarımla kavrayıp gülümsüyorum. Sonra onu çantama koyuyorum. Kalbim çarpıyor ve merdivenlerden tekrar aşağı koşuyorum.

Prens dışarıda arabada bekliyor, ama ön kapıdan aceleyle çıkmak yerine, keskin bir sola dönüş yapıp evin içlerine, kütüphaneye doğru ilerliyorum.

Kapı çerçevesine parmak eklemlerimle hafifçe vurarak, babamın derin sesinin beni çağırmasını bekliyorum.

"Girin," diyor ve ben kapıdan içeri giriyorum.

İKİ CARA

BABAM Uzun boylu, geniş omuzlu, omuzlarına kadar uzanan beyaz saçlı bir adamdır. Geniş göğsü gömleklere sığmaz, bu yüzden çoğu zaman gömlek giymez. Koyu teninden dışarı çıkan, sert, beyaz göğüs kıllarına alıştım.

Tristan Shoal'ın gömlek giymesine gerek yok. Argyle'da o, Denizlerin Kralı.

Olimpiyat altın madalyası kazanan tek Argyle'dır. Sadece bu da değil, Argyle'dan ya da başka bir yerden, en uzun yardım almadan okyanus yüzme dünya rekorunu elinde tutan tek kişidir.

Ailemizin balıkların soyundan geldiğini şaka olarak söyledik. Altı kız kardeşim ve ben, yürümeyi öğrendiğimizde aynı zamanda yüzmeyi de öğrendik. Babam, Argyle'ın ana adasında bir yüzme okulu işletiyor ve kütüphanede değilse, suda oluyor.

Babam beni görünce ayağa kalkar. Yüzünde bir gülümseme belirir ve kollarını genişçe açar.

"Sevgili kızım," der, masasının etrafından dolaşarak kalın yüzücü kollarıyla bana sarılır. "Bu şerefi neye borçluyum?" "Sadece, gündönümü yelken gezisi için Prens

Theo ile gündönümü yelken gezisine çıkacağımı söylemek istedim."

Babamın kaşları bir milim kadar yukarı kalkar. Bu hareket benden kaçmaz.

"Prens Theo mu?" diye tekrarlar.

"Dışarıda beni bekliyor."

"Luca sana tüm bunları yaşattıktan sonra, hala kraliyet ailesiyle vakit geçirmek mi istiyorsun?"

Ben gülümserim hüznle, sunarak sadece tek
tek benim : "Bu bir gelenek."

Babam geniş eliyle başımın yanını kavrayarak iç çeker. "Sen onlardan daha iyisin, Cara. Annen ne derse desin

ne derse desin. Luca seni asla hak etmedi." Gözlerim yaşlarla doldu.

Neden bunu *şimdi* söylüyor? Üç yıl süren işkencenin ardından, sonunda duymak için can attığım şeyi mi söylüyor?

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Babama ayrılacağımı söylemedim. Müzik okullarına başvurduğumu bile söylemedim. New York'taki Juilliard School'da mülakata girdim ve mülakata ve seçmelere katılmak için uzak bir kuzenimizi ziyarete gidiyormuş gibi davranmak zorunda kaldım.

Cevap gelmedi, bu yüzden kabul edilmediğimi düşündüm.

Sözler ağzımdan çıkmıyor. Ona gitmeyi planladığımı söylemem gerekiyor, ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Nereye gideceğimi ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Çocukluğumun geçtiği güvenli evimi terk edip dünyanın bana neler sunabileceğini görmek istiyorum. Hiçbir planım yok ve cebimde sadece biraz para var.

Onun bunu onaylamayacağını biliyorum.

"Sadece bir yelken seyahati, baba," diye nihayet söylemeyi başarabiliyorum. Sesim çok düşük ve boğazımdaki düğüm büyüyor. "İki gün sonra döneceğim."

Aslında söylemek istediğim şey, *yakında geri döneceğim. Belki iki hafta sonra. Belki iki ay sonra. Belki iki yıl sonra. Kim bilir? Denizlerin Kralı'nın gölgesinde yaşamadan, dünyada başka neler olduğunu görmek istiyorum. Babamın hayallerini yeniden yaşamak yerine, kendi hayallerimin peşinden gitmeliyim. Tristan Shoal'ın en küçük kızı olmaktan başka biri olmalıyım.*

Gitmem gerekiyor.

"Dikkatli ol," diyor. "Okyanusa saygı göster."

"Biliyorum baba," diyorum gülümseyerek. "Bana yüzmeyi sen öğrettin. Bir şey olmaz. En iyisinden öğrendim."

"Geminin kaptanını ve mürettebatını dinle. Prensini seni aptalca şeyler yapmaya ikna etmesine izin verme. Çok fazla içki içme ve birkaç kadeh içtiysen yüzmeye. Ve..."

"Baba!" diye gülerek sözünü kesiyorum. "Ben *iyiyim*."

Kaşlarını çatarak içini çeker. "Biliyorum. Biliyorum. Sadece gözümün önünden ayrıldığında endişeleniyorum."

Kalbim sıkışıyor. Kraliyet yatında, dünya çapında denizciler ve kraliyet ailesinin tüm konforuyla

. Planım ve güvenlik ağım olmadan dünyayı keşfetmek için ayrılacağımı söylediğimde nasıl tepki verecek?

"Döndüğünde iş hakkında konuşabiliriz. Shoal Yüzme Okulu'nu devralmayı düşündün mü? Ben yaşılanıyorum ve kız kardeşlerin bu konuda pek ilgi göstermiyorlar. Senin bu görevi üstlenmeni istiyorum Cara."

Kalbim sıkışıyor. Bunu defalarca konuştuk ama o benim reddimi hiç kabul etmedi. Bir iç çekip omuzlarımı silkiyorum. "Okulu yönetmek istemiyorum baba. Sana söyledim."

"Sen, benden sonra Argyle'daki en iyi yüzücüsün. Okyanusta büyüdü. Benim yerime geçecek senden daha iyi kimse yok, Cara."

"Kız kardeşlerimden biri ne olacak? Christine en az benim kadar iyi bir yüzücü ve iş konusunda benden daha zeki."

"Mesele iş değil, Cara." Babam gülümsedi. "Mesele yürek."

"Ya kalbim bu işte değilse?" Daha fazla konuşmamak için kendimi durduruyorum, ona gerçeği söylemek istiyorum. Ona kalbimin şarkı söylemek istediğini söylemek istiyorum. Argyle'dan ayrılıp dünyada kendi yolumu bulmak istediğimi.

Babam yumuşak bir gülümsemeyle beni sıkıca kucaklar. "Döndüğünde konuşalım."

Ayrıldığıımızda, gözleri buğulanmış. Babam iri bir adamdır ve onun gözlerinin yaşardığını görmeye alışkın değilim. Boğazını temizler ve kütüphane kapısına doğru başını sallar.

"Git. Prensi bekletme."

Duygularım boğazımı sıkarken kapıdan dışarı çıkıyorum. Evden ayrılmak *istediğimden* değil, ayrılmak zorundayım. Sanki bir kanca bağırsağıma saplanmış ve beni çekiyormuş gibi zorlanıyorum. Dünyayı daha fazla görmek ve kendim için yeni şeyler keşfetmek istiyorum.

Luca'nın hatıralarından ve bana verdiği tüm boşa vaatlerden uzaklaşmam gerekiyor.

Ama babam bunu anlayacak mı?

Giysilerimin altına mayomu giyip çantamı omzuma astıktan sonra, ön kapiya varmadan annem karşımda belirir.

O, babamın tam tersidir. İnce ve zayıftır, keskin yeşil gözleri vardır. Babamın aksine, cildi soluk ve neredeyse saydamdır. Her zamanki gibi dudakları parlak kırmızıdır.

Annem şampiyon bir yüzücü değil. Çok gençken babamla evlendi ve bence bir kısmı, Tristan Shoal'ın tüm krallıkta ünlü olmasına karşın kendisinin sadece onun karısı olarak görülmesinden rahatsız. Ailesi Argyle'daki eski aristokrasinin bir parçası, ama servetleri giderek azalıyor.

Gençken altı kız kardeşim ve beni doğurdu ve tüm hayatını ailemizin iyi bakılmasına adadı.

Onun yaptığı her şey için minnettar olmam gerekir. Biliyorum, öyle olmalı. Ama babamın kolları sıcak, tropikal bir esinti gibiyken, annemin kucaklaması çorak bir kırsalda esen soğuk bir rüzgar gibidir. Kendi annemden korkmamam gerekir, ama içten içe, onun beni korkuttuğunu itiraf etmeliyim.

Her zaman, babamla evlendiğini, onun adını eski ihtişamına kavuşturacağını düşündüğü için yaptığını düşünmüşümdür. Ama babam çoğunlukla yüzmeye ilgilenir ve Shoal Yüzme Okulu, çok fazla burs ve ücretsiz program sunarak pek kâr edemez.

Babam onun için zenginlik yoluna çıkmadığında, annem kız kardeşlerimi dükler ve kontlarla evlendirdi, taçındaki son mücevher ise bendim. Ben bir prenses olmalıydım.

Ve ben başarısız oldum.

Prens Luca sırt ameliyatı olmak için ayrıldığından beri annem kötü bir ruh hali içinde. Kraliyet ailesiyle evlenmem tüm ailemin geleceğini güvence altına alacaktı. Kraliyet ailesine katılmak, altı kızı ve emekli bir Olimpiyat sporcusunu geçindirmek zorunda olsak bile hiçbir şey için endişelenmemizi gerektirmeyecekti.

Sonra her şey mahvoldu.

Luca artık beni istemiyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu annem, kaşlarını kaldırarak.

"Krallık çevresinde yelken açmak." Onun yanından geçmeye çalışıyorum, ama annem yolumu kesmek için yer değiştiriyor. Onun şahin bakışları altında kıvrınmamaya çalışıyorum.

Açık kapıdan dışarıya bir bakış atıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.
"Prens Theo ile mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

Annemin gözlerinde bir şey parlar ve rahatsız edici bir his omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Neredeyse kafasındaki dişlilerin gıcırdamasını duyabiliyorum.

Midem kasıldıkça içimde bir rahatsızlık hissediyorum. Onun yüzünde bu ifadeyi en son genç bir ergen olduğum ve Luca ile birbirimiz için mükemmel olduğumuza karar verildiğimiz zamandan beri görmemiştim. Buradan temelli ayrılmadan önce onun kafasına bir fikir girmesini istemiyorum.

"Gitmeliyim. Hoşça kal!" diye bağırarak ondan uzaklaşıyorum. Kapıdan hızla geçip arkamdan kapıyı çarpıyorum.

Prensın üstü açık arabasının yanında durur durmaz, bana bir kez daha gülümser ve kapıyı açmak için eğilir. Çantamı arka koltuğa atıp arabaya binerim. Kalbimdeki tedirginlik bir anda yok olur.

"Hazır mısın?" diye sorar, sırtarak.

Başımı sallıyorum. "Hazırım."

Prens motoru çalıştırır ve uzun, virajlı yolumuzdan çıkıp malikanenin kapısından dışarı doğru yola koyulur. Theo vites değiştirirken, üstü açık araba altımızda gürültüyle ilerler. Sürüş sırasında rüzgârın hızını hissetmek için kollarımı kaldırıyorum ve sonunda içtenlikle gülümserim.

Eski zamanlar gibi hissediyorum. Kazadan önce. Luca Singapur'a gitmeden önce. Beni kendinden uzaklaştırmadan önce.

Prensler ve ben uzun yaz günlerini birlikte geçirdiğimiz tüm o yıllar gibi. Yelkenli teknelerde tembellik edip saatlerce yüzdüğümüz zamanlar gibi. Parmaklarımız ve ayak parmaklarımız buruş buruş, saçlarımız güneşten ağarmış halde eve döndüğümüz zamanlar gibi.

Rüzgar saçlarımı dalgalandırırken içimden bir kahkaha patlar. Prens Theo'ya bakıp başımı omzuna yaslarım. O da kolunu bana dolayarak gülümseyerek beni hafifçe dörter.

"Mutlu musun?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

Mutluyum." Ve bu doğru.

Argyle'dan ayrılmak için heyecanlıydım. Ailemden ve evimden uzakta, kendime bir gelecek kurmayı dört gözle bekliyordum. Yeni bir dünyayı keşfetmeyi ve şarkıcı olarak başarılı olmayı dört gözle bekliyordum.

Ama mutlu muydum? Gerçekten, içtenlikle, bir kabriyolün penceresinden kollarını açıp çığlık atacak kadar mutlu muydum?

Öyle olduğunu söyleyemem.

"Öyle olacağını biliyordum." Prens sırtarak, yolda hızını artırdı. "Bunu yapmadan bir yıl daha geçiremezdim. Bu bir gelenek. Önemli bir şey. Son üç yıl çok kötü geçti ve bence artık hayatın tadını çıkarmaya başlamanın zamanı geldi."

"Kesinlikle katılıyorum," derim, yüzüm gülümsemeyle ikiye bölünür. Yanaklarım şimdiden ağrıyor.

Kraliyet marinasında yavaşladık ve Theo'nun kişisel yelkenlisi hareketli bir arı kovanı gibiydi. Yarım düzine personel, denize açılmak için hazırlıklar yapıyordu. Uzun süre orada kalmayacaktık, sadece iki gece, ama kraliyet hazırlıkları hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Theo bana bakıp gülümsüyor. "Kart destesini getirdin mi?"

Gülümserken gözlerim parladı. "Evet. Onlar olmadan gündönümü yelken gezisi olmaz."

"Güzel." Prens, üstü açık arabanın kapısını açar ve bekleyen yelkenliye doğru büyük adımlarla yürür. Çantamı alıp onun peşinden koşarım, karnımın derinliklerinde heyecan alevlenir.

Luca'yı düşünerek geçirdiğim üç yıl süren acı ve sayısız uykusuz geceden sonra, ilk kez kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum.

Argyle'dan ayrılmak için mükemmel bir yol. Bir yıllık ıstıraptan sonra ayrılmıyorum. Bu, gençliğimin geçtiği adaya son ziyaretim ve yeni bir başlangıç için yola çıkmadan önce son bir kez tanıdık bir yer görme fırsatım.

Kraliyet yatına adımımı attığım anda kalbim rahatlar. Personelin çoğu ayrılır, Prens Theo ve ben şef, kaptan ve iki kişilik mürettebatla baş başa kalırız. Genellikle diğer prensler de buradadır.

Theo bunu umursamıyor gibi görünüyor. Kaptanın elini sıkıyor ve omzunun üzerinden bana gülümsüyor. Deniz havasını içime çekiyorum, gözlerimi kapatıp güneşin ışınlarının tenimde hissettirdiği keyfi yaşıyorum.

Üç yıllık kalp kırıklığının ardından, işler yoluna giriyor. Bu benim için yeni bir sayfanın başlangıcı. Yeni deneyimler ve taze bir başlangıç.

Prens haklı, geleneklerimiz önemlidir. Luca gitmiş olsa da, sadece Theo ve ben kalsak da, gündönümü yelken gezimizi yapmamız önemlidir. Theo ile arkadaş kalmam önemlidir. Luca ve ben asla birlikte olmasak da, birbirimizi önemsememiz önemlidir.

Bu, beni dünyaya uğurlamak için son bir yelken gezisi — mükemmel bir veda.

ÜÇ THEO

"BANA BİR ŞARKI SÖYLE, CARA."

Binlerce yıldız bana parıldarken, ben gece gökyüzüne bakıyorum. Yelkenli teknenin yanlarına nazik dalgalar vuruyor. Kıyıda gelen sesler çoktan kayboldu ve Cara ile ben, kaptan, mürettebat ve aşçı ile birlikte teknede yalnızız.

Cara yanımda inliyor. Kafamı çevirip yanımda yatın güvertesinde uzanmış halini görüyorum, koyu kırmızımsı kahverengi saçları başının etrafına yayılmış. Büyük kahverengi gözleri bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Denizde şarkı söylemek uğursuzluk getirir."

"Kadınları gemiye almak uğursuzluk getirir, ama sen buradasın."

"O zaman neden gemilerin pruvasına hep kadınlar oyulur?" Kaşlarını kaldırıyor.

Gülümsüyorum. "Onlar üstsüz. Bu yüzden sorun yok." "Saçmalık."

"Hey, kuralları ben koymuyorum. Long John Silver üstsüz kadınların sorun olmadığını, giyinik kadınların ise sorun olduğunu söylüyor. Ben kimim ki onunla tartışayım?"

Cara gülerek başını salladı. Tanrım, bu sesi özlemişim. Çocukluğumun büyük bir kısmında Cara bizimle kaledeydi. Saray hayatı çok ciddiye bindiğinde, her zaman onun gülüşüyle ortamı neşelendireceğine güvenebilirdim.

Hayatım görev ve sorumluluklarla tanımlanırken, Cara her zaman kaygısızdı. Bu yıl bu geziye çıkmak istememin nedenlerinden biri de buydu. Unvanıma zincirlenmeden önce son bir kez özgür hissetmek.

Kafasını sallayarak burnunu çeker. "Üstümü çıkarmayacağım, seni sapık."

"Sadece bana bir şarkı söylemeni istedim."

Cevap vermeden yıldızlı gökyüzüne bakarak gülümser.

"Hadi ama," diyorum. "Çocukken, şarkı söylemeyi hiç bırakmazdın. Sesin çok güzeldi."

"İstemiyorum."

"Neden?" Onu hafifçe dürtüyorum ve Cara başını çevirip yıldızlara bakmaya başlıyor. Şarkı söylemeye başlamıyor ve tek ses etrafımızı saran okyanusun sesi.

Sonunda, uzun bir sessizliğin ardından Cara derin bir nefes alır. "Gidiyorum," der geceye doğru.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben gidiyorum. Haftaya Amerika'ya gidiyorum, sonra belki Kanada'nın Farcliff kasabasına, kim bilir? Dünyayı görmek istiyorum." Bana bakıyor, parlak, iri gözleri ruhumun derinliklerine bakıyor. "Bir sürü müzik okuluna başvurduğum, ama hiçbirine kabul edilmedim. Çoğu cevap verme zahmetine bile girmedim. Belki de bu bir şansıdır. Böylece, gidip rüzgarın beni nereye götüreceğini görebilirim." Uzun bir nefes veriyor. "Los Angeles'tan başlayacağım galiba. Orası nispeten sıcak, Karayipler'de büyüdüğüm için vücudum için çok büyük bir şok olmaz. Plak anlaşması yapabilir miyim diye bakacağım, ya da en azından müzik endüstrisinde bazı bağlantılar kurabilirim. Olmazsa, kim bilir? Başka bir şey yapabilirim. Hep şarkıcı olmak istedim, ama belki de yeterince iyi değilimdir."

"Saçmalık," diye cevap veriyorum. Göğsüm sıkışıyor. Cara gidiyor mu? Sonsuza kadar mı? Önce annem, sonra Luca, şimdi de Cara mı? Boğazımı temizliyorum. "Sesin harika."

"Kuzey Amerika'daki en iyi okulların çoğunun kabul dekanına göre öyle değil."

"Boş ver. Siktir et onları. Bana bir şarkı söyle. Ben senin gelecekteki Kralınım."

"Şimdi de kral kartını mı oynuyorsun?" Gülümser ve başını sallar. "Ya reddedersem?"

"Seni güverteye çıkarırım. Seni direğe bağlarım ve asla gitmene izin vermem."

Cara'nın kahkahası sessiz gecede yankılanır. "Yani, her zamanki gibi bir hayat. Başkasının emirlerini yerine getirmek için burada mahsur kalmak."

Gözlerim yaşarır ve boğazımda bir yumru oluşur. Bunu beklemiyordum. Kendimi toparlamak birkaç saniye sürer. "Bu Luca yüzünden mi?"

O iç çekerek cevap verdi.

Bir bakıma onun için mutluyum. Cara yeni bir hayat kurmayı hak ediyor bence. Kardeşim Luca ile nişanlandıkları sıralarda şarkı söylemeyi bıraktı. Bu, ailelerimiz tarafından ayarlanmıştı ama yine de doğal geliyordu. Birbirlerini seviyorlardı.

Sonra Luca bir uçurumdan atladı ve omurgasını kırdı. Tedavi olmak için Singapur'a taşındı ve hepimizi kendinden uzaklaştırdı. Ziyaret etmemizi reddetti. Cara'nın aramalarını cevaplamayı bıraktı.

Onun yıkıldığını gördüm. Birbirimizle acı çektik, ta ki birbirimizden uzaklaşana kadar.

Belki de ayrılmak onun iyileşmesi için bir yoldur. Sesini yeniden bulması için. Yeni bir başlangıç yapmayı hak ediyor. Cara her zaman bağımsızdı ve

Luca'nın bile onu Argyle'da uzun süre tutabileceğini sanmıyorum. Ben evde kalıp Krallığı yönetirken, onlar birlikte mutlu, macera dolu bir hayat sürerlerdi. Luca'yı ve Cara'yı hep biraz kıskanırdım, ama Krallığa olan görevim, herhangi bir spontaneiteden daha önemliydi.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, sorumluluklarım öncelikli olmalı. Babam hasta ve yakında onun yerine geçmem gerekeceğini biliyorum. Bir bakıma, bu gündönümü yelken gezisi gençliğime veda etmek gibi. Cara'ya da veda etmek olacağını düşünmemiştim.

"Onu özlüyor musun?" diye soruyor sessizlikte.

Ona dönüp bakıyorum, ay ışığı pürüzsüz teninde parıltıyor. Cara gözlerime bakmıyor. Ben onun profiline bakarken, o gözlerini yıldızlardan ayırmıyor.

O her zaman bu kadar güzel miydi? Belki de ay ışığı ve teknenin hafif sallanmasından dolayıdır. Belki de akşam yemeğinde içtiğim iki kadeh şaraptan dolayıdır, ama Cara'da daha önce fark etmediğim bir ışıltı var gibi görünüyor. Boynunun kıvrımlarına ve dudaklarının narin dolgunluğuna bakarken, bana bir soru sorduğunu neredeyse unutuyorum.

"Peki... onu özlüyor musun?" diye tekrarlıyor yumuşak bir sesle, yıldızlara bakarak.

"Kimi, Luca'yı mı?" diye sonunda cevap veriyorum, sözcükler boğazımdan zorla çıkıyor. Kardeşimin adını söylediğimde ağzımda acı bir tat bırakıyor.

Cara bana bakmadan başını sallar.

Ben homurdanırım. "Tabii ki. Üç yıldır yok. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı. Keşke o uçurumdan atlamasaydı. Keşke sen orada olup bunu görmeseydin. Keşke her şey eskisi gibi olsaydı."

Ama bu doğru mu? Her şeyin eskisi gibi olmasını mı istiyorum? Cara ile burada yalnız başıma yatarken, belki de hiçbir şeyin eskisi gibi olmasını istemediğimi düşünüyorum.

Aramızda ağır bir sessizlik hakim. "Peki ya sen? Onu özleyormusun?" diye soruyorum sonunda.

Cara nefes alır ve başını çevirip bana bakar. Tuzlu hava ve deniz yosununun kokusunu taşıyan yumuşak, ılık bir esinti üzerimize eser. Badem şeklindeki gözleri benimkilere dikilirken, kolunu başının altına koyar.

"Onu uzun süre çok özledim," diye cevaplar Cara sonunda. "Benden ayrılmak istediğini söyleseydi, daha kolay olurdu sanırım. Ama o beni uzaklaştırdı ve vazgeçmemi sağladı." Cara başını sallayarak yüzünü buruşturur. "Bunu söylememeliyim. Sırtı kırılmıştı ve bu onun için çok zordu. Onun yanında olmak istedim."

"Ama o sana izin vermedi."

Gözleri benimkilerle buluştu ve derin üzüntüsü beni neredeyse geriye savurdu. Kardeşim kaza geçirdiğinde, tüm ailem şok olmuştu. Hatta tüm *Krallık* şok olmuştu. Luca, Argyle'daki hastaneye helikopterle götürüldü ve ardından omurgasını tekrar birleştirmek için bir dizi riskli ameliyat geçirmek üzere Singapur'a nakledildi.

Onunla birlikte olmak için uçağa bindik. Onu aramaya çalıştık. Onunla konuşmaya çalıştık.

O hepimizden uzaklaştı. İlaç tedavisi görüyordu, acı çekiyordu ve ömür boyu bacaklarını kullanamayacak bir hayatla karşı karşıyaydı. Onun tepkisini anlamaya çalıştım, ama dışlanmak zordu.

Cara ile birlikte bu teknede bulunurken, onun muhtemelen hepimizden daha fazla acı çektiğini fark ettim. Onlar bir çiftti.

Luca ile evlenmek üzereydi, ama birdenbire yalnız kaldı.

"Senin yanında olamadığım için üzgünüm," diyorum.

Cara'nın gözleri, sanki birinin onun duygularını düşünmesine şaşırmış gibi büyüdü. Kafasını salladı. "Üzülme. Ben senin endişeleneceğin biri değilim."

Öyle değil mi? Onun için endişelenmem gereken biri gibi geliyor. Ona doğru kolumu uzatıyorum. "Buraya gel."

Bir an tereddüt eder, sonunda bana doğru yaklaşır. Cara'nın başı omzuma yaslandığında, içimi bir sükunet dalgası kaplar. Başının göğsümdeki ağırlığı ve vücudunun sıcaklığı... *doğru geliyor*.

Sanki onun orada olması gerekiyormuş gibi hissediyorum. Vücudumuz birbirimiz için yaratılmış gibi, benimle uyum içinde, bunun mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde. Aynı bloktan oyulmuş iki yapboz parçası gibi. Birbirimizin uzantısı gibi.

Vücudum ısınmaya başlıyor. Sıcaklık mide boşluğumda başlıyor ve yavaşça damarlarımdan geçiyor. Bu, şehvet ve arzu dolu, alışılmadık bir his. Karın bölgemden yavaşça yayılıyor, penisimi sertleştiriyor ve parmaklarımı Cara'nın vücudunu keşfetmek için kıpırdatıyor.

Ama direniyorum.

Bu yanlış.

Yapamam.

Yıllardır arkadaşız. Çocukluğumuzdan beri! On beş yaşından birkaç yıl öncesine kadar kardeşimle çıkıyorduk. Kardeşimin karısı olacaktı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, kalbimin çarpışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Cara'nın başı omzumda, kolunu göğsüme dolamış. Cildi benimkine değince sıcaklığını hissediyorum ve tek istediğim, parmaklarımin ucunda kadife gibi cildini hissederek kolunu okşamak.

Bana yaslanırken, ağzından çıkan yumuşak ses vücudumu daha da ateşli hale getiriyor.

Kes şunu, diyorum kendime.

Vücuduma yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak burnumdan yavaşça nefes alıyorum. Kalbimin hızla attığını duyabiliyor mu acaba?

"Hadi," diyorum, ondan uzaklaşarak. "Kart oynayalım."

Aslında, Cara'yı benden uzaklaştırmam gerekiyor. Kardeşimin eski kız arkadaşına karşı bu tür şeyler hissetmemeliyim. Biz sadece arkadaşız.

Değil mi?

Cara'nın dudakları gülümsemeye uzanıyor. Ayağa kalkıyoruz. Tekne hafifçe sallanıyor ve onu bana doğru itiyor. Cara kıkırdıyor ve göğsüme yaslanıyor.

Gözlerine bakarken, kalbimde yine aynı heyecanı hissediyorum.

Boğazımı temizleyip, geri çekildim ve ana kabine doğru başımı salladım. Aşçı masayı temizlemiş, artık kart oynamak için masayı kullanabiliriz.

Bu bizim geleneğimizin bir parçası. Aslında kart oynamıyoruz. Karttan kaleler yapıyoruz.

Gerçekten çok basit. Tekne ne kadar sallanırsa, kartlar o kadar çok düşer. Kartlar ne kadar çok düşerse, o kadar çok içersiniz. Ne kadar çok içerseniz, karttan kale yapmak o kadar zorlaşır. Ve böylece devam eder.

Gelenek.

Cara masadaki koltuğa oturur ve çantasından bir deste kart çıkarır. Bunlar, son on yıldır kullandığımız aynı yıpranmış kartlardır. Üç kardeşim, Cara ve ben, küçükken saatlerce kartla kale oyunu oynardık. O her zaman aynı desteye sahipti ve gerektiğinde çantasından çıkarmaya hazırdı.

Cara'nın sevdiğim özelliklerinden biri de budur. Kendisi için anlamlı olan şeyleri toplar. Ailesi zengin olmasına rağmen, topladığı şeyler asla pahalı değildir. Topladığı şeyler genellikle küçüktür, yıpranmış bir deste kart veya sahilde bulduğu birkaç güzel deniz kabuğu gibi. Hayatımdaki çoğu insanın değer verdiği şeylere, pahalı arabalara, kıyafetlere, mücevherlere ve paraya değer vermez. Anlamlı olan şeylere değer verir.

Gerçek anlamlı şeyler, yıpranmış kenarları olan bir deste iskambil kağıdı gibi.

Belki de bu yüzden ayrılmak zorundadır. Onu Argyle'da tutan şeyler — istikrar, güvenlik, ailesinin inşa ettiği büyük ev —

onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. Yol boyunca kendi hazinelerini bulmak istiyor.

Bara gidip bir şişe viski çıkarıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Hazır mısın?"

"Kazanmaya hazırım."

Kurallar basit. Belirlenen süre içinde en yüksek kart kalesini inşa eden kişi kazanır. Diğer kişi içer.

İlk tur başlar ve tekne sallanır sallanmaz kart kalesi yıkılır. Cara gülerek alkol şişesine başını sallır.

"İç." Gözleri parlar.

Alkol boğazımı yakar. Cara kıkırdar ve telefonundaki zamanlayıcıyı tekrar ayarlar.

Aptalca bir oyun, ama yıllardır oynuyoruz. Cara, kart kalesinin ikinci katını inşa etmeye başlarken ellerini sabit tutmaya çalışırken dilini dışarı çıkarır.

Kartlarım şimdiden kaymaya başladı. İlk ikisini bile birbirine dik tutamadım.

Acınası yapım çöküyor. "Bence bu kartları hileli yaptın." "Bence sen yıllardır bu oyunda berbatın." Cara alaycı bir şekilde diyor.

Buzzer sesi duyulur ve gülümsemesi genişler. "İç."

Viskiyi bir yudum alıp, başımı sallayarak dudaklarımı elimin arkasıyla silerim. "Bunu kesinlikle hileli yaptın."

"Bunu yaptığımız onca yıl boyunca kaç kez kazandın?" Kaşlarını kaldırır.

İkimiz de bu sorunun cevabını biliyoruz: sıfır. Ellerim titriyor ve kartları dizmeyi başaramıyorum. Teknenin sallanması ve birkaç içki de eklenince, tamamen umutsuz vakayım.

En azından viskiyi seviyorum.

Sadece başımı sallayıp bardağına biraz alkol döktüm. "Veliaht Prens'e o ses tonuyla konuştuğun için içmelisin."

"Oh, yine kraliyet kartını çıkarıyorsun. Anlıyorum. Değişmişsin Theo."

"İstediğimi elde etmek için unvanımı kullanmaktan çekinmem."

"Peki ne istiyorsun?" Gözleri kararır ve içimde bir ateş yanar.

Cevap vermek yerine, sadece içkimi içtim.

Cara güldü ve ben bu sesi ne kadar özlediğimi fark ettim. O eskiden sarayda sürekli görülen biriydi. Birlikte büyüdük ve onu en yakın çocukluk arkadaşlarımdan biri olarak görürdüm. Luca ile nişanlandığında işler değişti elbette, ama her zaman yakın olduk.

Son üç yıldır onu hiç olmadığı kadar az gördüm ve fark ettiğimden daha çok özledim.

Bana telefonunun ekranını gösterdi, parmağı zamanlayıcı düğmesinin üzerinde duruyordu. "Vazgeçiyor musun, yoksa bir tur daha mı oynayalım?"

"Ben asla vazgeçmem."

Cara gülümsüyor. Kalbim rahatlıyor. Kartlarını gittikçe daha yükseğe istiflemesini izliyorum ve en yakın arkadaşlarımdan biriyle çok, çok sarhoş olmaya kendimi hazırlıyorum.

Nasıl yapmam? Bu bir gelenek.

DÖRT CARA

Başım zonklayarak uyanıyorum. Kart kalesi oyununda her turu kazanmış olsam da, Theo ile birlikte payıma düşen viskiyi içtim.

Elimde değildi. Aylardır, hatta yıllardır kendimi bu kadar rahat bırakamamıştım. Eski zamanlar gibi, ya da belki de yeni hayatımın başlangıcı gibi hissettim. Canım istediğinde sarhoş olabileceğim, istediğimde uluslararası bir maceraya atılabileceğim bir hayat. Bana yazılmış hayatı yaşamak yerine, kendi hayallerimin peşinden gidebileceğim bir hayat.

Ama başım zonklarken, neredeyse pişman oluyorum. Neredeyse.

Yat sallanıyor ve ben yastığıma inliyorum. Prens Theo'nun yanımdaki kabinde hareket ettiğini duyabiliyorum ve acaba o da benim kadar sersemlemiş mi diye merak ediyorum. Hangover mı yoksa hava mı bilmiyorum ama dalgalar dün olduğundan daha sert geliyor.

Kabinimden çıkarken, Theo da kapısında belirir. Saçları dağınık ve gözleri bulanık, ama midemin derinliklerinde küçük bir sıcaklık kıvılcımı parlar. O hep bu kadar yakışıklı mıydı?

Boğazımı temizleyerek bu duyguyu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Belki de hala biraz sarhoşum.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor Prens, avucunu çenesine sürterek.

"İyi, sanırım. Sanırım uyumaktan çok bayılmıştım. Dün gece ne kadar içtik?"

Tekne sallanıyor ve Theo bana doğru sendeliyor. Kapımın eşiğinde kendini tutuyor, ama önce göğsü benimkine değiyor. Onun kokusunu içime çekerken içimdeki sıcaklık yayılıyor, kafamda hala zonklayan akşamdan kalma hali bile umurumda değil.

Uyluklarım kasılır. Kalbim hızla çarpar.

Bu kötü.

Theo'ya karşı böyle hissetmemem gerekiyor. Bu birçok açıdan yanlış.

Düşündüğümde daha yalnız olmalıyım. Luca'sız geçen üç yıl beni çok yıprattı. Sadece hormonlar yüzünden. Hepsi bu.

Değil mi?

"Kahve?" Theo homurdanarak yataın arkasındaki mutfakı işaret etti. Ben de başımı sallayarak onu dar koridorda takip ettim. Gözlerim onun poposuna takıldı, yürürkenki hareketine büyülenmiş gibiydim. Gözlerimi kaçırarak kendime lanet okudum.

Kesinlikle hala sarhoşum. Başka bir açıklaması olamaz. Düşüncelerim bana ait değil.

Mutfakı varıyoruz, Şef Alfred kahvaltı için tam bir sofrayı hazırlamış. Şef, bembeyaz üniformasıyla Prens ve bana selam verdikten sonra bize çeşitli yiyecekler sunuyor.

Midem şiddetli bir şekilde guruldadı. Kafamı salladım. "Sadece kahve lütfen."

"Nasıl isterseniz," diyor Alfred, fincanın yarısına kadar kahve dolduruyor. Tekne sallanıyor ve sıcak sıvı kabin kenarlarından taşıyor.

"Belki kapaklı bir fincan." Gülümser.

Minnettarlıkla başımı sallayarak seyahat kupasını kabul ettim. Theo çoktan banketlerden birine çıkmış, elini yüzüne koymuş inliyordu.

"Bu oyunu neden icat ettiğimizi bana tekrar hatırlatır mısın? Bu her yıl oluyor."

Gülerek, uzun, yastıklı bankta ona katılıyorum. "Ne olacağını sanıyordun?"

"Bir kez olsun seni yenmeyi umuyordum." "Hayalperest."

Prens Theo inler ve ben kahvemi yudumlarken gülümserim.

"Belki de bu oyunu oynamak için çok yaşlandık," derim omuz silkerek. "Geçen sefer bu kadar akşamdan kalma olduğumu hatırlamıyorum."

Prens Theo'nun uzun bacakları koltuğun üzerine uzanmış. Bankta vücudunu hareket ettirdiğinde, gömleğinin kenarı

bronzlaşmış bir deri şeridi ortaya çıkar. Kalbim hızla çarpar ve başka yere bakmak zorunda kalırım.

Kahve acı ve sıcaktır, boğazımı yakar. Bu hissi düşünmeye odaklanırım, çünkü en azından o zaman Prens Theo'nun vücudunu düşünmüyorum.

O her zaman bu kadar çekici miydi?

Onu çocukluk arkadaşşımdan başka bir şey olarak hiç düşünmedim. Luca ile çıkarken, Prens Theo gelecekteki kayınbiraderim olacaktı. Theo diğer prenslere göre her zaman biraz daha mesafeli davranırdı. Ne de olsa o, kral adayıydı. Onu her zaman görevini her şeyin üstünde tutan ve sorumluluklarını çok ciddiye alan biri olarak gördüm.

Onu hiçbir zaman arkadaşım ve gelecekteki kralımdan başka bir şey olarak görmedim. Ayrıca, kardeşı ile çıkıyordum. Aşıktım, ya da öyle sanıyordum.

Şimdi her şey değişti. Luca ve ben artık birlikte değiliz. Bir erkeğin bana bakması, bırakın benimle vakit geçirmeyi, yıllardır olmamıştı. Yalnızdım. Tek başımaydım. İzoleydim.

Ailem, Prens Luca ile nişanımın bozulması konusunda öfkelenip bağırıp çağırdı, annem her zaman bunu bozduğum için bana küfrediyordu. Ben onların kraliyet ailesine giriş bileti olacaktım. Kraliyet ailesinden biriyle evlenerek ailemin servetini daha saygın hale getirecek kişi ben olacaktım. Şimdi ise her şey bitti.

Ailem henüz bilmiyor, ama ben gidiyorum. Kararım kesin.

Ancak, gözlerim Prens Theo'nun vücuduna kayınca, damarlarımda yanan közlerin tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum. Üç yıllık soğuk izolasyonun ardından sıcaklık iyi geliyor. Onun yanında olmak içimde bir şeyleri ateşliyor. Uzun zamandır uykuda olan bir şeyi.

Theo, vücuduna baktığımı hissediyor ve gözlerini açıyor. Bir an birbirimize bakıyoruz. Bakışları okunamaz.

Şef, sıcak tavaya biraz domuz pastırması koyar ve ikimizin de başı cızırtıya doğru döner.

Sonra koku burnumuza geliyor.

Hemen ardından mide bulantısı gelir.

Theo inler, tekne şiddetle yana doğru sallanırken ayağa kalkmaya çalışır. Yemek masasına tutunur ve ben

bu yattaki her şeyin zemine sabitlenmiş olmasına şükrediyorum. Theo'nun vücudu benimkinden birkaç santim uzağa, masanın üzerine yayılır. Bir gece içki içtikten sonra bile, hala taze okyanus esintisi ile erkeksi misk kokusu karışımı gibi kokuyor.

Bu kokuyu daha önce nasıl fark etmedim? Ya da kanımı daha da kaynatmasını?

Prens inleyerek masadan kalkar ve temiz hava hakkında bir şeyler mırıldanır.

Küçük odadan çıkmasını izlerken, kahve fincanımı parmaklarımla kavrayarak gözlerimi kapatırım.

Sarhoş olmalıyım. Şu anda vücudumda olanların tek açıklaması bu. Theo'yu *hiç* bu şekilde düşünmemiştim. Ondan hiç etkilenmemiştim. Elbette onun çekiciliğini kabul edebiliyordum, ama objektif bir şekilde. Bir ünlünün çekici olduğunu kabul edebileceğiniz, ama ondan gerçekten etkilenmediğiniz gibi. Hiçbir zaman kalbimi şimdi olduğu gibi hızlandırmamıştı.

Kendimi toplamam lazım.

Kahvemi yudumlarken, kalp atışlarımdan yavaşlamasını bekliyorum.

Theo yasak bölge. Eskiden onun kardeşiyle nişanlıydık. Birlikte büyüdük.

O benim *arkadaşım*.

Daha fazlası değil.

Ve ben *gidiyorum*, Tanrı aşkına. Bir hafta sonra, gitmiş olacağım. Şimdi ortalığı karıştırmanın sırası *değil*.

Ona ilgi duysam bile - ki duymuyorum, çünkü alkol vücudumdan çıktıktan sonra bu duygu geçecektir - bu tamamen uygunsuz olurdu. Tamamen söz konusu olamaz. Tamamen yanlış.

Yine de gözlerim onun kaybolduğu koridora kayıyor. Midemde bir ağrı hissediyorum ve onu takip etmem gerektiğini biliyorum.

Koltuktan kendimi kaldırırken, tekne tekrar sallandığında duvara tutunuyorum.

"Kaptan fırtına geliyor diyor," diye açıklıyor Şef Alfred, tüm eşyalarını kayışlarla ve çekmecelerde sabitlerken. Bana sıkı bir gülümseme atıyor.

"Bugünü güverte altında geçirmek zorunda kalabiliriz." "Prens'e haber vereceğim."

Şef başını eğip işine devam ediyor. Ona boş kahve fincanımı verip dar koridordan aşağı iniyorum. Dışarıdaki temiz havaya çıkar çıkmaz baş ağrım biraz hafifliyor. İçimi yakan sıcaklık azalıyor ve vücudumu rahatlama kaplıyor.

Theo'dan hoşlanmıyorum. Zayıf anım, sadece üç yıllık yalnızlık ve bir gece aşırı içmenin sonucuydu.

Dün gece bu duygularımın hiçbirine göre hareket etmediğim için minnettar olmalıyım. Bu da geçecek.

Yatın güvertesini tararken, Theo'yu korkuluğun yanında görüyorum. Kaptan, mürettebattan biriyle birlikte yelkenli teknenin direğinin yanında durmuş, öfkeyle yelkeni indirmek için uğraşıyor. Gökyüzü kararmış. Deniz dalgalı.

Kesinlikle bir fırtına geliyor.

"Yardım ister misiniz?" diye soruyorum kaptana, o da yelkenin kumaşını toplayıp direğin dışına çıkan yatay bomun etrafına sarmaya çalışıyor.

"Ben iyiyim!" diye bağılıyor ve beni arkamdaki kabinlere doğru işaret ediyor. "İçeri girmelisin."

Theo dönüp bize bakıyor. Gözleri bana doğru kayarken nefesim kesiliyor. Bakışları karanlık bir şekilde vücudumda dolaşıyor ve midemin derinliklerinde bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

Bir şeyi kesin olarak biliyorum: daha önce bana hiç öyle bakmamıştı

Nipellerim sertleşiyor. Buna neden olan onun bakışları mı, yoksa vücudumu saran soğuk deniz havası mı? Prens ve ben yatın iki farklı ucundan birbirimize bakarken saçlarım yüzümün etrafında uçuşuyor. Ne olduğunu anlamadan ayaklarım hareket etmeye başlıyor. Sanki belime bir ip dolanmış ve beni kendine doğru çekiyormuş gibi ona doğru çekiliyorum. Sanki ona aitmişim gibi.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Kaptanın içeri girmemizi söyleyen bağırıışlarını duymazdan geliyorum. Theo'ya doğru yürürken rüzgar kulaklarımda ısılık çalıyor, kendimi

Tekne altımda sallanırken, bulabildiğim herhangi bir korkuluğa tutunuyorum. Fırtına yaklaşıyor, ama benim gözüm sadece Prens'te.

Ona doğru ilerlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Theo beni izlerken derin mavi gözleri kararır. Gözleri tekrar vücudumun her yerine kayarken, arkasındaki korkuluğa daha sıkı tutunur.

Buna daha fazla dayanamıyorum. Ya bu dürtülerime göre hareket etmeliyim ya da Theo'dan sonsuza kadar uzaklaşmalıyım.

Sonsuza kadar uzaklaşmak akıllıca bir hareket olurdu. On iki saat öncesine kadar, bunun daha kolay bir hareket olduğunu söyledim.

Şimdi mi? O kadar emin değilim.

Ona ulaştığımda, Prens'in dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor. Yanaklarım kızarıırken yüzüme sıcaklık yayılıyor. İçim yanıyor.

"İçeri girmeliyiz," diyor, sesi düşük bir homurtu gibi. Rüzgârın uğultusunun altında, sesini bedenimin derinliklerinde hissediyorum. Kaptan arkamızda bir şeyler bağılıyor, ama ben tek kelimesini bile dinlemiyorum.

Rüzgâr, akşamdan kalma halimi silip süpürdü. Deniz havasının kokusu bana Theo'yu hatırlatıyor ve gözlerim onun dudaklarına takılı kalıyor.

Aramızdaki bu elektrikli gerilimi o da hissediyor mu? Bu her zaman var mıydı?

Theo ağırlığını değiştirerek kaptana sırtını döner ve bakışlarını denize doğru kaydırır. Dalgalar yükseliyor ve rüzgâr ılık çalıyor. Okyanus karanlık.

"Durum kötüye gidiyor gibi görünüyor."

Cevap veremeden, kaptanın panik dolu bir çığlığı kulağıma ulaşır. Kafamı çevirip baktığımda, bomun kaptanın elinden kayıp sallandığını görürüm. Yelkenin bir kısmı hala açılmış durumdadır ve şiddetli bir rüzgâr onu yakalamıştır. Diğer mürettebat üyesi bir ipi yakalamak için atlar ve bomun sallanmasını durdurur. İkisi tekrar bağırarak, ipi ellerinden koparmak üzere olan rüzgârla mücadele ederler.

Bom tamamen dönerse, doğrudan bize doğru gelecek. Bir ölüm tuzağı. Çapı 10 santimetre olan, baş hizasında Prens ve bana doğru sallanan metal bir çubuk.

Kalbim durur. Kaptan tekrar bağıırır ve güvertede sendeleyerek birkaç santim ip bırakır.

"Theo..." Kaptan yine tökezleyince, diğer denizci kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışırken ben de nefesimi tuttum. İkisi birlikte ipi tutup bomu geri çekmeye başladıklarında içimden bir iç çekiş geldi. Tekne dalgalarda sallanırken kaptanın yüzü çabadan kızarmıştı.

Prens'in gözleri hâlâ denize bakıyor. Ya kaptanın bağırışlarını duymamış ya da duymazdan geliyor.

Tahmin edilebilir.

Kraliyet ailesi hakkında başka bir şey daha var mı? Talimatları yerine getirmekte pek iyi değiller.

Kalbim hala hızla atıyor. Dışarı çıktığımdan ve Theo'nun bakışlarının gücünü hissettiğimden beri, rahatsız edici bir şekilde çarpıyor.

Ama bu farklı. Dilimde tehlikeyi hissediyorum. Elektrik cildimde dans ediyor. Güvertede olmamalıyız.

"İçeri girmeliyiz," diye rüzgârın uğultusunun üstüne bağıırıyorum.

"Bir dakika," diye cevaplar Theo, korkuluğa yaslanarak. "Şimşeklere bak!" Bir dalga teknenin yan tarafına çarparak ikimizi de tuzlu suyla ıslatır.

Sonra duyuyorum.

Kaptanın bir çığılığı daha.

Omzumun üzerinden bakmam gerekmiyor, sesindeki paniği duyabiliyorum. Bir şeylerin çok, çok yanlış olduğunu anlamam için tek kelime etmesine gerek yok.

Düşünmeye vaktim yok. Uzun, metal bir bomun Prens ve bana doğru hızla geldiğini neredeyse hissedebiliyorum. Bakmam gerekmeden bize doğru sallandığını hissedebiliyorum.

Bana çarpmadan önce Prens'e çarpacak. Bilincimizi kaybedeceğiz, ya da daha kötüsü olacak. İki bez bebek gibi denize atılacağız, ölümümüze doğru karanlık sulara uçacağız.

Bu anda, Prens Theo'nun kraliyet ailesinden olması önemli değil. Aramızda yıllarca süren bir geçmiş olması ya da yasak bir arzusun bir gecede içimde alevlenmesi önemli değil.

Tek önemli olan Prens'in hayatını kurtarmak.

Eğer o bom bize doğru sallanıp kafasına çarparsa, kafatası çatlayarak denize düşecek.

Bir saniyeden az bir zamanım var.

Daha da az. Harekete geçmeliyim.

Kaptan bir kez daha bağırırken uzun metal bom bize doğru hızla yaklaşıyor ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Tüm gücümle Prens Theo'yu yere indiriyorum.

Küçük ben, Argyle'lı Cara Shoal, 162 cm'lik bedenimi 183 cm'den uzun Prens Theo'nun kaslı vücuduna fırlatıyorum. Kollarımı onun kalın göğsüne dolayarak kollarını yanlarına sabitliyorum. Tüm çaresizliğimin ağırlığını bu darbeye yükleyerek kendimi ona doğru fırlatıyorum.

Şaşkınlıkla bağırarak, patlama sesinin başımızın üzerinden geçmesiyle birlikte geriye doğru düşer. Yere yuvarlanırken saçlarımın üstünden sıyrılır, yere düşerken göğsüm Prens'in göğsüne çarpar. Kollarımdan şiddetli bir acı geçerken, ciğerlerimden hırıltılı bir ses çıkar.

Kollarım onun ağır vücudunun altında sıkışmış halde, ona yapışık kalıyorum.

Tekne sallanıyor ve birlikte korkuluğa doğru yuvarlanıyoruz. Daha fazla panik çılgılığı duyulurken, vücudu benim üzerimde yuvarlanıyor. Kaptan bir şeyler bağırıyor. Tek kelimesini bile duymuyorum.

Yat sallanıyor.

Theo ve ben

yuvarlanıyoruz.

Kenar sadece birkaç santim uzakta ve korkuluk arasındaki boşluk çok yüksek. İkimiz de denize düşeceğiz.

BEŞ THEO

Cara'nın üstünde kendi vücudumu hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bütün gece, sahip olmamam gereken seks rüyalarıyla boğuştum. Kollarını başının üstüne sıkıştırmıştım. Dudaklarım onun dudaklarını öpüyordu. Penisim onun içine derinlemesine girmişti. Elleri göğsümde yayılmışken, avucumun altında yumuşak, kahverengi teni vardı.

Ama bu farklı.

Bu, vahşi, tutkulu bir seks değil, daha çok "*ölmemeye çalışalım*" gibi bir şey. *ölmeye çalışalım*.

Patlama o kadar hızlı bir şekilde başımızın üzerinden geçiyor ki . Ancak ona teşekkür edecek vaktim yok, çünkü teknenin sallanmasıyla sırt üstü yere düşüyorum. Vücudumuz birbirine dolanmış halde bir kez daha yuvarlanıyoruz, yatın kenarına gittikçe yaklaşıyoruz.

Bir başka dalga tekneyi sallıyor ve ben kendimi korkuluğa tutunabiliyorum. Cara daha fazla kaymadan önce onu kendi vücudumun altına sıkıştırıyorum, fırtınanın şiddetiyle tekneimiz sallanırken okyanusun hareketine karşı direniyorum.

Kaptan Withers bir şeyler bağılıyor ve sonunda ölümcül bomu kontrol altına alıyor. Bomu yerine kilitliyor ve nefesini toplamak için direğe yaslanıyor. Diğer mürettebat üyesi yelkenin son parçasını bomun etrafına sarıyor ve iplerle sabitliyor.

Derin bir nefes alıp, gözlerimi Cara'nın yüzüne indiriyorum. Gözlerindeki korku damarlarımı donduruyor. Ellerini göğsüme koyup başını sallıyor.

"Çok korkutucuydu."

"Evet." Nefes nefeseyim, göğsüm Cara'nın göğsüne bastırılmış durumda.

Onun vücudunun benim vücudumun altında iyi hissettirdiğini inkar edemem. Dizim teknenin güvertesinin pürüzlü, kaymaz yüzeyine sürtünüyor, ama acı umurumda değil. Adrenalin hala damarlarıma akarken, bu acı neredeyse hiç hissedilmiyor.

hala damarlarıma dolduğu için neredeyse hiç fark etmiyorum. Nefes nefese, kaslarımı yavaşça gevşetiyorum ve yanımdaki korkuluk direğine tutunduğum eli bırakıyorum.

Cara'nın eli çeneme doğru kayıyor ve başını sallıyor. "Bu beni korkuttu Theo. Denize düşeceğini sandım."

Ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Yat altımızda sallanıyor, ama artık bunu çoğunlukla görmezden gelebiliyorum. Bir dalga daha teknenin kenarına çarparak bizi soğuk suyla ıslatıyor. Isınmış cildimde neredeyse cızırdayacak kadar sıcak.

Cara başını bir yandan diğer yana sallarken gözleri parlıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Gözlerim bu hareketi takip ediyor ve içimdeki adrenalin başka bir şeye dönüşmeye başlıyor. Daha ateşli bir şeye. Daha yasak bir şeye.

Arzu.

Kalbinin çarpışını hissedebiliyorum. Vücudu benimkinin altında sıkışmış durumda.

Eğrileri vücuduma yapışmış. Elleri yüzümde. "Sana saldırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Hayatımı kurtardın."

Cara cevap vermek için dudaklarını açıyor, ama fırtına sözlerini çalıyor. Tekne sallanıyor ve kolum kayıyor. Cara'nın üzerine düşüyorum, başım boynuna gömülüyor.

Etrafımızda fırtına koparken, neredeyse ölecekken, içeri girip güvende kalmak için endişelenmem gerekirken, tek düşünebildiğim Cara Shoal'un ne kadar güzel koktuğu olması yanlış mı?

"Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sesleniyor kaptan, teknenin güvertesindeki kancaya birkaç halat atarken. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, zayıf bir gülümsemeyle başparmağımı kaldırıyorum.

Ancak, ben bir şey söyleyemedim, okyanus bize bir başka dev dalga daha gönderir. Kaptan bile yana savrulur, ayakları birbirine takılır.

Buna hazırlıklı değilim.

Cara'dan kayarak teknenin kenarına doğru yuvarlanıyorum. Korkulukta, içinden geçebileceğim kadar büyük bir boşluk var ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Şiddetli dalgalar, etrafta esen rüzgar ve güverteyi ıslatan suyla, hiç şansım yok. Bağıriyorum,

dalgalar aşığıda çarparak açılan boşluktan kayıyorum.

Fırtınalı okyanusa düştüm. Boğulacağım.

Bunu zaten biliyorum.

Son gördüğüm şey, Cara'nın yüzündeki dehşet ifadesiydi. Ondan uzaklaşırken, kaygan metal korkuluklardan birine tutunmaya çalışırken kollarım boşuna çırpınıyordu.

Cara ığlık atıyor, sesi kalbimi bir ok gibi delip geçiyor. Kollarım ondan kayarken tırnakları derime batıyor, bacaklarım çoktan yatın kenarından düşüyor.

"Hayır!" diye bağıır, sesi boğazından kopar. ığlığında çaresizliği duyabiliyorum. Adrenalin damarlarımdan fışkırırken, korku midemi delip geçer.

Artık çok geç.

Öleceğim.

Denize düşüyorum ve fırtına beni alıp götürecekt. Zaten öldüm. Krallık benim için yas tutacak ve kral olma görevimi ve amacımı asla yerine getiremeyeceğim.

Ama Cara kolunu omzuma doluyor. Bir patlama sesi duyuyorum ve omzumdan göğsüme kadar bir acı yayılıyor. Boğazımdan bir çığlık koparken, acı beni parçalıyor. Kaslar ve tendonlar gerilip yırtılırken, binlerce hançer omzuma saplanıyor.

Acı, vücudumda olanları tarif etmek için çok hafif bir kelime. Acı çekmek bile hafif kalır. Cara yaralı omzumu tutarken bacaklarım sallanıyor ve bu da bana başka bir acı dalgası getiriyor. Omzum ağrıyor ve zonkluyor, midem bulanıyor.

Ama suda değilim.

Boğulmuyorum.

Serbest kolumla korkuluğa tutunabiliyorum. Cara acı içinde inliyor, kolları beni sarıyor, tırnakları derime batıyor. Beni yukarı çekmeye çalışırken başka bir direğe sarılıyor ve bağıırıyor.

Omzumdan şiddetli bir acı geçiyor. ığlık atıyorum.

Korkuluğa tutunduğum elim zayıflıyor ve birkaç milim kayıyorum.

Cara tekrar bağıırıyor, yaralı omzuma daha sıkı sarılıyor. "Theo," diye bağıırıyor, rüzgara karşı haykırıyor.

Sonra, başka bir çift el. Sert, denizden sertleşmiş eller. Kaptan Withers beni güverteye çekiyor, uçümüz yere yığılana kadar beni pürüzlü yüzeyin yarısını sürükleyerek. Cara, çıkık omzumu tutarken bana doğru sürünüyor.

"İçeri gir," diye bağırır kaptan, kendini ayağa kaldırırken. Omzuma bakar, yarayı fark eder, ama emrini değiştirmez. "Git."

Kaptan Withers, ben ayağa kalkmaya çalışırken Cara'ya yardım eder ve sonunda onun talimatını dinlerim. İçeri girer girmez, kaptanın gemiyi dalgalara yönlendirmek için geminin güvertesinin üstündeki navigasyon merkezine doğru gittiğini görürüm. Yat dalgalara doğru dönünce sallantı azalır ve ben de güverte altına inebilirim.

Kıyıya geri dönmek için çok uzağız, bu yüzden açık denizde fırtınayı atlatmak zorundayız.

İç mekanın sıcaklığı beni sarar sarmaz, bacaklarım jöle gibi titremeye başlar. Duvara yaslanırım, kolumun omzumdan doğal olmayan bir şekilde sarktığını unuturum. Acı içimi delip geçer. Yüzümü buruştururum.

Cara kolunu belime dolayarak beni arkaya götürdü. Alfred orada yemediğimiz kahvaltı kalıntılarını temizliyordu. Bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları yaralı omzuma düştü.

"Majesteleri..."

"Sanırım çıkık," diye homurdanırım.

Cara bir ses çıkarır, gözleri yaşlarla dolar. Dudakları titrer, ama şef beni oturtmadan önce bir şey söylemeye vaktim olmaz.

"Bu biraz acıtacak," diye uyarıyor. Çekmecedan tahta kaşık alıp bana uzatıyor ve ağzımı işaret ediyor. "Isır."

Kafam bulanık. Düzgün düşünemiyorum. Bana ne dediğini anlamıyorum, ama yine de dediğini yapıyorum. Cara gözlerini kapatırken, tahta kaşığı dişlerimin arasına koyuyorum.

Alfred kendini tezgaha dayar ve kolumu yerine geri çeker. Omuz eklemim rahatsız edici bir sesle yerine oturur ve bir anlığına normale döndüğümü hissedirim.

Sonra acı başlıyor.

Boğazımdan bir çığlık koparken içimde bir mide bulantısı dalgası yükselir. Omzumu tutarken tahta kaşık yere düşer, acı gözlerimi yaşartır. Zayıflamış kolumu göğsüme sıkıca bastırarak nefes alırken gözyaşları yanaklarımdan akar.

Ağrıdan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Şef Alfred, geminin hareketine karşı kendini hazırlayarak dolaplardan birini açar. Kaptan fırtınayı atlatmak için elinden geleni yapsa da deniz çok dalgalıdır.

Şef ilk yardım çantasını çıkarır, bir kol askısı alır ve omzuma takar. Sonra bir buz torbasını açar ve Cara'ya başıyla işaret eder.

"Onu omzuna tut. Sana ağrı kesici getireyim."

Cara yanıma oturur, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde buz torbasını omzuma tutar. Gözlerimi kapatır, başımı yastıklı koltuğun arkasına yaslayarak nefes alırım.

Cara'nın çiçeksi, tatlı kokusu bana ulaşır ve başımdaki ağrıyı biraz hafifletir.

"Üzgünüm," diye fısıldar.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Ne için?"

"Sana bunu yaptığım için."

Omzumdaki ağrıya rağmen yüzümü buruşturup zorla gülümserim. Kafamı sallayarak, sağlam kolumu kaldırıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyarım.

"Beni iki kez kurtardın," diye cevap veriyorum, onun derin kahverengi gözlerine bakarak. "Önce patlama, sonra denize düşüş."

"Ve bu sırada omzun çıktı."

"Hayatım karşılığında bunu affedeceğim." Yorgun bir gülümseme dudaklarımda belirir. Cara yanağımı okşar, dokunuşu acımı biraz hafifletir.

Yorgunluk kemiklerime yerleşmeye başlar. Adrenalin etkisi geçiyor ve şeften sağlık görevlisine dönüşen adam bana birkaç ağrı kesici hap uzattığında gözlerimi açacak gücüm bile kalmamıştır.

"Yatağa git," diye emreder.

Kendi personelimin emirlerine alışkın değilim, ama tartışacak durumda da değilim.

Cara ayağa kalkmama yardım eder, kolunu belime dolayarak beni dün gece onu hayal ederek uyuduğum kraliyet kabinine götürür.

Yastıklarımı kabartıyor ve uzandığımda beni destekliyor, üzerime battaniyeyi düzeltiyor. Yüzünde derin kırışıklıklar var.

Ayağa kalkıp gitmek istediğinde, onu durdurmak için elini tutuyorum. "Kal." Sesim sert çıkıyor. Ondan bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum

ama kendimi durduramıyorum. Gitmesini istemiyorum.

Cara'nın gözleri büyüdü. Kabinin loş ışığında, kahverengi saçları derin bakır rengi parıltılar saçıyordu ve ben parmaklarımı saçlarına dolamak için can atıyordum. Dudaklarını dişlerinin arasına tekrar çekti ve içimden bir sıcaklık dalgası geçti.

Gözlerimle ona yalvarıyorum. Ona ihtiyacım var. Bu küçük kabinde, teknenin beni bir yandan diğer yana salladığı, neredeyse hayatımı kaybedeceğimi düşündüğüm bu yerde kalamam. Burada, sadece düşüncelerimle, Cara'nın vücudunun benim altımda olmasının ne kadar mükemmel olduğunu hatırlayarak kalamam.

Çünkü neredeyse ölmeme rağmen, beş dakikadan kısa bir sürede iki kez hayatımı kurtarmış olmasına rağmen, tek düşünebildiğim, o gittiğinde onu ne kadar özleyeceğim.

"Lütfen," diyorum, sesim boğazımda kısılıyor. İstemekte alışkın değilim. Yalvaran biri değilim. İnsanlar genellikle ben ne istediğimi bilmeden önce istediğimi yapmak için acele ederler.

Ama şimdi yalvarıyorum.

Cara derin bir nefes alır ve sonunda pes eder. Battaniyeyi kaldırıp yanıma girmesine izin veririm ve o da yanıma yatarak bana sokulur.

Cara'nın başı sağlam omzuma yaslandığında kalbim hızla çarpmaya başlar. Kolumu ona dolayarak, ikimiz de yatın sallantısına kendimizi bırakırken onu sıkıca sararım.

O, yaralı omzuma buz torbasını tutarken, ben de göğsümün üzerinde duran kolunun ağırlığına odaklanıyorum.

Uzuvlarım ağırlaşır ve göz kapaklarım düşer. Cara'nın vücudunu yanımda tutar, bu anın tadını çıkarırım. Birkaç gün sonra gitmiş olabilir, ama şu anda burada.

Önümüzdeki birkaç hafta içinde her şey değişecek. Kral olarak daha fazla sorumluluk alacağım.

Hayatım boyunca üstlenmeye hazırlandığım görevleri yerine getireceğim. Çok fazla değişiklik olacak, ama buna hazırım.

Tek hazır olmadığım şey Cara'nın ayrılması.

Yorgunluktan uykuya dalarken, son düşündüğüm şey Cara'nın yanımda uyumasının ne kadar güzel olduğu.

ALT CARA

Prens Theo'nun ereksiyon olduğunu düşünüyorum. Uyanınca, uluyan rüzgar ve dalgalı deniz sesleriyle, battaniyenin altındaki şişkinliği görebiliyorum, ama emin olamıyorum. Karanlık.

O inliyor, uyurken ağırlığını değiştiriyor ve beni göğsüne çekiyor. Başım omzunun kıvrımına yaslanmış halde, parmaklarımı göğüs kasları üzerinde gezdiriyorum ve bir anlığına gözlerimi kapatıyorum.

Onunla yatakta olmamam gerektiğini biliyorum ve kesinlikle bundan bu kadar zevk almamalıyım.

Bu yanlış.

O sadece bir arkadaş. Luca'yı düşünmem gerek. Aramızda onlarca yıllık bir geçmiş var.

Ama dün, neredeyse ölecektik. Mürettebat dışında gemide neredeyse tek başımızayız. Böyle bir çile yaşadıktan sonra platonik bir gece ne önemi var ki?

Onun penisi zonkluyor ve ben "platonik" kelimesinin yanlış bir kelime olabileceğini anlıyorum. Çarşafların altındaki hareketi gördüğümde kalbimin çarpması, bedenimin de bunun platonik olduğunu düşünmediğini gösteriyor.

Nefes alıp, zihnimden hain düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Luca ve ben artık birlikte değiliz, ama bu onun kardeşiyle yatmam gerektiği anlamına gelmez. Benim için en iyisi Argyle'ı terk etmek ve geriye bakmamak. Tıpkı planladığım gibi.

"Uyandın," diyor Theo alçak sesle. Kafamı kaldırıp, bana bakan uykulu gözlerini görüyorum. Theo'nun kolu hala vücudumu sarıyor, parmakları omzumun üzerinde küçük daireler çiziyor.

Başımı sallıyorum.

"Evet." "Fırtına kötü görünüyor."

Yine başımı sallıyorum. Ağzım birden kuruyor. Tüm duyularım keskinleşiyor. Prens çok *yakın*. Her parçası bana yakın.

Hiç bu kadar ona yakın olmamıştım. Hiç bu şekilde onunla yatakta olmamıştım. Hayal bile etmemiştim.

Bunu bu kadar seveceğimi hiç hayal etmemiştim.

Sözcükler boğazımda takılı kalıyor. Eli başıma doğru kayıyor ve parmaklarıyla kalın saçlarımı tarıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Hayatımı kurtardın." "Orada ölmene izin veremezdim."

Gözleri aşağıya doğru bakıyor. Parmaklarının saçlarımın üzerinde dolaşmasını ve kalp atışlarının göğüs kafesindeki çarpışını seviyorum. Elim onun köprücük kemiğine, boynuna, çenesine doğru kayıyor.

Parmaklarım kayarak dudaklarına dokunduğunda, havadaki gerginlik çatırıyor.

Burası karanlık. Samimi.

Her şey olabilir.

Prens Theo'nun yüzündeki ifadeden, bir şeylerin olmasını istemediğini anlayabiliyorum. Tek gereken, ikimizden birinin bir hareket yapması. Bir öpücük. Bir dokunuş.

Bıçak sırtında duruyoruz, birbirimize bakıyoruz. Diğerinin harekete geçmesini bekliyoruz.

Sonuçlarına değip değmeyeceğini görmek için bekliyoruz.

Birlikte olursak ne olur acaba? Tek seferlik bir şey mi olur? Planlarımı değiştirir mi? Her şeyi değiştirir mi?

Yoksa sadece bir öpücük mü olurdu? Bir anı mı? Bir hata mı?

Bu bir sır olarak kalmalı. Öyle değil mi? Luca ile olanlar yüzünden, benimle birlikte olmak tamamen uygunsuz olurdu. Skandal olurdu. Kötü karşılanırdı. Tamamen söz konusu bile olamazdı.

Theo her zaman sorumlu kardeş olmuştur. Gelecekteki kral. Adını skandalla lekelemek istemez, özellikle de müstehcen bir ilişkiyle. Bu annesine çok benzer bir davranış olur. Benimle asla böyle bir şey yapmak istemez.

Değil mi?

Prens ağırlığını değiştirerek beni kendine doğru çeker.

"Cara," diye fısıldar. Sanki benim adım ona şifalı bir merhem gibi geliyor. Sanki onu söylemekten zevk alıyor gibi. Yaralanmamış eli saçlarımdan omurgama doğru kayar ve damarlarımdan titreme geçer.

Avuç içi belimin alt kısmına ulaştığında, elini bana bastırır. Direnmeden vücuduna eririm.

İkimiz de atlamaya hazırız. Sonuçları umursamadan.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırma düşüncesi içimi yakıyor. Vücudum bana ona yaslanmamı, parmaklarımla dudaklarını izlememi, ellerimi örtünün altındaki şişkinliğe doğru kaydırmamı istiyor.

Bu çok kolay olurdu. Çok iyi hissettirirdi.

Bunun yerine, geri çekiliyorum. Çenemi göğsüme gömüyorum ve Prens Theo'dan uzaklaşarak bacaklarımı yatağın kenarından sallıyorum.

Arkamda Theo'nun iç çektiğini duyuyorum. Sesin ne anlama geldiğini anlamam için hiçbir şey söylemesine gerek yok.

O da bunu istiyordu.

"Kabinime dönmeliyim," diyorum, arkamı dönmeye cesaret edemedim. "Evet." Sesi sert. Kalbimi sızlatıyor, vücudumda yankılanan arzular uyandırıyor.

Ardından, "Omzun için bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Omzun için bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

Başımı sallıyorum, sonunda ona bakacak cesareti topluyorum. Dışarıda şimşek çakıyor, yüzündeki hatları ortaya çıkarıyor. Kapüşonlu, karanlık gözler bana bakıyor.

"Gitmene çok üzülüyorum," diyor.

Kalbim güm güm atıyor. Yutkunuyorum. "Yapmak zorundayım. Kendim için. Akıl sağlığım için."

Prens yüzünü buruşturur. Bakışlarını, su sıçramaları ve karanlık, fırtınalı gökyüzünden başka hiçbir şeyin görünmediği karanlık porthole'a çevirir.

"Babam tahttan çekiliyor."

Donup kalıyorum. "Ne?"

Ne zaman?"

"Bir ay içinde." Theo hala pencereden dışarı bakıyor ve ben ona uzanmak istiyorum.

"Yani bu demek oluyor ki..."

"Kral olacağım," diye bitiriyor.

Parmaklarımla yatağın kenarını kavrarım, parmaklarımla arasında lüks pamuklu çarşafı hissedirim. Ağzım kurur ve ne söyleyeceğimi bilemem.

"Neden tahttan çekiliyor?"

Theo gözlerini bana çevirip derin bir nefes aldı. "Hasta. Yıllardır saklıyordum ama durumu kötüleşiyor."

"Hasta mı?"

"Parkinson. Artık belli olmaya başladı. İnsanlar konuşuyor." "Ve o senin devreye girmeni mi istiyor?"

Theo başını sallar. "Taç giyen ilk bekar kral ben olacağım."

Sözleri kulaklarımda çınılıyor ve nedenini bilmiyorum. "Bu... Bu mümkün mü?" diye fısıldıyorum, sanki yüksek sesle söylemeye korkuyormuşum gibi.

Theo iç çekiyor. "Hayır. En azından, sanmıyorum. Dante'den bu konuyu araştırmasını ve evlenmemiş bir kral olmam konusunda avukatlarla konuşmasını istedim. Bu yüzden bu seyahate geledim." Bana bakıyor. "Buna hazırım. Ben bunun için doğdum. Bunun olacağını hep biliyordum."

"Sadece beklediğinden daha erken oldu."

Theo başını sallar.

Derin bir nefes aldım. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Theo acı bir şekilde güldü. "Son birkaç aydır babamın durumunun kötüleştiğini hissediyordum. Bu yüzden bu geziyi son bir kez daha yapmak istedim. Gelecek yıl yapabileceğimden emin değilim. Bu, kendim için yapabileceğim son gezi olabilir."

Göğsüm sıkışır, içimde hüznün yükselir.

Her şey değişiyor. Ben gidiyorum. Luca çoktan gitti. Theo kral olacak.

Bu yolculuk sadece benim için bir veda değil, Theo için de bir veda. İkimiz de hayatımıza devam ediyoruz.

Sadece Dante ve Beckett eskisi gibi, ama Dante kaleden hiç çıkmıyor ve Beckett her zaman kendine saklı kalıyor. Gizlice, annesinin ilişkisi sonucu doğan üvey kardeşi olduğu gerçeğine kızgın olduğunu düşünüyorum. Kraliyet ailesi bunun önemli olmadığını iddia etse de, herkes onun prens olarak hiçbir resmi görevi olmayacağını biliyor.

"Görünüşe göre ikimizin hayatı da değişmek üzere." Elimi uzatıp Theo'nun elini tutuyorum. Cildinin sıcaklığı koluma kıvılcımlar saçarken, midemde bir ağrı hissediyorum.

Prens parmaklarını benim parmaklarıma etrafına doladı. Vücudum bana eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırmam için çığlık atıyor. Gözlerinden

gözlerinden onun da bunu istediğini anlayabiliyorum.

Ama yine de geri çekiliyorum.

Yapmak zorundayım.

O gelecekteki kral, peki ben kimim? Ben onun kardeşiyle evlenmesi gereken kızım. Haftaya burada olmayacak, şarkıcı olmak isteyen biriyim. Başarısız bir Olimpiyat sporcusu ile sosyal statü peşinde koşan bir annenin kızıyım.

Hiç kimse.

Muhtemelen başka bir krallığın prensesiyle evlenecek ve bu gece yakında hafızalarımızdan silinecek.

Yataktan kalkarak Theo'ya sıkı bir gülümseme atıyorum. "Harika bir kral olacaksın."

"Herkes bana bunu söylüyor. Yarın görüşürüz." Ama gözleri başka bir şey söylüyor. *"Kal. Geri gel. Bacaklarını bana dolaştır ve seni bu yatakta alayım."*

Onun bakışlarından kendimi koparmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Prens'ten uzaklaşırken bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum, onun teninin benim tenime değdiği anın yankısı hala içimde yanıyor. Odasından çıkar çıkmaz duvara yaslanıp iç çekiyorum.

Gitmek doğru olan şey, ama bu çok, çok yanlış geliyor.

Parmağımın ucunda odama geri dönüp yatağa yığıldım. Bir gemide olmamıza rağmen, yatak yumuşak ve rahattı. Yastıklara gömüldüm, gözlerimi sıkıca kapatıp tavana baktım.

Prens Theo ve benim birlikte bir geleceğimiz yok. Aramızda var olabilecek geçici arzuları sürdürmenin bir anlamı yok.

Kardeşiyle çıkmamış olsam bile, o benim en yakın çocukluk arkadaşlarımdan biri. O gelecekteki kral, ben ise sadece bir sıradan vatandaşıyım. Ailem varlıklı ve saygın olabilir, ama ben gelecekteki kraliçe değilim.

Şimdi, Theo benim için her zamankinden daha fazla yasak bölge.

Yan tarafıma dönüp battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum. Tekne dalgalarda sallanıyor ve dışarıdaki gök gürültüsünü ve şimşek çakmalarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Theo'yu rüyamda görmemek için kendimi uyumaya zorluyorum.

Sabahın erken saatlerinde limana yanaşıyoruz. Kaptan Withers bitkin ve yorgun görünüyor, gözlerinin altında büyük mavimsi siyah halkalar var. Yüzündeki çizgiler derinleşmiş, yatından inmeme yardım ederken bana başını sallıyor.

"Dün için teşekkür ederim," diyorum.

O da homurdanarak cevap veriyor ve ben yatı güvenli bir şekilde terk eder etmez tekneye geri dönüyorum.

Prens Theo iskelenin ucunda beni bekliyor. Omzumda bir gecelik çantam var ve yanına gidip duruyorum. Şafak sökünce ufukta güneşin ilk ışınlarını izliyoruz ve vücudu titriyor.

"Sanırım seni eve götürsem iyi olacak." Bakışları bana doğru döndüğünde, omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Dün gece neler olabileceğini düşününce içimde bir pişmanlık dalgası yükseliyor.

Boğazım düğümlenir. Yutkunurum ve başımı sallıyorum. "Evet."

Theo benden uzaklaşıp iskeleye doğru yürümeye başlar ve ben elini tutmak için uzanırım. Durur ve okunaksız gözlerle bana bakar.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Fırtına olmasına rağmen, seninle tekrar vakit geçirmek çok güzeldi. Ve... iyi şanslar. Harika bir kral olacaksın."

Prens Theo dudaklarını düzleştirir ve cevap vermeden benden uzaklaşır. Göğsümde bir acı hissederim ve acaba yanlış bir şey mi yaptım diye düşünürüm.

Belki de dün gece onun yatağından ayrılmamalıydım. Belki de kalmalı ve içgüdülerime göre hareket etmeliydim.

Ama o zaman ne olacaktı? Aramızda nasıl bir gelecek olabilir ki? Bir kardeşi bırakıp diğerine atlarsam ne tür bir insan olurum?

Konuşmadan yol alıyoruz. İkimiz de arka koltukta oturuyoruz ve kraliyet şoförlerinden biri bizi ailemin evine götürüyor. Theo, yaralı omzuyla araba kullanamıyor.

Araba evin önüne geldiğinde, Theo sonunda sessizliği bozdu. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"İki kez," diye ekledim.

Sabah boyunca ilk kez Theo gülümser. "İki kez." "Beni unutma, tamam mı? Ben..." Tereddüt ederim ve sonra nefesimi nefes alıp cesaretimi topluyorum. "Seni özledim."

Theo başını sallarken gözlerime bakıyor. "Ben de."

Ondan ayrılmak zor. Bu kesin bir son gibi geliyor, çocukluğumuzu birlikte geçirmiş olsak da, geleneklerimiz ve güzel anılarımız olsa da, her şeyin sona erdiği hissi var. Hayatımda ona yer yok, onun hayatında da bana yer yok.

Kraliyet aracının uzaklaşmasını izledikten sonra, geniş, arduvaz merdivenleri tırmanarak ailemin evinin büyük çift kapısına doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde, kütüphaneden gelen sesler duydum.

Annem ve babam tartışıyor.

Omuzlarım çökmüş halde, merdivenlere doğru parmak uçlarımda yürümeye çalışıyorum. Şu anda kavga etmek için enerjim yok. Annemin kartal gibi bakışlarına karşı koyamıyorum. Babamın yüzüne bakamıyorum. Haftaya ayrılmayı planladığımı bilmediği için her şey yalan gibi geliyor.

Ama merdivene yaklaştıkça, ailemin sözleri daha net hale geliyor.

"Bunu yaptığım için mutlu olmalısın Tristan," diyor annem. "Prens Luca ile yaşadığımız zorlu süreçten sonra, kraliyet ailesinin bir parçası olma şansımızı neredeyse kaybediyorduk."

"Kraliyet ailesinin bir parçası olmak umurumda değil!" diye bağırır babam.

Ayaklarım en alt basamakta donup kalırım.

"Olimpiyat altın madalyasını neredeyse yirmi yıl önce kazandın, Tristan. Sponsorların kurudu ve sen, iş dediğin, dezavantajlı yüzücüler için kurduğun hayır kurumunu yürütmekte ısrar ediyorsun. Bakmamız gereken yedi kızımız var! Hayır kurumu faturaları ödemiyor. Başka bir şeye ihtiyacımız var. Cara bizim en büyük umudumuz."

"Altı kızımız zaten evlendi. Neden Cara'yı rahat bırakmıyorsun? Neden istemediği bir evliliğe zorlanmak zorunda?"

"Bunu başarabilirsek o şanslı sayılır. Kral olumlu görünüyordu, ama hızlı hareket etmeliyiz. Tahttan çekileceğine dair söylentiler duydum.

Theo için başka bir kadın planlamış olabilir mi, kim bilir?"

Kanım donar. Seslere yaklaşırım, kütüphaneye doğru ilerlerken duvara yapışırım.

Annem devam ediyor. "Ayrıca, kim onun istemediğini söyledi ki? Theo önceki gün buradaydı ve Cara'ya nasıl baktığını gördüm."

Cara'ya nasıl baktığını gördüm."

"*Herkes* Cara'ya öyle bakar, Selma. Onu sevmesinin sebebi birlikte büyümüş olmaları, onunla *evlenmeyi* kabul edeceği için değil. Bana, ona ya da Theo'ya danışmadan hiçbir şey ayarlamaya hakkın yoktu."

"Hiçbir şey ayarlamadım. Sadece bir tohum ekim."

"Benim bilğim olmadan tohum ekmeye hakkın yok." "Lütfen," annem alaycı bir şekilde söylüyor.

Tohum ekme mi? Theo mu? Neden bahsediyorlar? Kapının kenarına ulaştığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Durdum. Sırtım duvara yapışmış, nefes almaya bile korkuyordum.

Annem ne yaptı? Babam neden bu kadar kızgın?

Sesleri alçalıyor ve ben başımı duvardan uzaklaştırıp kapıya yaklaşıyorum. Sadece kelimelerin parçalarını duyabiliyorum ve kapıya daha da yaklaşıyorum.

Ne hakkında konuştuklarını bilmem gerekiyor. Annemin ne planladığını bilmem gerekiyor, bu sadece bir tohum ekme olsa bile.

Annem şarkı söylememi hiç desteklemedi. Kendi sesimi veya kendi hayatımı istemedi. Sadece en yüksek teklifi verene evlendirebileceği bir para kaynağı olmamı istiyor.

Bu yüzden aileme gideceğimi söylemedim. Anneme planlarımı sabote etmesi için ne kadar çok zaman veririm, bunu yapma şansı o kadar artar. Keşke bu şekilde yapmak zorunda kalmasaydım, ama mecburum.

Şimdi, her zamankinden daha fazla gitmem gerekiyor. Özellikle de benim için başka bir ilişki ayarlamayı planlıyorsa.

Tam kafam kapıdan dışarı çıkmak üzereyken, babam koşarak içeri girer. Ben çığlık atarak geriye doğru yuvarlanır ve yere düşerim. Babam şaşkın bir şekilde nefesini tutar ve geri çekilir.

"Cara," diye iç çeker. "Sen misin?"

Yüzü kararmış. Yerdeki yerimden ona bakıyorum, bana kızgın mı değil mi emin olamıyorum.

Sonra annem kapıda belirir. Kollarını göğsünde kavuştururken dudaklarında kötücül bir gülümseme belirir.

"Vay vay vay, kızın kendisi hakkında konuşuyorduk. Kartlarını doğru oynarsan, sevgili kızım, kendine bir koca kazanmış olacaksın."

YEDİ THEO

Şoförüne beni doğrudan kraliyet doktoruna götürmesini rica ediyorum. Ofisi saray arazisindeki müştemilatlardan birinde bulunuyor. Omzum zonkluyor ve kalıcı bir hasar verdiğimi şimdiden biliyorum. Yaralanmanın hissettiğim kadar kötü olmadığından emin olmak için doktorun bazı testler yapması gerekiyor.

En azından ağrı, dün gece olanları aklımdan uzaklaştırıyor. Ya da daha doğrusu, olmayanları.

Cara'yı neredeyse öpüyordum. Onu öpmekten çok daha fazlasını yapıyordum,

Arabayla doktorun muayenehanesine giderken gözlerimi kapatıp zihnimde yelken gezisindeki olayları tekrar tekrar canlandırıyorum.

Eğer birlikte olsaydık, bu o kadar kötü mü olurdu?

Evet, elbette kötü olurdu. Birincisi, kardeşimizi ihanet etmiş olurum. Kral olmak üzereyken yapamayacağım kadar sorumsuzca bir davranış olurdu.

Cara'yı çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Ailem dışında bana karşı samimi davranan tek kişidir. Arkadaşım diyebileceğim tek kişidir.

Ve şimdi, sırf onunla yatmak için tüm bunları bir kenara atmak mı istiyorum?

O gidiyor. Yeni bir hayata başlarken işleri onun için zorlaştırmamalıyım. Onunla birlikte kutlama yapmalı ve ona en iyisini dilemeliyim, sikimi onun içine sokmanın nasıl bir his olacağını hayal etmemeliyim.

Ayrıca, kral olarak benim görevim krallığı birleştirmek. Babamın hükümdarlığı altında yaşanan çalkantılı dönemden sonra Argyle için yeni bir başlangıç olmam gerekiyor. Annemin ilişkisi ve sürgünden sonra yeni bir sayfa açmam gerekiyor, taç başıma konduğunda kendi skandalımı yaratmamam gerekiyor.

Araba durduğunda iç çekerek gözlerimi açtım. Yorgundum. Şoförüm arabanın kapısını açtığında ona başımı salladım ve doktorun muayenehanesine doğru yürüdüm. İçeriye alındım ve hemen muayene edildim.

Gelecekteki kral olmanın avantajları, sanırım.

Doktorun sorularını yanıtlarken kendimi bir robot gibi hissediyorum. Olanları ve omzumun nasıl çıktığını anlatıyorum. Ona hangi ilaçları aldığımı ve şefin omzumun yerini nasıl yerine koyduğunu söylüyorum.

Doktor röntgen ve MR çektirilmesini istiyor ve yakın gelecekte kolumu askıda tutmam gerektiğini söylüyor.

Sadece başımı sallayıp Cara'yı düşünmemeye çalışıyorum.

Parmakları dudaklarımda dolaşıyor. Vücudu benimkine yapışıyor. Sıcaklığı, kokusu, cinselliği. Beynime kazındı ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.

Doktorun muayene odasından çıktığımda, babamın uşağı beni lobide bekliyor. Yaşlı adam bana selam veriyor.

"Baban seni görmek istiyor."

"Şimdi mi?" diye soruyorum, sızlanan bir çocuk gibi konuştuğumu bilerek. Omzum zonkluyor ve tek istediğim uyumak.

Adam başını sallar. "Şimdi, Majesteleri."

İç çekip, ona öncülük etmesini işaret ediyorum. Görev çağırdığında, cevap vermek zorundayım. Her zaman öyle olmuştur.

Dün gece Cara'nın yatağımdan uzaklaşmasına izin verdiğimde bile, bunu doğru olan şey olduğu için yaptım. Sorumlu olan şey. Görevim olan şey.

İstediğim şey *değildi*.

Yemyeşil çimlerin üzerinden, sukulentlerin bulunduğu bahçeden geçerek saraya giriyoruz. Uşak beni sarayın kral kanadına götürüyor. Küçük bir merdivenle üçüncü kata çıkıp babamın odasına doğru ilerliyoruz. Uşak kapıyı benim için açıyor, selam veriyor ve ben içeri girdikten sonra kapıyı tekrar kapatıyor.

Eskiden saygın bir güç olan Kral, artık zayıf düşmüş. Yatakta, ellerini kucağında kavuşturmuş, gözlerini dinlendiriyor. Babam son on hafta içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyor ve acı çektiğini düşünmek bana acı veriyor.

"Theo," diyor, gözlerini açıp kollarını genişçe açarak. "Geldiğin için teşekkür ederim. Omzuna ne oldu?"

"Bir kaza geçirdik."

"Cara Shoal'ın hayatını kurtardığını duydum."

"İki kez." Onun sözlerini tekrarlıyorum. "Haberler çabuk yayılıyor."

Babam homurdanır. Yatağının yanındaki koltuğu işaret eder, elini sallayarak gösterir. Otururum, ellerinin titremesini durdurmak için göğsünün önünde parmaklarını birbirine geçirdiğini izlerim. Dudaklarında haylaz bir gülümseme belirir.

"Ne?" diye soruyorum.

"Cara'nın hayatını kurtarması çok uygun bence. Hikayenin akışına çok uygun."

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Babamın bilmeceleriyle uğraşacak enerjim yok. Zayıf ve hasta olsa bile, yine de lafı dolandırmayı başarıyor.

"Neden bahsediyorsunuz, baba?" "Yeni nişanlının hakkında."

Zemin dibe vuruyor ve ben serbest düşüşteyim. Yerçekimi ortadan kalkıyor ve ben hareket edemiyorum. Ayaklarım yere yapışmış, kığım sandalyeye yapışmış, babama bakarak oturuyorum. O da bana bakıyor, bir tepki bekliyor.

Herhangi bir tepki.

Ona tepki vermiyorum. Veremem. Nasıl tepki vermem gerekiyor? Ne düşünmeliyim?

Cara mı? Nişanlım mı?

"N-ne?" Sonunda bir şey söyleyebiliyorum.

"Bu kadar üzülme," dedi babam gülerek. "O, seni aldatan annenden daha iyi olacak. Sadakatsizlik maddesi için özel olarak anlaşma yaptım."

Kafamı salladım. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Cara ile evlenmeyeceğim. Luca ne olacak?"

"Fark etmediysen, sevgili küçük kardeşin artık bu ailenin bir parçası olmak istemediğine karar vermiş görünüyor. Cara'ya olan hakkı artık geçerli değil."

Onun *iddiası* mı? Sadakatsizlik maddesi mi?

Bu bir evlilik gibi gelmiyor. Normal bir vatandaş olmadığımı biliyorum, ama evleneceksem en azından kiminle evleneceğime dair bir söz hakkım olacağını düşünmüştüm.

"Cara bu konuda ne diyor? Bu ne zaman oldu?"

Dünya dönüyor. Cara ile evlenemem. Peki ya Luca? Singapur'dan gelen haberlere göre tedaviye iyi yanıt veriyor ve hatta yürüme yeteneğini geri kazanabileceği söyleniyor. Elbette onu uzaklaştırdı, ama kardeşimi tanıyorum. Kendi içsel mücadelesini kazandığında onu geri isteyecektir.

Eğer beni ve Cara'yı duyarsa...

...bu onu mahvederdi. Tüm ilerlemesi, yok olurdu.

Daha da kötüsü, Cara'yı da mahvederdi. Yeni bir hayata başlamak üzere. Hayatına devam etmek üzere. Hayallerinin peşinden gitmek üzere.

Onun için tüm bunları durdururdum.

Yine de, zihnimin en gizli, en karanlık köşesinde, bir düşünce canlanıyor. Cara ile evlenmek o kadar da kötü görünmüyor.

Dürüst olmak gerekirse, o mükemmel.

Akıllı. Artık pek şarkı söylemese de melek gibi bir sesi var. Gülümsemesi odayı aydınlatıyor. O çok güzel ve ona çekici gelmediğimi söyleyemem.

Ama ona ilgi duymamalıyım. Kesinlikle onunla evlenmemeliyim.

Babam omuz silkerek içini çeker. "Bunu kabullenmen biraz zaman alacağını biliyordum. Senin adına bu evliliğe karar vermedim."

"Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

"Evet," diye cevaplar babam basitçe. "Tahtta oturmak için evlenmen gerektiğini biliyorsun Theo, ve zamanın azalıyor."

"Neden evlenmem gerekiyor? Hiç bunu düşündün mü? Daha sonra evlenemez miyim? Ya da hiç evlenemez miyim?"

"Kanunları ben yazmıyorum, Theo. Herkes gibi ben de onlara uymak zorundayım. Bunu herkes kadar sen de iyi biliyorsun. Bu krallığın koruyucusu olacaksın. Kimseye göre daha fazla kanunlara uymak zorundasın."

Nefesimi verip gözlerimi sıktım. Başım zonkluyor, omzuma yayılan dalgalar halinde ağrı hissediyorum.

Babamın söylediklerini anlamaya çalışmak için parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

"Yani, biz yattayken Cara ile benim evliliğimi ayarladın mı?"

"Ben hiçbir şey ayarlamadım," diyor babam, elini sallayarak. "Fırsat kendiliğinden ortaya çıktı. Selma Shoal önerdi ve ben de kulak kabarttım. Bu işe yarar, Theo. Birçok sorunu çözer ve benim huzur içinde emekliye ayrılmamı sağlar."

Kalbim sıkışıyor. Adım atıp kral olmam gerektiğini biliyorum. Bekar olmamın buna engel olduğunu biliyorum. Yerine getirmem gereken sorumluluklarım var.

Ama Cara ile evlenemem. Ondan benim için hayatını feda etmesini isteyeceğim. Ona seyahatlerine çıkmamasını, benim yanımda kalmasını, Luca'ya ihanet etmesini söyleyeceğim.

Bu çok fazla bir istek.

Babam iç geçirir. "Bak Theo, bu bir kazan-kazan durumu. Tristan Shoal halkın doğal lideri. Argyle'ın şimdiye kadar gördüğü en sevilen ünlü. Kızıyla evlenmek krallığı birleştirebilir."

Koltuğa daha da derin bir şekilde çöküyorum, dirseğim kol dayama yerine çarptığında yüzümü buruşturuyorum. Omzum ağrıyla zonkluyor ve başımı koltuğun arkasına yaslıyorum. Her yerim ağrıyor. Doktordan daha fazla ilaç almam gerekecek.

Acının sisinden, babamın haklı olduğunu anlıyorum.

Argyle'ı birleştirmek, tahta çıktıktan sonra en zor görevim olacak.

Annem, babamı kralın kardeşi, yani amcamla aldattı ve sonra onunla kaçtı. O zamandan beri krallık bölünmüş durumda. Vatandaşların yarısı, babamın annemi evinden kovduğunu ve ona merhamet göstermesi gerektiğini düşünüyor. Argylıların diğer yarısı ise kralın tarafında ve kraliçenin sürgünden daha ağır bir cezaya çarptırılması gerektiğini düşünüyor.

Peki ya kardeşlerim ve ben? Biz ortada kalmış durumdayız. Bölünmüş bir tahtı miras alacak sıradaki kişi benim.

Tristan Shoal ise Argyle'daki herkes tarafından seviliyor. Argyle'ın kazandığı tek Olimpiyat altın madalyasının sahibi ve yüzme başarılarıyla düzinelerce dünya rekoru kırmış.

En uzun yardım almadan açık denizde yüzme dünya rekorunu kırdığı gün, Argyle'da her yıl ulusal bayram olarak kutlanıyor.

Babam haklı. Eğer seçim şansları olsaydı, halkın kralı o olurdu. Kızları, tacındaki mücevherlerdir. En genç ve en güzel olan Cara, diğer kızları hala seçilebilir durumda olsalar bile, doğal seçim olurdu.

Kabul etmekten nefret etsem de, Cara ile evlenmek Krallığı birleştirmeme yardımcı *olurdu*. Bu, hükümdarlığımın başlangıcını çok daha sorunsuz hale getirirdi.

Ama bu, kardeşimin ölümüne neden olur. Cara için de kolay olmazdı.

Kral yatakta homurdanarak kıpırdanır ve yastıklarından kendini iter. Hareketleri giderek zorlaşıyor ve bence gösterdiği kadar acı çekmiyor. Gözleri kararmış bir şekilde bana başını sallar.

"Bu fikre alışacaksın. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Bunu düşüneyim," diyorum ve ayağa kalkıyorum. Her hareketimde omzum ağrıyor.

"Çok uzun sürmesin. Bu işin halledilmesi gerekiyor." Kral derin bir nefes aldı. Dudakları büzüldü ve yüzündeki yorgunluk açıkça görülüyordu.

O acı çekiyor. İstifa etmesi gerekiyor.

Bu da demek oluyor ki ya Cara ile evlenmem ya da evlenmemek için yasal bir neden bulmam gerekiyor.

"Baba..."

"Bu senin görevin, Theo. Tahtı devralmalı ve bir eş almalısın. Senin için bunu kolaylaştırmak için elimden geleni yaptım. Şimdi sen de bana iyilik yap."

Babam bana sert bir bakış attı ve itiraz edemeyeceğimi biliyordum. Krallığımız zaten bölünmüşken, halk onun durumunu öğrenirse, bu sadece konumumuzu zayıflatır. Argyle'ın güçlü bir lidere ihtiyacı var.

Bana.

Ve tahtı bekar bir erkek olarak yasal olarak devralabileceğimi mi, yoksa kendime bir kraliçe bulmam gerektiğini mi bilmem gerekiyor.

"Flanders'ı buraya çağır," diyor babam, uşakının kaybolduğu kapıya doğru başını sallayarak. "Akşam yemeği için hazırım."

Babamın önünde eğildikten sonra kapıdan çıkıyorum. Flanders arkamdan kralın yatak odasına girerken, ben de koridordan dönüp

kardeşim Dante'yi bulmak için. Koridorlarda dolanarak, Dante'nin çoğu zamanını geçirdiği sarayın arkasındaki ofise doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde, ışıklar loş ve yarım düzine monitörde anlamadığım tablolar ve belgeler yanıp sönüyor. Dante sandalyesinde dönerek bana gülümsüyor.

"Ağabey." Gülümser. "Beni görmeye gelmen ne kadar sürer diye merak ediyordum."

"Bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Eh, senin aksine benim kollarım hala vücuduma bağlı." Askerime başını sallıyor. "Cara seni kurtardı, ha?"

"İki kez."

"Sert kız."

Masasına yaslanarak homurdanırım. Başım ağrıyor ve Dante'nin babamın beni Cara ile evlendirme planından haberi olup olmadığını bilmiyorum.

"Ee? Evlilik meselesiyle ilgili ne buldun?"

Dante içini çeker. Gülümsemesi kaybolur. "Fazla ilerleme kaydedemedik. Konuyu incelemesi için bağımsız bir avukat tuttum. Ona güveniyorum," diye ekler. "Ama bunu çözmek zaman alacak. İncelememiz gereken yasal metinler yüz yıldan daha eski ve çoğu sadece Kraliyet Arşivlerinde bulunuyor."

"Vaktim yok." Alnımı ovuşturup kardeşime bakarak iç çekerim. Babamla az önce yaptığım konuşmayı ve zamanın azaldığını ona anlatırım.

Dante eliyle çenesini ovuşturur ve çok sayıda bilgisayar ekranına geri döner. "En az iki haftaya ihtiyacım var Theo. Bunu yapabilir misin?"

"İki hafta mı?"

Dante başını sallar. "Ertele. Babama düşüneceğini, Cara'yı daha iyi tanımak istediğini falan söyle. Gerçek aşk ve uyumlulukla ilgili, onun inanacağı bir yalan uydur."

Alaycı bir şekilde gülümserim ve başımı sallarım. "O aşka inanmaz." "O kadar emin değilim," Dante omuz silker.

"Yarından sonra üç haftalık bir taç giyme töreni öncesi ada turuna çıkacağım," diyorum. "Ona tur bitene kadar beklemesini söyleyebilirim, ama ben yokken ne yapacağını kim bilir."

Dante düşünürken çenesini okşadı. Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Cara'yı da götürsen nasıl olur? O zaman sen yokken kimse ona baskı yapamaz. Babamın bir fikre kapıldığında nasıl olduğunu bilirsin. Sen yokken her şeyi ayarlayabilir, ama ikiniz de burada olmazsanız bu mümkün olmaz."

Dudağımı ısıyorum. Fena fikir değil. Cara'nın gitmesi gerekiyor, ama belki de benimle kalması daha iyi olur. Eğer ailelerimiz bizi bir araya getirmek için komplo kuruyorsa, bir süreliğine onlara uyuyormuş gibi davranabiliriz. Bu bana durumu çözmek için biraz zaman kazandırır ve Cara'yı ailesinin ve benim ailemin gereksiz baskılarından korur.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"İyi şanslar." Dante ekranlarına bakarak klavyede bir şeyler yazıyor. Odadan çıkıp, omuzlarımı kamburlaştırarak odama doğru ağır adımlarla yürüyorum.

Düşünceler kafamda dönüp dururken, kendime bir şeyi itiraf etmeliyim. Kalbimin derinliklerinde, uzun zamandır gün ışığı görmemiş gizli bir köşede saklı olan bir şeyi.

Cara ile evlenmek beni heyecanlandırıyor.

Bunu yapmak istemiyormuş gibi davranabilirim. Kardeşime ihanet ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Onunla evlenmek yanlış. İçimde bir şeyler değişti ve Cara artık yasak bölge değil.

Gerçek şu ki, onu istiyorum. Hem de çok.

SEKİZ CARA

"Küçük Cara Shoal'dan kraliçeye," diye kıkırdayarak etrafımda dönüyor kardeşim Christine. "İnanamıyorum."

"Bu doğru değil."

"Oh, yapma," en büyük ablam Cathy iç geçirir. "Annem sana bu evliliği ayarlamakla iyi etti. Ben sıkıcı yaşlı Kont Yara ile evlenmek zorunda kaldım."

"Ben kimseyle evlenmeyeceğim ve kraliçe de olmayacağım." Kız kardeşlerimle sahilde yürürken, kumlara ayaklarımla vurarak iç geçiriyorum.

"Ne, geri kalanımızın aileye bakma yükünü üstleneceğini mi sandın? Hepimiz istemediğimiz şeyler yapmak zorunda kaldık. Şan okuluna gitmek, annemle babamın ailemizi geçindirmelerine yardımcı olmayacaktı." Her zamanki gibi pragmatik olan Cathy, bana kaşlarını kaldırır.

"Ama *neden*? Neden iyi bir evlilik yapmamız gerekiyordu? Kimin umurunda? Kraliyet ailesi değiliz ki. Babam eski bir Olimpiyat sporcusu. Annem akıllı bir iş kadını. Neden hayatımızda istediğimizi yapamıyoruz? O kadar büyük bir eve ihtiyacımız yok. Kraliyet ailesi gibi yaşamamız gerekmiyor. Neden *normal* olamıyoruz?"

Neden burayı terk edip kendi hayallerimin peşinden gidemiyorum?

"İşler öyle yürümüyor Cara," diyor Christine, omzuma hafifçe dokunarak. Hüzünlü bir gülümsemeyle.

Dalgalar kıyıya vururken, martılar başımızın üzerinde ciyaklıyor. Güneş alçalmaya başlıyor ve yakında ufka geçecek. Bu sabah Theo'nun yanından ayrılalı on iki saatten fazla oldu, ama bir dakika bile onu düşünmeden duramadım.

Gelecekteki kralım. Annem istediğini elde ederse, gelecekteki kocam. Aklım almıyor.

Luca'ya ihanet etmek beni öldürmediyse, neredeyse ulaşmak üzereyken hayallerimden vazgeçmek kesinlikle öldürecektir. *Gidiyorum*. Kararımı verdim. Annem yüzü morarana kadar komplo kurup entrika çevirse bile, istemediğim biriyle evlenmeyeceğim.

Kraliçe olmayacağım. Luca'ya ihanet etmeyeceğim.

Sadece arkadaş olarak gördüğüm bir adamla evlenmek için tüm hayallerimden vazgeçmeyeceğim...

...dün geceye kadar.

Neden bu evliliğe bu kadar karşıyım? Theo'yu istemediğim için değil. Gündönümü yelken gezisi bir göstergeyse, veliaht prense hiç kimseye olmadığı kadar çekici buluyorum.

Aklım sürekli Luca'ya dönüyor. Elbette, biz ayrıldık. Evet, o benim kalbimi kırdı. Beni aylarca uzaklaştırdı, ta ki ben eski halimin bir kabuğu gibi hissedene kadar.

Ama kendi kardeşiyle evlenmek mi?

Bu çok alçakça. Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim.

"Peki ya Luca?" diye soruyorum kız kardeşlerime.

Christine uzun bir deniz yosunu parçası alır ve onu okyanusa doğru fırlatır. "O ne olmuş? Seni terk etti ve seni görmene izin vermedi. Aylarca seni görmezden geldi. Onu yeterince bekledin, Cara. Bana sorarsan, başına gelen her acıyı hak ediyor. Sen bunu asla kabul etmesen de, sana kötü davrandı. Hayatını onun gelecekteki karısı olmak için adadın, ne için? Ona yardım etmesine izin vermesi için yalvardığında bir kenara atılmak için mi?"

"Ama onun kardeşiyle evlenmek? Bu yanlış değil mi?"

"Yanlış olan şey, Luca'nın sana pislik gibi davranıp sonra da seni bekletebileceğini düşünmesidir. Üç yıl oldu Cara. Seni bir kez bile aramadı. Her gün o aptal posta kutusuna gidip sana mektup yazmasını umuyordun. Her açtığında içinde bir şey olmadığını görünce yüzündeki hayal kırıklığını görmeliydin. Her gün senin yıkıldığını izledim. Onu umursamamalısın. Luca seni istemiyor."

Birkaç ay önce, onun sözleri beni paramparça ederdi. Şimdi mi?

Şaşırtıcı bir şekilde, hiç acıtmıyorlar. Sanırım Luca'yı unutmuş olabilirim, ama bu onun kardeşiyle evlenmeye hazır olduğum anlamına gelmez.

Üçümüz, şeflerin bizim için muhteşem bir yemek hazırladığından emin olduğum ailemin evine geri dönüyoruz.

Midemi bulandırıyor. Hiçbirini istemiyorum.

Gitmek istiyorum. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Luca beni incitmiş olsa da, onu incitmek istemiyorum. Theo ile evlenmek istemiyorum. Her şeyin kolay ve temiz olmasını istiyorum.

Şarkı okuluna girecek kadar iyi olmasam bile, dünyanın bana sunabileceği diğer şeyleri görmek istiyorum. Ödüllü, eğitilmiş bir şarkıcı olma hayallerim asla gerçekleşmeyebilir. Ama kim bilir? Belki de müziği hayatımın bir parçası haline getirmenin bir yolunu bulabilirim.

Kesin olarak bildiğim tek şey, burada kalıp Prens Theo ile evlenirsem bunun gerçekleşmeyeceği.

"Vay vay vay," Cathy karanlık bir kahkaha atarak beni düşüncelerimden kopardı. "Sence bu bir tesadüf mü?" Başparmağıyla evin yan tarafını işaret etti, orada tanıdık siyah bir kraliyet aracı park etmişti.

Prens Theo.

Christine kıkırdar ve koyu renkli kıvrıkcık saçlarını at kuyruğu yapar. Bana sırtarak başını sallar. "Gelini almaya gelmiş."

"Oh, lütfen."

"En son ne zaman veliaht prens pazar günü akşam yemeği için evimize geldi? Oh, doğru. Hiçbir zaman. Luca bile buraya gelmedi. Prens Theo senin için burada." Cathy bana bir bakış atar ve başını sallar.

Yan kapıdan içeri girerken kalbim hızla atmaya başlar. Koridordan sesler duyuyorum ve kız kardeşlerime başımı sallayarak onay veriyorum.

"Siz gidin. Ben de hemen geliyorum."

Cathy kaşlarını kaldırır ama hiçbir şey söylemez. İkisi koridorda ilerlerken ben tuvalete girerim.

Kapıyı kilitleyip, lavaboya yaslanıp gözlerimi kapatırım. Zihnim ve bedenim savaş halindedir.

Bağımsız, maceracı tarafım nişanı reddetmem için çılgılık atıyor. Argyle'ı terk et. Kirli bir barda birkaç dolar karşılığında şarkı söyle. Dünyayı keşfet.

Benim dürtüsel, şehvetli tarafım kalmak istiyor. Prens Theo'nun *gerçekten* neler sunabileceğini görmek istiyor.

Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum ve kıyafetlerimi düzeltiyorum. Bunu yapabilirim. Kararlılığımı koruyabilirim. Kapıdan çıkıp Prens Theo'yu bulacağım. Ona yapamayacağımı söyleyeceğim. Gitmem gerektiğini söyleyeceğim. Onu reddedeceğim.

Nefes alıp, kapı kolunu çevirip dışarı çıkıyorum. Meğer Prensi bulmak için uzağa gitmeme gerek yokmuş. Kapının hemen dışında duruyor.

"Selam." Bütün ihtişamıyla bana bakıyor.

İrkiliyorum.

"Özür dilerim." Prens parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Diğer kolu hala askıda. Kolunu kaldırdığında, pantolonu ile gömleği arasında ortaya çıkan küçük deri şeridine gözlerim kayıyor. Alt karın kaslarına derin, kaslı bir V şekli oyulmuş ve ağzım sulanmaya başlıyor.

O kaslı oluğun içine dilimi sokmak istemem yanlış mı?

Evet. Yanlış. Kötü Cara.

Theo bana gülümser ve bu, bacaklarımla arasında bir sıcaklık hissi uyandırmak için yeterlidir. Yanaklarım kızarıırken bacaklarımı birbirine sıkıca kapatırım.

Sanki içimde bir anahtar açılmış gibi hissediyorum. Theo, bir arkadaş olmaktan birdenbire, sadece bir bakışıyla beni eritebilen tek erkek haline geldi.

Onun gelecekteki kral ve benim potansiyel kocam olduğunu bilmemden mi, yoksa sadece doğuştan gelen ultra yakışıklılığından mı bilmiyorum, ama birdenbire, o yakınımıdayken parmaklarımı saçlarımla arasında dolandırmamak ve kirpiklerimi kırpmamak zorlaşıyor.

Utanç duymak için yeterli beyin hücresi olsaydı, utanırdım. Şu anda, hepsi prensin son yirmi dört saat içinde beni soktuğu tüm uygunsuz durumları düşünmekle meşgul.

Hiçbiri vücudumun umduğu şekilde sonuçlanmadı.

"Majesteleri," diyorum, başımı sallayarak. "Bu gece sizi burada göreceğimi düşünmemiştim. Bu şerefi bize neye borçluyuz?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun, Cara." Sesi sert, gözleri aşağıda.

Neden bu kadar çekici? Kısık sesi. Koyu renk gözleri. Her şeyi onu istememe neden oluyor. Onunla evlenemeyeceğim tüm nedenleri ona söylemem gerekmez mi?

"Evet," diye boşuk bir sesle cevap veriyorum.

"Babam bugün tekliften bahsetti. Sana haber vermeden bu konuyu açtıkları için üzgünüm. Ben de bilmiyordum, bu durumu biraz olsun hafifletirse."

"Yani sen..." Boğazımı temizliyorum. "Bunu istiyor musun?" Parmağımı ikimizin arasında gezdiriyorum.

Yutkunur ve adem elmasının yukarı aşağı hareket ettiğini izlerim.

"Uh... Sen istiyor musun?"

"Ben... yapamam." Sesim çok kısık. Bu sözleri söylemek çok zor. Ona bakarak hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Gitmeliyim Theo. Yelkenli teknede sana söylediğim her şey hala geçerli. Dünyayı kendi gözlerimle görmeliyim. Buradan gitmelisin. Hayatına devam etmelisin."

Theo iç çekip başını salladı. Başını geriye eğip tavana baktı. "O zaman senden bir ricam var."

Kalbim hızla atıyor. "Uh huh?"

"Rol yapmanı istiyorum." Gözleri gözlerime takılır ve damarlarımdan bir sıcaklık dalgası daha geçer. Sadece bir bakışla bunu nasıl yapıyor?

Sonra beynim onun sözlerini işler ve kendi tükürüğümle boğulurum. Öksürürüm, elimi göğsüme vururum ve sonra ona bakarım. "Rol yapmak mı?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Dante'nin avukatlarla konuşup, tahtı almak için gerçekten evlenmem gerekip gerekmediğini anlaması için birkaç haftaya ihtiyacı var. Düşünüyordum da..." Dudaklarını ısırarak sözünü keser.

"Ne?"

"Yarından sonra adaları gezmeye gideceğim.

Üç hafta sürecek. Benimle gelersen daha iyi olabilir."

"Bu nasıl daha iyi olabilir? Bu, ailelerimize ve Krallığa evleneceğimiz mesajını vermez mi?"

Theo içini çeker. "Sen buradasın, ben yokum diye sana daha fazla baskı uygulayacaklarından endişeleniyorum. Seni tehdit edebilirler ya da benim haberim olmadan bir şeye razı olmanı sağlayabilirler. Karşı koyarsan, daha da sert davranırlar. En azından ikimiz de gidip birlikte olursak, bir süreliğine onları mutlu edebiliriz. Bu bana biraz zaman kazandırır."

"Yani kabul etmiş gibi davranacağız."

Theo başını sallar. "Ya da en azından, bunu düşünüyormuş gibi yapacağız." Kaşları çatılmış, yüzünde endişe belirgin. "Biliyorum. Hayallerinden vazgeçmeni istemiyorum, Cara. Sadece zamana ihtiyacım var."

Yutkunuyorum. Düşüncelerim birbiriyle savaşıyor. Bu hafta Krallığı terk edip yeni hayatıma başlamam gerekiyordu. Hayallerimin peşinden gitmem gerekiyordu. Şimdi ise gelecekteki Kral benden kalmamı ve onun gelecekteki nişanlısı gibi davranmamı istiyor.

Prens iç çekerek bana bir adım yaklaşır. Sağ eliyle yanağımı okşar ve ben gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna kendimi bırakırım.

Nasıl oluyor da her zaman bu kadar güzel kokabiliyor? Onun yanında olmak, sıcak bir günde yumuşak bir okyanus esintisi içinde durmak gibi.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Theo'nun göğsü neredeyse benimkine değiyor. Gözleri aşağıda. Dilini çıkarıp dudaklarını yaladığında, kalbim hızla atmaya başlar.

"Sanırım ortadan kaybolmamı erteleyebilirim," diyorum küçük bir sesle. Dudaklarımın üzerinde hafif bir gülümseme beliriyor. "Bana ve aileme karşı çok iyi davrandın. En azından bu iyiliğini karşılığında bir şey yapabilirim."

"Krallık'ta bedava bir gezi de kazanacaksın."

Gülümsemem genişliyor. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Aramızdaki hava gergin. Aramızda söylenmemiş çok şey var. Gözlerinde, benim hissettiğim arzuyu görebiliyorum. Onun gelecekteki nişanlısı gibi davranmak o kadar da kötü bir fikir değil. Bir parçam bunu seviyor gibi.

Prens düşük bir inilti çıkarır. Parmakları yüzümü okşarken başını hafifçe sallar. "O teknede aramızda bir şey oldu, Cara."

Boğazım düğümlenir. Neden bahsettiğini biliyorum ama görmezden geliyorum. "Evet. Hayatını kurtardım." Zorla gülümserim. "İki kez."

Prens'in eli çenemi okşayarak saçlarıma dolanır. Dokunuşu vücudumda titremeye neden olur. Tüylerim diken diken olur ve kendimi kontrol etmek için derin bir nefes alırım. Ama parmaklarım itaatsizlik eder. Onun pantolonunun beline takılırlar ve farkına varmadan onu kendime doğru çekerim.

Aramızdaki hava yoğunlaşır.

Dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta. O haklı. Elbette haklı.

Yelkenli teknesinde bir şey oldu ve bu, benim onun hayatını kurtarmam değildi. Aramızda akan enerjide bir değişiklik oldu. Kaderimizin seyrinde bir değişiklik oldu.

Bütün bu evlilik meselesi bunun sebebi değil. Aramızda olanlar, annem bana kraliyet ailesinden bir koca bulmaya karar vermeden önce başlamıştı bile. O, evime adım attığı ve benimle yelken açmaya davet ettiği anda başlamıştı.

Prens, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırırken başparmağını yanağımda gezdiriyor. Onun iri vücudu benim çok daha küçük olan vücudumu kuşatırken sırtım duvara yaslanıyor. Göğsünün sıcaklığını göğsümde hissedebiliyorum. Kaslarında kıvrılan ham gücü hissedebiliyorum.

Onu istiyorum. Çok istiyorum.

"Bu planla ilgili beni endişelendiren tek bir şey var." Gözleri bir anlığına dudaklarıma düşer.

"Nedir o?" Nefesim kesildi. Vücudum yanıyor. İnce gömleğimin altında meme uçlarım sertleşiyor ve Prens'in bunu hissedebileceğini biliyorum.

"Aramızda olan her neyse, o beni endişelendiriyor."

Bu sözler midemin derinliklerinde bir heyecan yaratıyor. Aramızda bir şeyler olmasını seviyorum. Düşündükçe daha çok seviyorum.

Nefesimi tutuyorum. "Aramızda hiçbir şey yok," diye kendimi zorlayarak söylüyorum.

"Yok mu?"

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir şey."

"Neden bu bir yalan gibi geliyor?"

"Çünkü öyle." Sesim fısıltı gibidir.

Theo homurdanır. Gözleri kısılmıştır. Vücudum çığlık atıyor. "Bu kötü bir fikir, Theo."

Prens nefesini çeker. "Zamana ihtiyacım var. Sadece bu üç haftalık tur için. Ailene ve babama birbirimizi tanımamız gerektiğini söyleyebiliriz."

"Birbirimizi hayatımız boyunca tanıyoruz."

"Böyle değil." Parmağıyla yanağımı okşadı ve bir sıcaklık dalgası içimi kapladı.

Hayır, kesinlikle böyle değil.

"Neden ben?" Sesim bir nefes gibi. Bir fısıltı.

Omuzlarını silkiyor, dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Tamam, Casanova." Gözlerimi devirip göğsüne hafifçe itiyorum, aramızdaki gerginliği azaltacak her şeye tutunmaya çalışıyorum.

Şu anda *rol yapmak* ne anlama geliyor? Artık emin bile değilim. Bana oldukça gerçek geliyor.

Theo'nun gözleri parlar ve başını bana doğru eğirir. Dudakları benimkilerin üzerinde durur ve nefesinin sıcaklığı omurgamdan aşağı bir elektrik dalgası daha geçirir.

"Sen özelsin, Cara. Sandığından daha fazla. Benim itiraf ettiğimden daha fazla."

Parmaklarım pantolonunun beline kıvrılır. Cildi parmak eklemlerime sıcak gelir. Kokusu her tarafımı sarar. Dudakları alaycıdır. Şüphelerim ve tereddütlerim gittikçe azalır. "Rol yapmak" iyi bir fikir gibi gelmeye başlar. Şu anda mantıklı olan tek şey gibi.

Prens gözlerimin içine bakıyor. "Öyleyse, nişanı düşünüyormuş gibi yapalım. Benimle adaları gezmeye gel. Nişanı kimseye söylemeyelim. Ailelerimize, bunu konuşmak için zamanımız olursa kabul edeceğimizi söyleyelim. Sadece ikimiz."

"Sonra ne olacak?"

"Peki, ya Dante bana bekar bir erkek olarak kral olabileceğimi söyler ve sen ruhunu arayış macerasına çıkar" —gözleri kararır ve sesi kısılır—"ya da birbirimiz olmadan yaşayamayacağımıza karar veririz

birlikte mutlu bir hayat sürer ve bir sürü küçük varisimiz olur."

Sözleri lezzetli bir şekilde yanlış. Yasak. Söz konusu bile olamaz.

Öyleyse neden kulağa bu kadar hoş geliyorlar?

Sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı ona doğru bastırıyorum. Bu, onun ihtiyacı olan tek işaret.

Annemlerin evinin koridorunda, günlerce onu özleyip, arzulayıp, hayal ettikten sonra, Prens Theo sonunda, *sonunda* beni öper. Bu bir öpücükten daha fazlasıdır. Dudaklarını benim dudaklarıma bastırır, vücudumu kendine çeker. Dudaklarıyla beni sahiplenir ve ben zaten onun olduğumu bilirim.

Bunu inkar edebilirim. İstemiyormuş gibi davranabilirim. Hala Argyle'dan kaçmak istediğimi söyleyebilirim.

Ama yalan söylemiş olurum.

Onun öpücüğüne nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var. Dilini dilime değdirdiğinde, kollarında eriyorum. Parmakları enseme dolandığında dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Saçımı çekince kafa derimde iğneler gibi bir acı hissediyorum, ama bir anda bu acı zevke dönüşüyor.

Bacağı bacaklarımı ayırıyor ve ben ona sürtünmenin zevkini çıkarıyorum. Vücudumun her yeri yanıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve Prens beni daha sert öperken onu kendime çekiyorum. Elini gömleğimin altına sokuyor ve avuçlarını sırtımda gezdiriyor.

Yaralı kolu aramızda sıkışmış, birlikte inlerken vücuduma bastırıyor.

"Cara," diye mırıldanıyor dudaklarıma. Adımın onun ağzından çıkışı çok hoşuma gidiyor. Onun bunu tekrar tekrar söylemesini istiyorum. İçime girdiğinde inleyerek söylemesini istiyorum. Kulağıma fısıldamasını ve bağırmasını istiyorum.

Prens Theo'yu istiyorum. Bunu inkar edemem ve geri dönüş yok. Şu anda rol yapmıyorum. Bu çok, çok gerçek.

O yelkenli teknede bir şeyler değişti ve buna direnecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Koridordan gelen bir ses bizi birbirimizden ayırıyor. Boş koridora bakıyorum, sonra ağızımı silip Prens'e bir bakış atıyorum.

Saçımı düzeltirken garip bir şekilde gülümsüyorum. "Eh, öyle oldu işte."

Theo'nun dudakları gülümsemeye kıvrılır. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar ve başını sallar.

"Sadece üç hafta istiyorum, Cara."

"Öpüşmemeliyiz," diyorum, dudaklarım daha fazlasını istese de.

"Neden?"

"Çünkü işleri karmaşıktır."

Theo'nun vücudu hala hala fırçalamaya benimkine benimkine ve kıvılcımlar arasında kıvılcımlar çıkıyor. O omuz silkiyor. "Ya seni öpmeyi seviyorsam?"

"Bu etmez bir gerçeği gerçeği gerçeği biz olması söz rol yapmamız gerekiyor. Bunu gerçekten yapmamız gerekmiyor."

Bir adım geri çekilir ve başını sallar. "Belki de haklısın. Platonik kalmalıyız."

Evet, tabii. Ne demekse artık.

Ne zaman yüksek sesle bir şey söylesek, bedenlerimiz tamamen farklı bir şey söylüyor. Onu çok istiyorum. Hiç rol yapmak istemiyorum. Bedenimdeki her hücre, sırf onun yanında olmak için bile olsa, Theo ile bu tura çıkmak istiyor. Bunun kötü bir fikir olduğunu haykıran içimdeki sesi görmezden gelmek çok kolay.

Ama o bir adım daha geri çekildiğinde, aramızdaki mesafeyi içimde hissediyorum ve sözlerimi hemen pişman oluyorum. Onu uzaklaştırmak doğru mu? Kollarına atlamalı mıyım?

Bu iyi hissettiriyor, ama *doğru* mu?

Benimle aynı kargaşayı yaşayan Prens'e bakıyorum. Fısıltıyla, aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Luca ne olacak?"

"Luca ne *olacak*?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Tek bildiğim, kardeşim seni ittiğinde seninle olan şansını kaybettiği. Benimle evlenmek zorunda değilsin, ama kardeşimin sana kötü davranması yüzünden kendine işkence etmeye devam etmeni istemiyorum."

Dudaklarımı ısııyorum. Cesaretimi toplayıp, kendimi zorlayarak bakışlarımı Theo'ya çeviriyorum. "Bu kötü bir fikir mi? Bu nişanı düşünüyormuş gibi davranmak? Az önce öpüştük, Theo. Ve geri döndüğümüzde ben gideceğim. Sen kral olacaksın. Bu çok karmaşık. Bu, gerçekleşmesi an meselesi olan bir felaket."

Theo derin bir nefes alır. Gözleri berraktır ve bir süre durakladıktan sonra omuzlarını silker. "Belki de gitmen en iyisi. Aramızda ne olursa olsun, bunun bir sonu olduğunu biliyoruz."

Yutkunarak başımı sallarım.

Prens içini çeker. "Seni istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, Cara. O yelkenli teknede ne olduysa, beni çok etkiledi. Ama seni ne kadar istesem de, benim için hayallerinden vazgeçmeni istemiyorum. Bu biraz karmaşık görünebilir, ama aslında değil. Sadece yardımına ihtiyacım var. Karşılığında hiçbir şey istemiyorum."

Keşke bu sözler beni etkilemeseydi. Maceracı, bağımsız ve heyecan arayan biri olmakla gurur duyuyorum. Ama gelecekteki kralın *beni* istediğini söylemesi?

Bu beni etkiliyor.

Ve iç çamaşırlarıma da bir şey yapıyor.

Bu, büyük harflerle yazılan "Kötü Fikir"dir. O, bunun hiçbir şartı olmadığını, benim sadece ona zaman kazandırdığımı ve iyilik yaptığımı düşünebilir, ama ben gerçeği biliyorum. Kalbim çoktan karışmış durumda. Zaten kafam karışık.

Ben de onu istiyorum zaten.

"Sana zaman kazandıracak başka bir kadın bulamaz mısın? Daha asil birini?"

"Daha asil birini istemiyorum. Seni istiyorum."

Yine aynı şey. Yine aynı açıklama.

Theo kaşlarını kaldırdı, başparmağını dudağına götürdü. Hareketini takip ettim, düşüncelerim az önce paylaştığımız öpücüğe geri döndü.

Ben başımı sallarım. "Tamam. Sadece tur için."

Prens başını sallar. "Evet. Sadece tur için."

"Ailelerimizin bizi buna zorlamasına izin vermiyoruz. Hala ayrılıp kendi başıma hayallerimin peşinden gidebilirim."

"Aynen öyle," diyor Theo, bana doğru adım atarak. "Ben sadece prens olabilirim, ama yine de babamın bana her şeyi dikte etmesine izin vermeyeceğim, en azından kiminle evleneceğimi."

Başımı sallıyorum. "Evet," diyorum, tam olarak neye katıldığımı bilmesem de.

Theo başını eğip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. İçimde yine bir sıcaklık hissedirim ve işlerin kesinlikle

olmayacağını biliyorum.

DOKUZ THEO

SHOALS'ın oturma odasına geri dönerken, kalbim çarpıyor ve avuçlarım terliyor. Bu planın ikimizin de yüzüne muhteşem bir şekilde patlayabileceğini biliyorum. Bunun geri tepeceğini biliyorum. İşlerin ters gidebileceğini biliyorum.

Ama başka seçeneğim yok. Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var.

Babamı mutlu etmek ve Dante'ye biraz zaman kazandırmak için aklıma gelen tek yol, babama bu nişanı düşüneceğimi söylemek. Cara'yı bu nişanla ilgili dış baskılardan uzak tutmanın ve Argyle'dan ayrılma planlarını korumanın tek yolu, onu yanımda götürmek.

Cara bana doğru eğilir ve dirseğiyle beni dırter. "Bu, hayatını üçüncü kez kurtardığım anlamına geliyor."

Gülümsüyorum. "En azından bu sefer omzum çıkmadı. Senin tarafından kurtarılmak tehlikeli."

"Dikkatli olun, Majesteleri," Cara gülümser. Bana attığı bakışın anlamını çözemiyorum. Anlaştığımız şeyden endişeli mi, yoksa heyecanlı mı, anlayamıyorum.

Tek bildiğim, o etrafımda olduğunda kalbimin daha hızlı attığı. Yelkenli teknedeki olaydan beri, ona yapmak istediğim onca şeyi düşünmeden edemiyorum.

Oturma odasına girdiğimizde, tüm gözler bize çevrilir. Cara'nın ailesi ve kız kardeşleri bizi bekleyişle izler. Cara yanımda kaskatı kesilir ve neredeyse pişmanlığını hissedebiliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Saraya geri dönmem gerekiyor, ama Cara'yı yarından sonra başlayacak kraliyet turuna götürmek için izninizi almak istiyorum."

Bayan Shoal bir çığlık atar, gözleri hoşuma gitmeyen bir parıltıyla ışıldar. "Tur mu?" diye sorar. "Bu önemli bir şey gibi geliyor. Bizim iznimize ihtiyacınız yok

İzninize gerek yok, Majesteleri."

"Önemli," diye cevap veriyorum. "Cara ve benim konuşacak çok şeyimiz var." Elimin arkası Cara'nın eline dokunuyor. Kolumdan bir sıcaklık akıyor. Vücudum ona karşı çok duyarlı.

Bağlanmadan mı? Güldürme beni.

"Prens ve ben, uzun bir ayrılığın ardından sadece birlikte vakit geçiriyoruz anne. Sakın yanlış bir şey düşünme," diyor Cara. Sesi boğuk çıkıyor. "Sadece her şeyi konuşmamız gerekiyor."

Bayan Shoal elini sallayarak Cara'nın sözlerini reddeder. Bu hareket bana hiç hoş gelmez ve Cara'nın neden gitmek zorunda hissettiğini anlarım. Burada olmak boğucu.

Cara'ya gizlice bir bakış atıyorum. Yüzü kararmış. Bu durumdan rahatsız olduğunu ve ailesine yalan söylemekten hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Bakışlarımı hissederek, gözlerime bakmak için başını kaldırıyor.

"Seni arabana kadar geçireyim."

Ailesine veda edip sessizce ön kapıya doğru yürüdük. İçimde bir çelişki vardı. Bir yandan Cara'nın yanında olmak beni heyecanlandırıyordu. Öte yandan, durumumuzun karmaşık olduğunu biliyordum. Ondan çok şey istiyordum ama karşılığında pek bir şey vermiyordum.

Arabama vardığımızda, şoförüm benim için arka kapıyı açmak için arabadan atladı. Cara'ya dönmeden önce araca baktım. Elini tutup dudaklarıma götürdüm. Gözleri hareketimi takip etti.

Öpüşmemizin hatırası beynimi dolduruyor. Tek düşünebildiğim, onun tadının ne kadar güzel olduğu. Onu kollarımda tutmanın ne kadar doğru geldiği. Onu kucaklayıp asla bırakmamak için iki kolumu da kullanabilmeyi ne kadar istediğim.

"Peki, bu kraliyet turu..." Cara kaşlarını kaldırdı. "Nedir bu?"

"Adaları gezeceğiz. Üç hafta sürecek. Tüm büyük şehirlerde durup, el sallayıp, bebekleri öpüp, kameralara gülümseyeceğiz."

"Ben senin yanında olursam çok net bir mesaj vermiş olmaz mıyız? İşleri gizli tutacağımızı sanıyordum. Birlikte çok fazla kamuya açık etkinliklere katılırsak, insanlar konuşmaya başlar."

"Hiç birlikte vakit geçirmezsek, ailelerimiz bize daha fazla baskı yapacaktır." Ona doğru bir adım atıp, bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. "Lütfen Cara. Babamın buna inanması gerekiyor."

Derin bir nefes aldı ve sonunda başını salladı. "Tamam."

"Yarından sonra ayrılıyoruz. Arabayla seni almaya geleceğim."

Neredeyse Cara'ya tekrar öpmüşmek için eğiliyorum, ama kendimi tutuyorum. Benden bir adım uzaklaşıyor ve veda etmek için elini kaldırıyor.

"Görüşürüz."

Cara iskeleye vardığında ROYAL SEA uçağı hazır ve bekliyor. Beyaz bir sundress giymiş, uzun kahverengi saçları sırtının ortasına kadar uzanıyor. Elbisesinin bembeyaz renginin karşısında cildi neredeyse parlıyor. Dudakları gülümsemeye kıvrılıyor ve kolunu kaldırıp bana el sallıyor. Melek gibi, asil ve tamamen mükemmel görünüyor.

Fazla mükemmel.

Vücudum anında tepki verdi ve damarlarımda dolaşan ateşi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapmam gerekti.

"Dün gece uyuyamadım," diyor ve yanağıma öpücük kondurmak için eğiliyor. Omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası geçiyor.

"Öyle mi?"

Cara başını sallar. "Çok heyecanlıyım." "Bu seyahat için mi?"

"Kafana takma," diye gülüyor. "Argyle adalarının çoğunu hiç görmedim. İlk kez deniz uçağına bineceğim. Oh, ve sanırım sen de fena değilsin."

"Gururum okşandı." Bana baktığında gözlerinin parlamasını severek gülümsüyorum. "Beni çok özel hissettirme."

"Bunu yapmakla görevli bir ordun var," diye espri yapıyor. "Ben onlardan biri olmayacağım." Gülümsüyor, eliyle kolumu sıkıyor ve başını sallıyor. Yüzü ciddileşirken gözlerimin içine bakıyor. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Annemden biraz uzaklaşmam gerektiğini düşünüyorum. Bu olası nişan için çok heyecanlı, ama beni bu tura davet etmekle doğru bir karar verdiğini düşünüyorum."

Bütün dikkatler üzerimdeyken Argyle'dan ayrılmak zor olurdu. En azından şimdi dikkatler bizim ilişkimizde."

Onun *bizim ilişkimiz* hakkında konuşmasını duymaktan hoşlanmamalıyım. Bu, göğsümde bir sıcaklık hissi yaratmamalı. Onun yanında olma düşüncesi kalbimin çarpmasına neden olmamalı.

Biz bir ilişki içinde değiliz. Sadece rol yapıyoruz...

...ama bu durum şimdiden biraz fazla gerçekçi geliyor.

Pilot uçaktan iner ve bize binmemize yardım etmeden önce selam verir. Uçağın duvarlarında asılı duran iki kulaklığı gösterir. "Bunları takın. Motoru çalıştırdığımda gürültü olur."

Hostesler valizlerimizi uçağa yüklerken, Cara ve ben kulaklıkları takıyoruz. Pilot küçük deniz uçağına geri biniyor ve motoru çalıştırıyor. Motor gürültüsüyle çalışmaya başlıyor ve Cara bana biraz daha yaklaşıyor.

Onun yanımda olmasını seviyorum.

Uçak hareket etmeden önce, pilot kulaklıklarımıza kısa bir güvenlik brifingi verir, yardımcı pilot ise son birkaç uçuş öncesi kontrolünü yapar. Cara elini elime koyar, emniyet kemerini taktıktan sonra bana gülümser.

Sonra, havalanıyoruz. Uçak, kulaklarımızda motorların gürültüsü yankılanırken, büyük gürültü önleyici kulaklıklar takmış olsak bile, su yüzeyini sıyrır gibi uçuyor. Uçak, hızlanırken su yüzeyini keser gibi, hafifçe bir yandan diğer yana sallanıyor.

Sonra havalanıyoruz.

Motorların sağır edici gürültüsü yüzünden Cara'nın çıkardığı sesleri duyamıyorum, ama vücudunu yanımda hissedebiliyorum. Kalkış sırasında gerginleşir, deniz uçağı su yüzeyinden ayrıldığında gevşer. Yükseklik kazanırız ve Cara'nın pencereden aşağıdaki suyu izlerken yüzünün hayranlıkla dolduğunu görürüm.

Yatlar limanı süslüyor ve sürat tekneleri turkuaz renkli suda uzun izler bırakıyor. Uçak gittikçe yükselirken Cara gülüyor ve altımızdaki adaları, kum banklarını ve deniz kuşu sürülerini gösteriyor. Uçağın alçak irtifasından her şeyi görebiliyoruz.

Ama ben çoğunlukla Cara'yı izliyorum.

Geçen yılı babam, kardeşlerim ve bu ulusun kralı olarak geleceğim hakkında endişelenerek geçirdim. Her şey sorumluluklara odaklanmıştı. Göreve. Krallığa hizmet etmek için yaptığım işe.

Şimdi, Cara ile bu deniz uçağında çoğunlukla yalnız başıma, aşağıdaki manzaraya bakarken yüzündeki büyülenmiş ifadeyi görünce mutlu hissediyorum. Sakin. Özgür.

Omuzlarımda krallığın yükünü taşıyan veliaht prens değilim. Babamın itibarını ve hastalığıyla ilgili haberleri halktan gizlemiyorum. Kardeşim Luca'nın tekrar yürüyüp yürüyemeyeceğini merak etmiyorum. Tahta çıkışımın yasallığıyla ilgili haberleri beklemiyorum ya da Cara ile gerçekten evlenmek isteyip istemediğimi merak etmiyorum.

Sadece deniz uçağında güzel bir kadının yanında oturuyor, altımızdan geçen adaları izlerken gülümsüyorum. Cara'nın eli benim elimde kalıyor ve bana yaklaşıyor. Bir şeyi göstermek için eğilirken vücudu bana yaslanıyor.

Onun işaret ettiği yere bakıyormuş gibi yapıp başımı sallıyorum. Ama gözlerim hep ona dönüyor. Zengin, kahverengi ve ifade dolu gözleri. Uzun ve zarif boynu. Dolgun ve öpülesi dudakları.

Onunla ilgili her şey mükemmel.

O anda, yakında benim olacak Krallığın üzerinde uçarken, hiç rol yapmak istemediğimi biliyorum.

ON CARA

DENİZ UÇAĞI İNİŞ YAPTIĞINDA, Theo'nun elini o kadar sıkıyorum ki parmaklarını kırabilirim diye düşünüyorum. Sahte bir nişanlılık için harika bir başlangıç olmaz mı? Bir haftadan kısa bir sürede iki kolunu da incitmek?

Elimde değil. Bu uçak çok küçük ve pilot ile yardımcı pilot profesyonel olsalar da, iniş sırasında her dalgayı, her rüzgâr esintisini, her sarsıntıyı ve titremeyi hissediyorum.

Ama iniş yapıyoruz ve pilot, rıhtıma doğru ilerlerken motorları kesiyor. Yüzüm kızarıyor. Yanaklarımın kızardığını ve gözlerimin parladığını biliyorum. Saçlarım muhtemelen kulaklıktan dolayı dağınık ve ellerim biraz terlemiş durumda.

Ama umurumda değil.

Theo'nun yanında bu deniz uçağında uçmak, uzun zamandır yaşadığım en büyük heyecan. Bu, belki de dünyayı keşfetmek için kaçmam gerekmediğini düşündürüyor bana. Belki de Argyle'da yaşayabileceğim pek çok macera vardır.

Belki de Theo'nun yanında dünyayı görebilirim.

Bu düşünceyi kafamdan silmek için başımı sallıyorum. Bu *sahte*. Rol yapıyoruz. Ben bunu Theo'ya iyilik olarak yapıyorum, o da beni olası bir nişandan kaynaklanacak baskıdan korumak için elinden geleni yapıyor. Kendine zaman kazandırıyor ve tüm bunlar bittiğinde Argyle'dan sorunsuz bir şekilde ayrılmama yardımcı oluyor.

Ama bu, bu üç haftanın tadını çıkaramayacağım anlamına gelmez, değil mi?

Rıhtımdaki işçiler, uçağı rıhtıma sabitlemek için pilotlara halatlar ve merdivenlerle yardım ederken, ben de derin bir nefes aldım.

"Vay canına," diye iç geçirip kulaklığımı çıkarıp Theo'ya gülümsüyorum.

"Evet." Gözleri parlıyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Uçaktan inip, valizlerimiz indirilirken rıhtımdan aşağı yürüyoruz. Bir sürü personel, uçaktan inip rıhtımdan aşağı inip kraliyet aracına binmemize yardım etmek için bekliyor.

, rıhtımdan aşağı inip kraliyet aracına binmemize yardım etmek için bekliyor. Limuzinin yanına vardığımızda ellerimi ve yüzümü silmem için bana sıcak bir havlu uzatılır ve taze meyve ve şampanya ikram edilir.

Kaşlarımı kaldırıp Theo'ya bakıyorum. "Senin hayatın böyle mi?"

Omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Aşağı yukarı öyle."

"Kraliyet hayatının bu yönünü benden saklıyordun."

"Bunun yerine sana gerçek beni gösteriyordum."

Boğazımda bir yumru oluşur. Onun sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi gizlemek için dikkatimi şampanyaya çeviririm. Prensın yanında dururken yanaklarım kızarır ve vücudum titrer.

Dolambaçlı bir yoldan kraliyet villalarından birine doğru ilerliyoruz. Büyürken Argyle Prensleri ile çok zaman geçirmeme rağmen, bu mülkün varlığından bile haberdar değildim.

Muhtemelen onlar hakkında bilmediğim çok şey var.

Yüksek, süslü kapılardan geçerken, yolun iki yanını süsleyen uzun palmiye ağaçlarına bakıyorum. Her tarafımızı yemyeşil bitkiler çevreliyor, başımızın üstünde ise masmavi gökyüzü uzanıyor. Dudaklarım gülümsemeye bükülüyor ve Theo'nun sağlam omzuna yaslanıyorum.

"Burası çok güzel," diye iç geçiriyorum. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Tatildeymiş gibi hissediyorum."

Theo cevap vermez. Sadece kolunu omuzlarımdan üzerine kaydırır ve beni göğsüne yakın tutar. Ağaçların arasından uzaklarda tek katlı bir villa belirir. Şoför dışarıda durduğunda, ön kapı açılır ve hizmetçi üniforması giymiş bir kadın bizi villaya almaya gelir.

İçeri girer girmez ağızım açık kalır.

Her yer mermer, cam ve paslanmaz çelik. Her yüzey parıldıyor. Küçük, yemyeşil evin içinden geçerken, diğer tarafta tavandan tabana pencereler görüyorum. Ayak parmaklarım yumuşak halıya batıyor ve parmaklarımı deniz kabuklarıyla dolu el yapımı bir sepetin üzerinde gezdiriyorum. Gülümsüyorum. Dışarıda, sonsuzluk havuzu ötesindeki okyanusa akıyor. Hizmetçi yanıma gelip bana bir bardak şampanya daha uzatıyor.

Buna alışabilirim.

Başımı sallayarak içkiyi kabul ettim ve Theo'ya dönerek gözlerimi genişlettim.

"Buraya resmi iş için geldiğini sanıyordum."

Tek koluyla sürgülü cam kapıyı açar, bu eforla yüzünü buruşturur. Sağ elini omzuna koyar, ben de diğer kapıyı açmasına yardım etmek için yanına giderim.

"Bu resmi bir iş. Üç gün boyunca Arlian Adası'nda kalacağız, sonra balıkçılık festivali için Zander'a gideceğiz. Bu, taç giyme törenimden önce krallığı gezme turum, ama bu, eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez."

Gülümsüyorum. Argyle'ı oluşturan yüzlerce adadan sadece iki veya üçüne gitmişimdir. Arlian ve Zander en büyük adalardan ikisidir, ama ikisini de hiç görmedim.

Theo dışarı çıkar ve açık kapıdan hafif bir esinti girer. Havuz terasına çıkarken, aşağıdaki beyaz kumlu plaja göz atarım. Sol tarafta bir jakuzi buhar çıkarmakta, havuz ise ayaklarımın dibinde şırıldamaktadır.

Kafamı sallarım. "Senin bir prens olduğunu biliyordum, ama hayatının böyle olduğunu bilmiyordum."

"Sen de tam olarak fakir sayılmazsın," diye gülümseyerek karşılık verir Theo. "Hatırladığım kadarıyla, baban benimkinden daha popüler olabilir."

Omuz silkiyorum ve gülüyorum. "Bu, arkamızda kraliyetin kaynakları olduğu anlamına gelmez. Bu bir üst seviye. Babam çoğunlukla yüzme okulunu finanse etmek için paramızı harcıyor."

"Bu yüzden kendi yolunu çizmen gerekiyor." Theo, yastıklı havuz sandalyelerinden birine oturur ve omzundaki ağrıdan yine yüzünü buruşturur. Ben de aynı şezlonga yanına otururum ve parmak uçlarımla kol askısına dokunurum.

"Ağrıyor mu?"

O da homurdanarak cevap verir. "Bu askı cildime sürtünüp duruyor."

Gömleğinin yakasını kaldırıp boynunun dibindeki kızarıklık, yaralı cildi ortaya çıkarırım. Yüzümü buruştururum. "Theo, bu çok acı verici görünüyor."

"Öyle."

"Bekle."

İçeri girip hizmetçiye ilk yardım çantasını soruyorum. Dolaptan bir tane çıkarır ve bana uzatır.

"Yardım ister misin?" diye sorar ve beni takip etmek için işaret eder. Kafamı sallarım. "Gerek yok."

Her şeyi kendi başıma yapmaya alışkınım. Evimizde hizmetçilerimiz var, ama böyle bir şey yok. Bize el pençe divan hizmet etmiyorlar. Ben küçükken etrafımızda daha fazla insan vardı, ama biz büyüdükçe ve babamın işi yavaşladıkça, evimiz küçüldü.

Kraliyet ailesi farklıdır. Theo'ya hizmet eden personel ona, dolayısıyla bana da gerçek bir saygı gösteriyor. Garip, ama hoş olmayan bir durum değil.

Hizmetçi beni dışarıya kadar takip ediyor. Theo sandalyenin arkasına yaslanmış. Kol askısını çıkarmış ve kolunu karnına dayamış. İlk yardım çantasını kaldırıp gülümsüyorum.

"Sana yardım edeyim," diyorum.

Prens başını sallar ve sonra bakıcısına bakar. "Biz hallederiz, Desiree. Geri kalan gün izin al."

"Ama Majesteleri..."

"Günün geri kalanını dinlen, Desiree. Villayı mükemmel bir şekilde hazırladığını görüyorum. Sabah gel."

O reverans yapar ve tam arkasını döndüğü anda yüzünde bir gülümseme belirir. Sanırım kraliyet ailesi için çalışıyor olsanız bile, bu yine de bir iştir. Herkes izin gününü sever. Prensi göz ucuyla selamlarım, neredeyse tüm çalışanlarının isimlerini bildiğini takdirle izlerim. Gelecekteki kral olmasına rağmen, onlara gerçek insanlar gibi davranır.

Theo'nun yanına gidip yine havuz kenarındaki şezlonga yanına oturuyorum. Nazikçe gömleğini omzundan çıkarıyorum. Askının boynuna sürtündüğü bölge kızarmış ve acı verici görünüyor. İlk yardım çantasından merhem alıp nazikçe sürüyorum. Theo merhemin serinliği ile irkiliyor ve şezlonga daha da gömülüyor.

"Bu çok iyi geldi," diye inliyor.

Prens, merhemi sürerken gözlerini kapatıyor, benim gözlerim ise göğsüne ve omzuna kayıyor. Gömleğinin bir düğmesini daha açarak cildini daha fazla ortaya çıkarıyorum ve elimi yaralı bölgeye doğru kaydırıyorum.

Bunu Theo'yu gemiden düşmekten kurtarmak için yaptığımı biliyorum, ama ona acı çektiren kişinin ben olmamdan nefret ediyorum. Omzunu çıkıran

omzunu çıkaran benim. Ona acı çektirdiğim düşüncesine dayanamıyorum.

Parmaklarım derisi üzerinde kayarken, Prens inliyor.

"Dokunuşun çok iyi geliyor," diyor düşük bir sesle. Gözleri tekrar açıldığında, bakışları karnımın ortasına bir ısı okunu gönderiyor.

Rol yapacağımızı söyledik. Bunun gerçek olmayacağını, sadece birbirimize yardım edeceğimizi söyledik. O, babasıyla ve ta giyme töreniyle biraz zaman kazanmak için. Ben, ayrılmayı kolaylaştırmak ve gereksiz baskıdan kendimi korumak için.

Öpüşmemizin bir daha olmaması gerektiğini söyledik. Bu bir hataydı. Ama öyle miydi?

Ya o öpücük bu konuda tek gerçek şeyse? Ya Theo ile birlikte olmak hissettiğim kadar doğruysa?

Prensin bakışları baş döndürücü. Çıplak tenine dokunmak içimi titretip damarlarımda ateş yakıyor. Bana bakarken gözlerinde közler dans ediyor, dilini çıkarıp dudaklarını yalıyor.

Bir uçurumun kenarında dengede duruyoruz. Bunun farkındayım.

Ya felakete doğru hızla ilerleyeceğiz ya da bu güzel bir şeyin başlangıcı olacak. Onunla nişanlanmış gibi davranmak, hayatımda yaptığım en iyi ya da en kötü şey olabilir.

Hangisi olacak?

Şu anda aklımdaki tek şey onu ne kadar istediğim. Burada, dünyanın ucunda saklanmış bu villada yalnızız. Etrafımızdaki lüks ve yalnızlık, her şeyin doğru olduğu hissini güçlendiriyor.

Dünyanın geri kalanı kimin umurunda? Geçmişimiz ve geleceğimiz kimin umurunda? Ailelerimiz ve yükümlölüklerimiz kimin umurunda?

Önemli olan tek şey Prens Theo ve ben, dudaklarının dayanılmaz bir şekilde öpülesi olması ve vücudunun ilahi bir şeyden oyulmuş gibi olması.

Artık arzularıma karşı koyamıyorum.

Öne eğilip Prensi öpüyorum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, içimde bir ateş alevleniyor. Kalbimde bu duyguyla savaşmaktan bıktım, çünkü bu duygu şimdiye kadar iyi olan tek şey.

Luca hakkında kendime işkence etmekten bıktım, o hayatıma sadece acı getirdi. Theo'yu istemiyormuş gibi davranmaktan bıktım. Bir hafta önce olduğu gibi hala umutsuzca ayrılmak istediğimi. Onun beni hiç kimsenin yapamadığı kadar canlı hissettirdiğini.

Bu yüzden,
vazgeçiyoru
m. Teslim
oluyorum.

Duygularıma teslim oldum ve arzunun beni ele geçirmesine izin verdim. Argyle'in veliaht prensini tüm duygularımın gücüyle öptüm, ona gerçekte ne hissettiğimi gösterdim. Parmaklarımı saçlarına doladım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ağzına inledim.

Bacağımı Theo'nun üzerine atarak, onun kötü omzunu mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırken, aynı zamanda vücudumu onun vücuduna bastırıyorum.

Sağ eli beni sıkıca kavrar, parmakları kalçamdaki ete batar.

"Cara," diye inler. "Emin misin?"

Biraz uzaklaşıp, okyanus mavisi gözlerinin derinliklerine bakarak, "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım," diyorum.

ON BİR THEO

Keşke omzum çıkmasaydı. Cara'ya yapmak istediğim şeyler için iki kolumu da kullanmam gerekiyor. Ona vermek istediğim zevk için tam sağlığım ve dikkatim gerekiyor.

Şu anda ise zar zor hareket edebiliyorum. Yaralanmamış kolumu ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum, o da benim yaralı omzuma dokunurken yüzünü buruşturuyor.

"Üzgünüm," diyor ve benden uzaklaşıyor. Bu mesafeden nefret ediyorum. Kaşlarını çatıyor. "İstersen durabilirim."

"En son istediğim şey senin durman."

Cara kalçalarını bana doğru sallıyor. İnliyorum. Onun içinden yayılan ateşi hissedebiliyorum, elbisesi kalçalarına kadar çıkmış. Parmaklarım uyluklarını okşuyor, cildindeki hafif tüyleri hissediyorum. Parmaklarımı külotunun bel kısmına kaydırıyorum, bacaklarının arasındaki sıcaklığa dokunmak için.

Dün, rol yapacağımızı söylemiştik. Kendimize yalan söylediğimizi biliyordum.

Bugün ise bu çok, çok gerçekçi geliyor.

Cara ile aramızda olanlar durdurulamaz. Biz, raylar üzerinde kesin bir yıkıma doğru hızla giden bir tren gibiyiz.

Bundan iyi bir şey çıkmayacak.

Ama umurumda mı? Hiç de değil.

Sağ elim bacaklarının arasına uzanıyor ve külotunun ıslaklığını hissettiğimde inliyorum. Cara yumuşak bir iç çekişle dudaklarımı öpüyor ve öfkeyle gömleğimin düğmelerini açıyor. Yaralı omzuma dikkat ederek gömleğimi açıyor. Külotunu elime sürüyor ve elleri göğsümde yayılırken inliyor.

Omzumun ağrması umurumda bile değil. Acı nedir ki? Önemli olan tek şey, pantolonumdan kurtulmak için elinden geleni yapan kaya gibi sert sikim.

serbest kalmak için elinden geleni yapan kaya gibi sert sikim.

Bu ve Cara'nın iç çamaşırını ıslatan nem.

Mahvolmuş kumaş parçasını kenara iterek, parmaklarımı onun balının içinden geçirdim. Yine inledi ve yemin ederim ki bu, şimdiye kadar duyduğum en tatlı sesdi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Dudakları açılırken, kendini elime doğru sallıyordu. Tırnakları göğsüme batıyordu ve omzumdan bir başka acı dalgası geçiyordu.

Hala umursamıyorum.

Parmağımı içine sokarken avucumu klitorisine bastırmaya devam edince, Cara şimdiye kadar duyduğum en seksi sesi çıkarır. Bana bakar, gözleri karanlık ve günahla doludur.

Havuz kenarındaki şezlong altımızda gıcırıyor, ama umurumda bile değil. Kırılırsa kırılır. Ben bu dünyada cennete en yakın şeyi yaşarken kırılırsa kırılır.

"Theo..." Cara fısıldayarak kalçalarını bana doğru sallıyor. Onun duvarlarının sıkıştığını ve ıslaklığının damladığını hissedebiliyorum. O, şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın ve şu anda tamamen benim.

Bunu pişman olabileceğimiz önemli değil. Rol yapmamız gerektiği önemli değil. Bunun büyük bir hata olabileceği önemli değil.

Bu oluyor ve bu, isteyebileceğim en iyi şey. Benimle birlikte yelkenliye adım attığından beri, zihnim Cara ile ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Ona yapmak istediklerimle. Onun bana yapmasını istediklerimle.

Şimdi, bu oluyor.

Cara elimi okşuyor, ben bir parmağımı daha içine sokarken o da aşağı uzanıp klitorisine dokunuyor. Onun kendisiyle oynadığını izliyorum, yaptıklarını düşününce sikim zonkluyor.

"Benim için boşal, Cara," diye homurdanıyorum, elinin kendi klitorisi üzerinde dans eden hareketine büyülenmiş bir şekilde. Sesim boğazımdan çıkan düşük bir homurtu gibi. "Elimin üzerine boşal ve sonra sikimin üzerine tekrar boşal."

Cara'nın dudaklarından bir gülümseme süzülürken, bir inilti kaçır. Ona müstehcen şeyler söylememi seviyor ve bu beni daha da tahrik ediyor. Elini bir anlığına klitorisinden uzaklaştırır. Gözleri

Daha fazlasını istemek için bana yalvarıyor, ama aslında kendini tahrik eden kendisi. Keşke iki elim olsaydı. Keşke ona her şeyi verebilseydim.

Cara eğilip beni şiddetle öper. Eli tekrar klitorisine gider ve vücudunun titremesinden orgazma yaklaştığını anlarım.

O kadar sertleşmişim ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Üzerimde sürtünüyor, kendini orgazma ulaştırıyor. Kendini tatmin ederken ıslaklığı elimden damlıyor, diğer elinin tırnakları göğsüme batıyor. Daha önce zevk yaşadığımı düşünüyorsam, yanılmışım.

Buna yakın hiçbir şey yok ve o bana henüz dokunmadı bile

Sonra Cara durur. Karanlık gözleri ve daha da karanlık niyetleriyle benden kalkar ve pantolonumun düğmelerini açmaya başlar.

Boğazımda bir yumru oluşurken sesim kısılır. Tek yapabileceğim izlemek.

Beni giysilerimden kurtardığında, penisim ona doğru fırlar. Cara sırtarak onu yumuşak eliyle yakalar. Sonra beni okşar ve ben uzun süre dayanamayacağımı anlarım.

Bu muhteşem, baş döndürücü kadın benim sikimi okşarken göğsümden bir homurtu yükseliyor. Zaten sızmaya başladı bile. Başparmağını benim ucuma sürterek, ön sıvımı başımın üzerine yayıyor. İçimde bir sıcaklık yayılırken başımı geriye yaslayıp inliyorum. Midemin altında bir baskı hissediyorum.

O çok iyi hissettiriyor. Elim hala onun balıyla kaplı ve o benim sikimle pisleniyor. Onun korkmaması hoşuma gidiyor. Bana dokunmaktan korkmaması. Kendine dokunmaktan korkmaması. Bana tam olarak ne istediğini söylemesinden hoşlanıyorum.

Dağınık olmasını umursamıyor. Öyle olmasını istiyor.

Her zamanki gibi, Cara kendine özgü bir kişiliktir. Bana gelecekteki kralı gibi davranmaz. Benim ne istediğimi tahmin etmek için tereddüt etmez ve kararsızlık göstermez. Sadece bana tam olarak neye ihtiyacı olduğunu gösterir.

Sonra Cara, beklemediğim bir şey yapıyor.

Üzerime diz çökerek, külotunu yana çekip kendini üzerime yerleştiriyor.

"Cara..." diyorum, kendi sözlerimle boğuluyorum. Penisimin ucu onun yarıklarına değiyor ve başka bir şehvet dalgası içime çöküyor.

Bunu yapmamalıyız. Hiçbir koşulda şu anda Cara Shoal ile seks yapmamalıyım.

Ama penisim sertleşmiş ve zonkluyor, o da ıslak bir şekilde üstüme oturmuş durumda. Eli hala penisimi okşarken, penisimin başını vajinasının üzerinde yukarı aşağı sürüyor. Cara'nın gözleri talepkar, dolgun alt dudağı dişlerinin arasında.

Artık dayanamıyorum. Bu çok fazla alay. Çok fazla bekleme. Çok fazla arzu. Çok fazla kendimi tutma.

"Cara," diye homurdanıyorum.

"Evet, Majesteleri?" Gözleri parıldıyor, dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor.

"Sikimin üzerine otur." Bu emir, kendimi durduramadan boğazımdan çıkıverdi. Denesem bile kendimi tutamazdım.

Cara'yı istiyorum. O da beni istiyor. Artık buna karşı koymuyoruz.

ON İKİ CARA

PRENSİN emri, vücudumu delip geçen bir arzu dalgası yaratır. Emriyle meme uçlarım sertleşir ve onun müstehcen sözlerini bu kadar sevdiğim için neredeyse utanırım.

Sonra, onun istediği gibi yapıyorum.

Gelecekteki kralımın üzerine çöküyorum, onu içime alıyorum. İçime girdiğini hisseder hissetmez, bir çığlık atıyorum. Onu daha derinde hissetmek için kalçalarımı sallarken, başımı geriye atmak zorunda kalıyorum. Sonra, hareketsiz kalıyorum. Vücudum onun kalınlığına alışmak için bir an zaman alıyor ve dudaklarımın üzerinde yumuşak bir gülümseme beliriyor.

Yelkenli teknedeki o geceden beri istediğim şey buydu. Prens Theo'nun penisi içime derinlemesine giriyor. Elleri vücudumda. Her dokunuşun eşlik ettiği tam bir coşku.

Hayal edebileceğimden daha doğru geliyor. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Tam da olması gereken yerde.

İçimde.

Kalçalarımı hafifçe sallamaya başladığımda, Prens düşük bir inilti çıkarır. Bu ses, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissi uyandırır. Uyluklarımı sıkıştırarak ona daha sert bir şekilde sürtünürüm. O da bir inilti daha çıkarır ve damarlarımdan bir sıcaklık dalgası geçer. Bu sıcaklık karnımın derinliklerinden başlayarak vücuduma yayılır, bir yangın gibi her yeri sarar.

Prens iniliyor. Çıkardığı her ses, içime başka bir şehvet dalgası daha çarpıyor. Gözlerindeki bakış, daha fazlasını istediğini söylüyor. O da bunu bekliyordu.

O da benim kadar bundan zevk alıyor.

Ellerimi göğsüne dayayarak, bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Onu içimde hissetmek o kadar lezzetli bir şekilde yanlış ki, kendimi neredeyse pes etme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Boşalmak istiyorum.

Yıllardır birikmiş gibi hissettiğim orgazmın rahatlamasını hissetmek istiyorum.

Ona vermek istiyorum.

Theo uzanıp elbisenin askısını omzumdan indiriyor. Eli göğsüme kayıyor, başparmağıyla onu okşuyor. Bana zar zor dokunuyor, ama parmaklarının en ufak bir hareketi bile damarlarımda elektrik akımı yaratıyor.

Kalçalarım ileri geri sallanırken, elbisenin diğer askısını da çıkarıyorum. Theo iç çekiyor ve göğsümü avuçluyor.

Aynı şeyi diğer göğsüme de yapıyorum, bunu yaptığımda gözlerinin kararmasını seviyorum. Beni dokunurken izlemekten hoşlandığını anlayabiliyorum. Başparmağım ve işaret parmağımla meme ucumu sıkıyorum. Dudakları açılıyor ve penisi zonkluyor.

"Kendini tatmin et," diye emrediyor, gözlerini bacaklarımin arasında gezdirerek.

Bana böyle emir vermesini sevmem mi gerekiyor? Sesinin beni eritmek, yakmak, itaat ettirmek istememe neden olması yanlış mı?

Her zaman bağımsız bir insan oldum. Her zaman dünyayı keşfetmek ve başka neler olduğunu görmek istedim. Her yerden ve her şeyden hazineler topladım. Sadece benim için değerli olan, şu ve bu parçalar.

Kendimi her zaman keşfetmek isteyen biri olarak görmüşümdür.

Ama şu anda? Keşfetmek istediğim tek şey Theo'nun vücudu. Beni ilgilendiren tek dünya, onun gözlerinin içindeki evren. Toplamak istediğim tek hazine, onun inlemeleri. Öpücükleri. Dokunuşları.

Bacaklarımin arasına uzanıp klitorisimi okşamaya başlıyorum. Havuz kenarındaki şezlongun altında tekrar bir gıcırtı duyulunca Theo derin bir nefes veriyor. Kendimi ona yaslayıp, Theo'nun üzerinde zıplarken kendimi tatmin ediyorum.

Prensin yaralı kolu göğsüme sabitlenmişken, diğer eli vücudumun üzerinde dolaşıyor, dokunduğu her yeri okşuyor. Parmaklarını yan tarafımdan uyluklarımin üzerine kaydırduğında, tüylerim diken diken oluyor. Zirveye yaklaştığımı biliyorum.

Onunla baş başa, dünyanın ucunda, Theo bana her şeyi veriyor.

Ben onu sürerken o da içime daha derine giriyor ve zevkim doruğa ulaşıyor. Orgazmım çekingen değil. Tereddüt etmiyor. Bekleyişimin ve arzumun tüm gücüyle içime giriyor. Beni yere yıkıyor, düşmemek için parmaklarımı Prens'in yaralanmamış koluna batırıyorum.

Isı vücudumu yakıyor. Erimiş metal gibi damarlarımda dolaşıyor, titreyen vücudumun her santimini elektrikliendiriyor. Prens homurdanırken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, parmakları uyluklarımı o kadar sıkı kavriyor ki, beni ayakta tutan tek şey bu gibi geliyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm. İçimde tuttuğum her şeyden kurtulmak ve her zaman daha fazlasını arayacağıma dair bir söz.

Daha fazla şehvet.

Daha fazla zihni eriten, bedeni yakan zevk.

Daha fazla Theo.

Kendi şehvet dalgamın üzerinde o kadar meşgulüm ki, Prens'in altımda sertleştiğini zar zor fark ediyorum. Tüm vücudu gerginleşiyor. Zihnimin derinliklerinde, onun da boşalacağını fark ediyorum. Penisinin sertleştiğini ve parmaklarının beni daha sıkı kavradığını hissediyorum. Homurtuları daha zorlu hale geliyor.

"Boşalacağım," diye inliyor, eli içime gömülüyor.

O benim inip gitmemi mi istiyor? Şu anda bunun benim için mümkün olduğunu mu düşünüyor? Vücudumun hiçbir parçası beynimle işbirliği yapmıyor. Denesem bile hareket edemem.

O yüzden denemiyorum.

Vücudum yanarken, zevkin son dalgasını sürerek kalçalarımı tekrar sallıyorum.

Prens içime boşalıyor ve ben gülümsemeden edemiyorum. Nefesimi toparlamaya çalışırken, başka bir küçük zevk dalgası beni sarıyor ve yumuşak bir mutluluk ışıyla yıkıyor.

Onun orgazmının verdiği hissi seviyorum. Bunun benimle olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Benim sayemde. İçimde.

Görüşüm netleşirken, Prens'in göğsünün inip kalktığını görüyorum. Uyluklarımı bırakıp yaralı omzunu ovuşturuyor ve inliyor.

"Acıyor mu?" Nefes nefese soruyorum. Başını sallıyor. "İyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Buna değdi." Dudaklarında bir gülümseme belirir. Yumuşak bir sıcaklık göğsümü kaplar ve sonunda Prens'in kucağından inerim.

Tökezleyerek, dudaklarımdan bir kahkaha kaçarken başka bir havuz sandalyesine tutunuyorum. Bacaklarım jöle gibi ve beynim de henüz normal şekilde çalışmaya başlamamış. Pembe, kabarık bulutlar gibi beyin sisim her düşüncemi engelliyor ve tek yapabildiğim, nefes almaya çalışırken diğer sandalyeye yığılmak.

Prens bana bakarak gülümser. "Sen de benim gibi olacaksın. Krallığı gezen, ne yaptığımızı biliyormuş gibi davranan iki yaralı aptal."

"Kime aptal diyorsun?" Ona gülümserim, başımı sandalyenin arkasına yaslarım.

Zihnimin derinliklerinde, Argyle Veliaht Prensi ile korunmasız seks yaptığımı fark ediyorum. Pembe, kabarık bir beyin sisi bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyor.

Sorun yok. Yakın zamanda adet gördüm, değil mi?

Sadece bir kez oldu.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, bunun tek seferlik bir şey olmasını istemediğimi anlıyorum. Prens ve ben, dalgaların kıyıya vurduğu sırada, koltuklarımızdan birbirimize bakıyoruz. Kafamdaki bulutlar dağılırken, martıların cıvıltılarını ve yanımdaki havuz filtresinin gürültüsünü duyuyorum. Rüzgâr ağaçların arasında hışırdayarak esiyor ve yumuşak, ılık bir esinti Prens'in kokusunu etrafıma sarıyor.

Hayır, bunun tek seviştiğimiz an olmasını istemiyorum. Tanıdık korkularım ve güvensizliklerim içimde kabarıp taşarken yanaklarım kızarıyor. Hızla gözlerimi kırıştıtarak Theo'nun yüzünden başka bir yere bakıyorum.

Bu bir kereden fazla olmamalı, ama yine de olmasını umuyorum. Ailem istese de onunla evlenemem. Birlikte olamayız. Aramızda çok fazla engel var. Mutluluğumuza engel olan çok fazla engel var. Sürüklememiz gereken çok fazla yük var.

Theo içimdeki değişimi hissediyor ve sandalyeden kalkıyor.

"Hadi," der, Argyle'ın gelecekteki kralı olarak tanıdık sesiyle emreder.
"Duş alalım."

Havuzun karşı tarafındaki açık hava duşunu işaret ediyor ve ben korkularımı bir kenara itiyorum. Şu anda buradayım. Theo ile birlikteyim. Ailemize evlenmeyeceğimizi söylediğimizde, uzaklarda bizi bekleyen geleceği görmezden gelebilirim.

Şimdilik rol yapıyoruz ve bu benim için yeterli.

ON ÜÇ THEO

Cara'nın ince sundressini çıkarmasını izlerken nefesim kesiliyor. Arlian Adası'ndaki kraliyet villamızın yalnızlığında, ilişkimiz neredeyse gerçek gibi geliyor. Atlantik'in kıyısında, bize eşlik eden tek şey martılar olan bir yerde saklanmış durumdayız.

Birlikte olduğumuzda, ben tam bir insan oluyorum. O kadar uzun süre kendi başıma kral olabileceğimi düşündüm ki, bir şeyleri kaçırıyor olabileceğimi düşünmeye hiç vakit bulamadım.

Aşk. Kahkaha. İyi bir kadının arkadaşlığı.

Annem gittiğinden beri babam sorumluluklarından kaçıyor. Komşu ülkelerle ilişkilerimiz bozuldu, ticaret anlaşmaları sona erdi ve ilişkilerimiz kötüleşti.

Cara musluğu açıp suyun sıcaklığını kontrol ederken, bu ilişkinin tam da ihtiyacım olan şey olup olmadığını düşünmeye başladım.

Argyle, yaşlı ve ölmek üzere olan kralına ihtiyaç duyan devasa bir krallık değildir. Yeni hayata ihtiyaç duyan parlak ve canlı bir ulustur. Yeni ticarete. Yeni sanayiye.

Yeni bir krala.

Belki de yeni bir kraliçeye.

Görevlerimi yerine getirmek ve sorumluluklarımı yerine getirmekle o kadar meşgul oldum ki, mutlu olmanın önemini ihmal mi ettim?

Cara bana bakıp duşa doğru başını salladı. "Su ısındı. Kolun askısı suya girmekte sorun yaratmaz mı?"

Başımı sallarım. "Sorun yok."

Gözlerim Cara'nın vücudunda dolaşıyor. Kıvrımlı, esnek ve tamamen nefes kesici. Aynı anda hem atletik hem de kadınsı, muhtemelen yüzücü olarak doğmuş olması sayesinde. Yaralanmamış kolumla, uzun kahverengi saçlarını bir tarafa itip boynunun arkasına bir öpücük konduruyorum.

O içini çekerek başını bana yaslar. Omzuna öpücükler yağdırırım, vücudunu kucaklayarak elimle tenini okşarım. Gğsn avulayarak boynunu, sonra kulağını, çenesini öperim ve o başını çevirdiğinde dudaklarını öperim.

Her hareket doğal geliyor. Duşun su akıntısının altında, bu kadını sanki karım olacakmış gibi öpüyorum.

Bunun sahte olduğunu biliyorum, ama şu anda gerçek gibi geliyor. Endişelerimiz uzaklara kayboluyor ve ben onu sıkıca sarıp tutkumun gücüyle öpüyorum.

Birbirimizi yıkarken, kraliyet ailesine ait olan, bana ait olan sahil şeridine bakıyoruz.

Cara istese, bu plaj ona da ait olabilir. Elleri göğsümde dolaşırken, vücuduma köpük ve sabun sürüyor. Yaralı omzumu en nazik dokunuşlarla yıkıyor, bana zarar vermediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerime bakıyor.

Umursuyor.

Bana zarar vermeyi önemsiyor. Burada bulunarak kardeşime zarar vermeyi önemsiyor.

Bu arada, kendi hayallerini bir kenara itiyor.

Ondan bunu gerçekten yapmasını istemeliyim mi? İşte buradayım, Argyle'daki en güzel kızın vücudumu yıkarken, onu karım yapmayı hayal ediyorum.

Ama o bana bunu istemediğini söyledi. Benim karım olmak istemiyor. Argyle'da kalmak istemiyor. Keşfetmek, şarkı söylemek, seyahat etmek istiyor.

Bunu ona sağlayabilmemin tek yolu, onu bırakmak.

Kraliyet hayatı disiplinli ve planlıdır. Ben seyahat edeceğim, elbette, ama bu onun seyahat etmek istediği şekilde olmayacak. O, bir kabriyoln penceresinden kollarını dışarı çıkarıp açık denizlerde yelken amayacak.

Bu ilişki gerçek olsaydı, Cara'yı özlediği spontanlıktan yoksun, ihtişam ve törenlerle dolu bir hayata mahkum etmiş olurdum. Bu, ocukluğumdan beri yaşadığım hayat olurdu: görev, sorumluluk ve tacın ağırlığı.

"O büyük, prens gibi kafanın içinde neler dönüyor?" Cara kaşlarını kaldırıarak çenemi okşadı. "Sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Sadece ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum," diye cevap veriyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına indiriyorum.

Duş, öpüşürken ikimizi de ıslatıyor ve güneş ufukta batıyor. Benden uzaklaşan Cara, dudaklarından bir iç çekiş süzülürken gün batımına bakıyor. Başını benim sağlam omzuma yaslıyor ve sessizce öylece duruyoruz.

Rahat bir sessizlik. Arkadaşça bir sessizlik.

Cara isterse alışabileceğim bir sessizlik.

Sonra, benden uzaklaşır ve duşu kapatır. "Bu gidişle buruş buruş olacağım," diye gülümser. "Hadi. Acıktım."

Beyaz, yumuşak havlularla sarınarak içeri girdiğimizde, villada klima son hız çalışıyor. Cara titreyerek klimayı kapatmak için uzaktan kumandayı arar.

"Buna gerek yok," diye homurdanır, titreyerek.

Cara'nın benim yanımda rahat olmasını seviyorum. Bana normal bir insan gibi davranıyor. Bana sormadan klimayı kapatmaktan çekinmiyor. Her şeyde benim tercihlerime boyun eğmiyor.

O, benim emirlerimi yerine getirmek için yaratılmış bir insan kabuğu değil, kendine ait, bütün bir insan.

Şu anda kafası buzdolabına sıkışmış durumda. Kraliyet aşçısının bizim gelmeden önce hazırladığı yemekleri çıkarırken ben de onun kıçına bakıyorum.

"Buna *kesinlikle* alışabilirim," diyor Cara, bir kabı açarak içindeki lezzetli baharatlı tavuk ve pilavı ortaya çıkarıyor. "Bu kesinlikle benim yemeklerimden daha iyi."

Gülümsüyorum, bana uzattığı çatalı alıp yemeğe başlıyorum. Cara'nın bu hayata alışacağı düşüncesiyle kalbimin titremesini görmezden geliyorum.

Bu, onun bu hayatı istediği anlamına gelir. Onun bu hayatı seçtiği anlamına gelir. *Beni* seçtiği anlamına gelir.

ERTESİ GÜN kraliyet etkinlikleriyle dolu bir program var. Cara, spot ışıklarından uzak durarak bana misafir olarak eşlik ediyor. Yerel ilkokulu ve ardından hastaneyi ziyaret ederken, kendimi ona bakarken buluyorum

ona bakıp, tüm bu fotoğraf çekimlerinde arka planda kalmak yerine yanımda olmasını dilediğimi fark ettim.

Nişanımızı kamuoyuna açıklamadık, çünkü bunun gerçek olmadığı ortada. Cara Shoal ile nişanlanmamız büyük yankı uyandırırđı, ayrılmamız ise daha da büyük bir yankı uyandırırđı. Sözde nişanımızı kimseye duyuramayız.

O sadece Dante ile biraz zaman kazanmam için burada.

Ama yine de ona bir iki kez bakıyorum. Hastanenin çocuk koğuşunu ziyaret ettiğimizde, Cara'nın iki çocuğa hikaye okuduğunu izliyorum. Çocuklar gülüyor ve ona yaslanıyorlar. Cara kitabı yüksek sesle okurken yanakları kızarıyor, karakterler için farklı sesler çıkarıyor ve yavaş yavaş etrafında daha fazla çocuk toplanıyor. Çocuklar ona akın ediyor ve kalbim çarpıyor.

O iyi, o nazik ve bunu herkes görebiliyor. Ya o çocuklardan birkaçı bizim olsaydı? Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Gün sona erdiğinde villaya geri dönüyoruz. Cara başını arabanın koltuğuna yaslayıp iç çekiyor.

"Yorucu ama güzeldi." "Öyle mi?"

O da başını sallar. "Beni gören kimse yoktu, ama yine de kendimi şanslı hissettim. Hastanedeki tüm o çocuklar çok şey yaşamışlar, ama yine de gülümsüyorlar ve gülüyorlar."

"Senin sayende," diyorum gülümseyerek.

"Ne? Hayır." Başını sallar. "Onlar çok cesurdular." "Seni sevdiler."

"Gelecekteki krallarını görmekten heyecanlandılar."

"Ve Kraliçe." Kelime ağzımdan kaçıyor. Örtbas etmek için boğazımı temizliyorum ve Cara'dan gözlerimi kaçırıyorum.

O gelecekteki Kraliçe değil. Kimse bizim sözde nişanımızdan haberdar değil ve kimse onu benim gelinim olarak görmüyor.

Ama o oradaydı ve seviliyordu.

Annemin Cara gibi davrandığını ya da Cara kadar açık bir şekilde kabul gördüğünü hiç görmedim. Çocukların ona akın ettiğini ve fotoğrafçıların onun fotoğraflarını çektiğini hiç görmedim.

Annem soğuk biriydi. Babamı aldattı ve sonra terk etti. Yıllardır onunla konuşmadım. Sanırım, bir bakıma, ben her zaman

Kral olmanın kendi başıma yaparsam daha kolay olacağını düşündüm. Babamın yaşadığı kalp kırıklığını yaşamaktan kendimi koruyacaktım.

Ama Cara farklı. O harika bir kraliçe olurdu.

Ama *bu gerçek değil*. Bunu kendime kaç kez hatırlatmam gerekiyor?

Şoförümüz yemyeşil kırsal bölgeden geçerken, yanımızdan geçen adaya bakıyorum. Tepelerden geçiyoruz ve gerçek sorumluluk duygusu üzerimde ağırlaşmaya başlıyor. Burası benim krallığım.

Sonra Cara'nın eli benim elime kayıyor. Ona bakmak için dönünce, bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. Hiçbir şey söylemesek de gözleri çok şey anlatıyor.

O benim yanımda ve bu şimdilik yeterince gerçek. Araba durur ve şoför kapımı açar.

"Majesteleri," diye selamlayarak arabadan inmeme yardım eder. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Personeler sizin için akşam yemeği hazırlattım. Aşçı ve hizmetçi akşam yemeği servisi için hala burada, ama onlara daha sonra onlara ihtiyacınız olmayacağını söyledim."

"Teşekkür ederim. Biz idare ederiz."

Cara, şoförün kapıyı açmasını beklemeden yanıma gelir. Ona gülümser ve kolunu belime dolayarak villaya girmeme yardım eder.

ON DÖRT CARA

Theo'nun yüzündeki çizgiler, omzunun ne kadar ağrıdığını ele veriyor. Villanın oturma odasındaki yumuşak koltuğa çökünce, cebinde ağrı kesici şişesini aradığını izliyorum.

Onu bu halde görmekten nefret ediyorum ve ona bu kadar değer verdiğime şaşırıyorum.

Yanına oturup, elimi bacağına koyuyorum ve şef ile diğer çalışanların akşam yemeğimizi hazırlamasını izliyoruz. Theo uzun bir nefes veriyor. Gözlerini kapatıyor ve birkaç saniye içinde uykuya dalıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Tabii ki onu önemsiyorum, hayatımız boyunca arkadaşız. Luca ile birlikteyken bile Theo benim için çok önemliydi.

Ama onun da dediği gibi, o yelkenli teknede aramızda bir şeyler değişti. İster kabul edeyim ister etmeyim, öpüştüğümüzde işler değişti. Bugün, Argyle Kralı gibi davranışını görünce, onun başka bir yönünü gördüm.

O sadece görevini yapan katı kurallara bağlı bir prens değil. Bu, sadece yapması gerekeni yapmaktan daha derin bir şey. Bu onun tutkusu. Onun kaderi. O adanmış ve şefkatli biri ve harika bir kral olacak.

Belki, sadece belki, o hikayede benim için de bir yer vardır.

Ama istediğim bu mu, yoksa kraliyet hayatının lüksü gözlerimi mi kör ediyor?

Akşam yemeğimizin hazırlanmasını beklerken, uyanıklık ve uyku arasında bir yerde dalıp gidiyorum. Aklım, olabilecek tüm olasılıklarla dolup taşıyor. Aramızda geçmişin yükü olmasaydı. Onun kardeşine söz verilmemiş olsaydı. O kral olmayacak olsaydı.

Theo ile bir gelecek parlak olurdu. Bugün onun tebaasıyla etkileşimini izlemek hoşuma gitti. Gözleri parlıyordu ve

her bir kişiye tam dikkatini verdi. Bu yüzden programdaki her durağa inanılmaz geç kaldık ve o da bu süreçte yorgun düştü, ama bu bana onun nasıl bir kral olacağını gösterdi.

Sorumluluklarının kölesi değil, onları kucaklıyor. Eskiden Theo'nun biraz sıkıcı olduğunu düşünürdüm ve bunun kral olacağını bildiği için olduğunu varsayırdım. Benim için 'sıkıcı' olanın onun için tatmin edici olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ailemize nişanı bozduğumuzu söylediğimizde, tüm bunlar geride kalacak. Annem o zaman Argyle'dan ayrılmamı sağlayacaktır. Argyle'ın sadece bir değil, iki prensiyle olan şansımı da mahvetmiş olacağım.

Ama beni rahatsız eden bu değil. Ben gittikten sonra başka birinin onun yanında olacağını düşündüğümde göğsüm acıyla doluyor. Bu sahte nişan bittikten sonra başka bir kadın benim yerimi alacak mı?

Theo yanımda kıpırdanarak gözlerini açıyor. "Saat kaç saat?"

"Yaklaşık üç dakikadır uyuyorsun."

Gülümsedi, yüzünü eliyle ovuşturdu. "Saatler gibi geldi." "Yemek neredeyse hazır galiba."

Prensi ayağa kaldırıp, onunla sakın bir yemek yiyorum.

. Bu villaya geldiğimizden beri, eskisine göre daha fazla sessizlik paylaştığımızı fark ettim. Yelkenli teknedeki sessizliğimizde bile, altında yatan bir gerginlik vardı.

şimdi ise sadece huzur var.

Akşam yemeği bittiğinde, Theo'nun yorgun olduğunu anlayabiliyorum. Personeli gönderip, banyoya doğru ağır adımlarla yürüyor. Dişlerimizi fıraladıktan sonra, yatak odasına benimle birlikte girmek isteyip istemediğinden emin olamadığım için kapıda bekliyorum.

Dün gece aynı yatakta uyuduk, ama o zaman da seks yapmıştık. Bugün ise böyle bir şey olmadı.

Belki Theo mahremiyetini istiyor?

Ama çoraplarını çıkardıktan sonra bana bakıyor. "Kapıda ne yapıyorsun? Buraya gel."

"Bu gece yalnız uyumak isteyip istemediğini bilemedim. Yorgun görünüyorsun."

"Seninle olmak yalnız olmaktan daha iyi." Bu sözleri söylerken gözleri parlıyor. Basit sözler, ama anlamı çok zengin.

Kalbim çarpıyor. Sanki kemiklerime vuruyor, beni dinlememi istiyor. Damarlarımda atan nabzımı dinlememi istiyor. Göğsümdeki değişken, kırılgan organın, Theo'ya aşık olmamı söylediğini dinlememi istiyor.

Boğazımda bir yumru ve hızlanan nabzımla, iç çamaşırlarıma kadar soyunup yorganın altına giriyorum. Theo başını yastığa koyarken inliyor ve sonra yaralanmamış kolunu bana doğru uzatıyor.

"Buraya gel," diye inler, göz kapakları çoktan ağırlaşmıştır. "Burası senin evin."

Prensın göğsüne sokulup içimden bir iç çekiyorum. Benim evim. Benim yuvam. Kendimi güvende ve hoş karşılanmış hissettiğim tek yer. Theo'nun kolları.

Ertesi sabah, ben kalktığımda Theo çoktan uyanmıştı. Onu mutfakta, telefonu kapatırken buldum. Bana buharlı bir fincan uzattıktan sonra gülümsedi.

"Bugün planlarda değişiklik var."

"Öyle mi?" Sıcak kahveyi yudumladım. Tam da sevdiğim gibi, içine bolca krema ve şeker koymuştu.

"Wreck Island'a gidiyoruz."

"Üç gün burada kalıp sonra Zander'a gideceğimizi sanıyordum?"

"Bu yüzden plan değişikliği diyorum."

"Ha-ha," diyorum alaycı bir şekilde, gözlerimi devirerek. Ama gülümsememi saklayamıyorum ve Theo şakağıma bir öpücük konduruyor. Dönüp kollarımı beline doluyorum, yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Senin bu kadar spontane biri olduğunu bilmiyordum."

"Belki de beni hafife almamalısın."

Dudakları benimkilere değdiğinde, içimde bir sıcaklık dalgası yükselir. Beni her zaman canlı hissettirir. Kadınsı. Arzu edilen.

Gözlerimdeki bakışı gören Theo gülümser. Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir ve beni kanepeye götürür.

"Otur."

Bir kez daha, onun emirlerine karşı güçsüzüm. Oturuyorum, gözlerim Theo'nun yüzüne kilitlenmiş durumda. Kaşları kalkarken gözlerinde kötücül bir parıltı beliriyor.

"Kahvaltı zamanı," diye sırtıyor. Tek eliyle külotumu çekiyor. Onu çıkarmama yardım ediyorum, sonra Prens'in kumaş parçasını omzunun üzerinden atmasını izliyorum.

Kıkırdayarak, kalçalarımı kanepenin kenarına kaydırıyorum ve onun boxerının bel kısmına uzanıyorum. Ancak Theo elimi iterek başını sallıyor.

"Bu sabah olmaz."

"Neden?" diye sızlanarak ona uzanırım.

"Çünkü ben senin gelecekteki kralınım ve ben öyle dedim." Önümde yere diz çökerek bacaklarımı iki yana açıyor. Bir kez olsun, kral kartını kullanmasına aldırmiyorum. Yaralanmamış kolunu uyluğuma dayayan prens, başını bacaklarımın arasına indiriyor.

Nefesimi tutarak gözlerimi kapatıyorum. Sıcaklık içimden patlayarak tüm vücuduma yayılıyor. Bacaklarımı ona doğru sıkıştırıyorum ve onun irkildiğini hissedince duruyorum.

"Omuz," diyor, dudakları benim ıslaklığımla parıldıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Prens cevap vermeden dudaklarını tekrar bana indirir.

İçimde bir alev parlıyor. Prens dokunuşuyla, dilinin ve dudaklarının etkisiyle, arzularım ve şehvetim içimde kıvranıyor. O da benim kadar bundan zevk alıyor gibi görünüyor.

Parmaklarımla onun kalın saçlarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. O homurdanıyor, balımı yalıyor ve elini bana dokunmak için kaydırıyor. Parmaklarını içime soktuğunda inliyorum.

Prens ile aramızda ne olursa olsun, direnemiyorum. Kendime bunu yapmamam gerektiğini söyleyebilirim. Bunun yanlış olduğunu. Bittiğinde hemen gideceğimi.

Ama kendime yalan söylüyorum.

Nasıl gidebilirim? Theo'ya nasıl sırtımı dönebilirim? Üç yıldan fazla bir süredir bana mutluluk veren tek şeyi nasıl reddedebilirim? Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendim gibi hissediyorum.

Daha önce Luca ile birlikteyken bile böyle değildi. Elektrikli. Çılgınca. Bütün vücudum eriyormuş gibi hissettirmiyordu.

Luca ile her şey... beklendiği gibiydi. Olması gereken buydu.

Theo ile ise, bundan daha fazlası. Yanlış gibi geliyor, ama çok doğru. Kendimizi tutmamız gerektiğini hissediyorum, ama bu sadece ona daha fazlasını vermek istememe neden oluyor. Her şeyi. *Her şeyi.*

Boşaldığımda sırtım kavislenir ve ellerim onun saçlarını kavrar. Ben gevşeyene kadar durmaz, sonunda bakışlarını kaldırıp benimkilere bakar. Dudaklarında bir gülümseme belirir ve göbek deliğimin hemen altına yumuşak bir öpücük kondurur.

"İşte. Günaydın, güzelim."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum.

Prens gülerek elini kasıklarına indirir. Şişkinliği çok belirgindir, ama benim ona dokunmama izin vermek yerine mutfağı işaret eder. "Hadi yiyelim."

SONRAKİ birkaç saat boyunca, Theo acı verici bir şekilde ulaşılamaz durumda. Kahvaltımızı bitirir bitirmez, personel villaya gelip arkamızı temizler. Giyinip bekleyen arabaya bineriz ve deniz uçağı iskelesine geri götürülürüz.

Yolda, parmaklarım Theo'nun vücudunu keşfetme görevine çıkar. O uyarıcı bir homurtu çıkarır, elimi yakalar ve dudaklarına götürür.

"Burada olmaz."

"Nereye?" diye soruyorum, sinirli bir şekilde. Aramızda ve şoförün arasında mahremiyet perdesi var. İskeleye varmamıza en az on dakika var. On dakika yeterince uzun bir süre. Onun bu sabah bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istiyorum. Belki de bencilce, onun bana tekrar dokunmasını istiyorum. Elleri beni canlı hissettiriyor. Dokunuşu hayat veriyor. Öpücüğü sihirli.

Cevap vermiyor. Sadece parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip gülümsüyor, arabanın bizi uçağı götürmesini bekliyor.

Havada uçarken, altımızdaki suya hayranlıkla bakarken bile, hala içimden geçen bir sıcaklık hissediyorum.

damarlar. Omzumun üzerinden bakınca, Theo'nun bakışlarını yakalıyorum. Bakışları tutku ve arzu dolu, bu da ona olan isteğimi daha da artırıyor.

Yine de ellerini kendine saklıyor. Bu sabahki

sadece bir alaydı.

Uçağımız indiğinde, Theo'nun gözleri parlıyor. "Bu taraftan," diyor.

"Neredeyiz? Ne yapıyoruz? Ne kadar kalacağız?"

Çantamı getirmeli miydin?"

"Rahat ol, Cara."

Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni iskeleden kıyıya doğru götürüyor. Oradan bizi bekleyen arabayı eliyle uzaklaştırıp kasabaya doğru başını sallıyor. "Yürüyeceğiz," diyor.

Bir koruma arkamızdan geliyor, ama Theo ortaya çıkmaktan pek rahatsız görünmüyor.

Dar, renkli sokaklar bizi karşılıyor. İnsanlar birkaç adımda bir bizi durdurup fotoğraf çekiyor ve Theo'nun elini sıkıyor. Beni yanına yakın tutuyor, karşılaştığımız herkese beni tanıtıyor.

Sanki birlikteyiz gibi hissediyorum. Bir bakıma öyle de sayılırız. Ama sanki *gerçekten* birlikteyiz gibi hissediyorum. Sanki bu yolculuk bittikten sonra da birlikte olacağız gibi.

Theo, halka açık yerlerde her zaman olduğu gibi selfie çekilip bebeklerle öpüşme molası verildiğinde, "Bu taraftan," diyor.

Beni, koruması arkamızda, dar bir sokağa götürüyor. Oradan, sokaklarda dolambaçlı bir yol izleyerek sonunda sıradan bir kapıya varıyoruz. Nerede olduğumuzu gösteren hiçbir işaret yok, kapı veya binada da ayırt edici hiçbir özellik yok. Renkli beton binaların yanındaki diğer kahverengi kapılar gibi, renkli beton bir binanın üzerinde kahverengi bir kapı var sadece.

Theo bana gülümsüyor. "Hazır mısın?"

"Sanırım. Neye hazırlandığımı bilseydim daha iyi olurdu."

Prens sadece gülüyor, kapıyı itip açıyor ve içeri giriyoruz.

ON BEŞ THEO

Kraliyet ailesinin bir üyesi olmak, birçok hayır işi yapmak anlamına gelir. Hayatımın çoğunu zamanımı, paramı ve ilgimi başkalarına ayırarak geçirdim.

Ama bu hiç gerçekçi gelmedi. Bağış yaptığımızı söylüyor olsak da, ailemizi tanıtan sayısız fotoğraf çekimi ve etkinlik olsa da, bu her zaman popülerlik kazanmanın bir yolu gibi geliyor. Argyle kraliyet ailesi için hayır işleri, gerçek anlamda geri verme yolu değildir. Bu bir takas. Hayır kurumlarına bağış yapıyoruz ve karşılığında kamuoyunda popülerliğimizi artırıyoruz.

Bu müzik stüdyosuna girmek gerçek bir şey. Cara'nın Argyle'in en iyi müzisyenlerinden biriyle tanışabilmesi için planlarımı değiştirmek gerçek bir şey. Bu vermek demek. Onu mutlu etmek için yaptığım bir şey, başka bir şey değil.

Cara, duvardaki altın plakları gördüğünde yüzündeki ifade paha biçilemez. Gözleri büyür ve dolgun, yemyeşil dudakları açılır. Kısa bir koridordan öteki odaya doğru yürürken Cara kolumu tutar.

"Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Ne olduğunu düşündüğüne bağlı," diye gülüyorum.

Acıdan inleyene kadar tırnaklarını koluma geçirir.

"Üzgünüm," diyor Cara, sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi. Elini indirip odayı incelemek için öne doğru adım atıyor. "Burası Prudence Halloway'in stüdyosu mu? Bu yer hakkında bir şeyler duymuştum. Anlaşılan John Lennon yetmişli yıllarda Yoko Ono ile birlikte buraya gelmiş."

Duvarda, diğer ünlü şarkıcı ve müzisyenlerin fotoğraflarının bize baktığı yeri işaret ediyorum. "Bir sürü başkası da var."

Cara nefesini çekip başını sallar.

Bir müzik stüdyosundayız. Küçük bir yer ama burayı kaplayan müzik ve anıların katmanlarını hissedebiliyorsunuz. Duvarlarda gitarlar ve bas gitarlar asılı, köşede cam duvarlı bir kabin var.

Boncuklu perdenin arkasından bir kadın çıkıyor.

Sıradan bir kadın değil. Argyle'in en ünlü ve en sevilen müzisyeni. Prudence Halloway, babamın neslinin sesi idi. Şimdi saçları gri, beyaz ve siyah karışımı, başının üstünde uzun bukleler halinde toplanmış. Pürüzsüz cildinde birkaç kırışıklık var, sadece birkaç gülümseme çizgisi ve gözlerinin yanında hafif kaz ayakları. Hayatında çok gülmüş.

Bize gülümserken koyu kahverengi gözleri kırışır ve kollarını Cara'ya doğru açar.

"Sen Bayan Shoal olmalısın. Olimpiyatlarda babanı desteklemiştin."

"Babamı tanıyor musun?"

Prudence gülerek başını sallar. "Hayır. Ama ona tezahürat yaptım."

"Reverans yapmam gerektiğini hissediyorum." Cara bana bakar.

Prudence tekrar gülümser ve Cara'yı sıcak bir kucaklamayla sarar. "İçeri gelin. Şarkı söylemenizi dinleyeyim."

"Bir dakika, ne?"

"Buraya bunun için gelmedin mi? Majesteleri bana benimle müzik yapmak istediğini söyledi. Dün beklediğim telefon bu değildi." Prudence'in tüm havası sıcak ve varlığı sakinleştirici. Cara'nın omuzları gevşer ve ben duvara yakın eski bir kanepeye çöküyorum.

"Ben şarkı söyleyemem," der Cara, başını sallayarak.

"Sana inanmıyorum." Prudence kaşlarını kaldırır. Cara gülümser, yanakları kızarır.

Prudence duvardan bir gitar alır, kucağına koyar ve Cara'ya kaşlarını kaldırır. "Her şeyi bırak, Cara. Benimle şarkı söyle."

Yaşlı kadın yüzünde bir gülümsemeyle gitarı çalarken, Prudence'in Cara'yı kabuğundan çıkardığını izliyorum. Çalmaya başlar başlamaz, çocukluğuma geri dönüyorum. Babam bu müziği çok severdi. Sarayda son ses açarak çalar, Prudence'in melodilerine eşlik ederdi.

Bu, annem onu aldatmadan önceydi. Annem gitmeden önce. Babam hastalanmadan önce.

Kraliyet kariyerimde ilk kez, Cara'nın geniş bir gülümsemeyle nihayet ilk notasını söylediğini izlerken, iyi bir şey yaptığımı hissediyorum.

Buraya biriyle fotoğraf çektirmek için gelmedim. Bebekleri öpmek ve Argyle vatandaşlarının beni değerli bir prens olarak görmelerini sağlamak için gelmedim.

sadece Cara için buradayım. Ona sesini, şarkı söylemesini önemsemiğini göstermek için. Ona, evinde olmasa bile, bu krallıkta müziğin hala hayatta olduğunu göstermek için.

Ona şarkı söylemek için pahalı bir okulda lüks bir eğitime ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için. Kendi sesini bulmak için kimseden izin almasına gerek yok.

Orada neredeyse iki saat kalıyoruz. Kanepede uzanıp iki kadının uyumlu seslerini dinliyorum. Cara'nın şarkılarını dinlerken, bu sesi ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Çocukken sürekli mırıldanır, şarkı söyler ve bağırdı.

Şimdi sesi daha dolgun. Daha yuvarlak. Biraz daha derin, ama hatırladığım kadar güzel.

En önemlisi, gülüyor. Gülümseıyor. Gözleri parlıyor. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu yüzünden anlayabiliyorum ve onu buraya getirdiğim için kendimi iyi hissediyorum.

Benim ya da itibarım için değil. Kraliyet ailesi için de değil. Sadece Cara için.

Ayrılırken Prudence, Cara'ya kişisel telefon numarasını veriyor. İki kadın tekrar birbirlerine sarılıyor ve biz de eski Argylia şarkıcısını stüdyosunda bırakarak tekrar güneşin altına çıkıyoruz.

"Oh, Theo," diyor Cara, kolunu koluma takıp başını omzuma yaslayarak. "Bu inanılmazdı."

"Sesin çok güzel." Sesim titriyor ve boğazımdaki düğümden dolayı konuşmak zor geliyor. Söylemek istediğim çok şey var. Onları dinlerken ne kadar etkilendiğimi, onun mutlu olduğunu görmekten ne kadar keyif aldığımı ona anlatabilmeyi isterdim.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Sadece kol kola yürüyerek iskeleyle geri dönüyoruz.

"Teşekkür ederim," diyor Cara, durup bana bakarak.

Ona doğru dönüyorum. Güneşin onun teninde parladığını görünce kalbim hızla atmaya başlıyor. O ışık saçıyor. Uzun kahverengi saçları yüzünü o kadar mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor ki, neredeyse ruhani görünüyor. Hayatta gerçekten önemli olan şeyleri bana göstermek için buraya gönderilmiş bir melek. Gözleri güneş ışığında parlıyor ve duygularım beni geriye savurmak üzere.

O anda, Argyle'ın küçük adalarından birinin dar bir sokağında dururken, Cara'nın benim için sandığımdan daha önemli olduğunu anlıyorum.

Onun her zaman bu kadar mutlu olduğunu görmek istiyorum. Onun mutlu olması benim için *önemli*. Bir arkadaş olarak değil. Argyle vatandaşı olarak da değil. Kral olarak ona bakmak benim görevim olduğu için de değil. Onu önemsiyorum. Derinden. Koşulsuz olarak.

Fark ettiğimden daha fazla.

"Önemli değil," diye sonunda söylemeyi başardım. "Bu turda senin hoşuna gidecek bir şey yapmak istedim. Resmi etkinliklerin sıkıcı olduğunu biliyorum."

"Seninle hiçbir şey sıkıcı değil," diye gülümsüyor. "Ama kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Annem ses dersleri almama bile izin vermezdi. Ailemizin konumuna yakışmadığını söylerdi."

"Prudence iyi iş çıkardığını düşünüyor gibiydi."

"O harikaydı, değil mi?" Cara'nın yüzünde bir gülümseme belirir ve gözleri uzaklara dalar. "Sanki söylediği her nota duygu doluymuş gibi. Sesi ile çok şey ifade edebiliyordu." Cara başını sallar. "Şarkı söylemekten hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Her zaman sevmişimdir ama... Bilmiyorum. İnanılmazdı."

"Argyle'da çok iyi şarkıcılar var," diyorum gülümseyerek, Cara'nın kulağının arkasına bir tutam saçını koyuyorum. "Sen de onlardan birisin."

Yanakları kızarır ve içimdeki duygu kabarıyor.

İstediğim şey bu. Cara'nın gözlerindeki ışıltı. İçinde kabilen hayat ve mutluluk. Sesindeki ilham.

Cara Shoal'ı mutlu etmek istiyorum.

Sokakta olsak ve herkes bizi görebilse de, kendimi tutamıyorum. Öne eğilip dudaklarımı Cara'nın dudaklarına değdiriyorum, bu renkli, dar sokakta onu öpüyorum. O bana yaslanıyor, ben öpücüğümü derinleştirirken ellerini göğsüme koyuyor ve ben kendimi tam hissediyorum.

Bu sahte değil. Geçici de değil.

Cara'ya olan hislerim gerçek ve bu hislerim geçmeyecek...

...Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

ON ALTI CARA

Theo ile birlikte turneye çıkmak rüya gibi bir şey. Güzel kraliyet villalarından güzel kraliyet villalarına uçarken her ihtiyacım karşılanıyor. Argyle halkı sevgi dolu ve mutlu, ben de daha önce görme fırsatı bulamadığım Krallığın yeni bir yönünü keşfediyorum.

Korunaklı bir hayat yaşadım. Rahat bir ortamda büyümüş olsam da, kendi krallığımı pek tanımadığımı fark ettim.

Kalabalık pazarları ve gizli plajları görmedim. Her adayı birleştiren zengin tarihi görmedim.

Belki de bu yüzden kaçmak istiyordum, çünkü günler geçtikçe, yaptığım şeyin bu olduğunu fark ettim. Kaçmak. Çantalarımı toplayıp gemiden atlamak, böylece ailemin beklentilerinin baskıcı ağırlığıyla uğraşmak zorunda kalmamak için.

Artık kaçmak istemiyorum, çünkü ilk kez ailemin beklentileri benim istediğim şeyle, Theo ile örtüşüyor.

Özel olduğumuz zamanlarda bir hafta boyunca yatak çarşaflarına dolanmış halde geçiriyoruz. Gündüzleri, Krallığın her köşesini ziyaret ediyor ve Theo'nun bir gün hüküm süreceği insanlarla bağlantı kuruyoruz.

Yakında bir gün. Theo'nun geniş omuzlarında taşıdığı görevlerin ağırlığını görüyorum. Bazen, kimse bakmıyorken, yüzündeki çizgilerin derinleştiğini görüyorum. Halkını önemsiyor ve iyi bir kral olmak istiyor.

Eskiden bunu anlamıyordum. Çocukken Theo'nun çok sorumlu olduğunu düşünürdüm. Çok sıkıcı. Onun içinde derin bir iyilik ve önem duygusu olduğunu anlamıyordum. Sanki yaptığı her şey önemliymiş gibi.

Şimdi anlıyorum. Theo'nun bir amacı var. O, benim bulmak istediğim şeyi bulmuş; Argyle'dan ayrılırsam keşfedeceğimi sandığım şeyi.

Hayatta ne yapması gerektiğini biliyor ve yaptığı her hareket, görevleriyle uyumlu olacak şekilde dikkatlice düşünülmüş.

Turumuzun birinci haftasında, Krallığın daha kalabalık adalarından birinde bulunan küçük bir huzurevini ziyaret ediyoruz. Beyaz saçlı ve lekeli tenli yaşlı bir adam Theo'ya gülümsüyor ve dışlarındaki büyük boşlukları ortaya çıkarıyor. Prensi tekerlekli sandalyesine yaklaştırmak için el sallıyor ve gülümsemesi genişliyor.

"Babanıza onunla gurur duyduğumu söyleyin, Majesteleri," der yaşlı adam, Theo'nun elini okşayarak.

"Söylerim, efendim."

Hemşirelerden biri özür diler ve yaşlı adamı sakinleştirmeye çalışır. Yaşlı adam onu eliyle uzaklaştırır.

"Gençken bu krallıkta büyük işler başardı.

Yakında sıra sana
gelecek." Theo
kibarca başını sallar.

Yaşlı adam tekerlekli sandalyesinde geriye yaslanarak prensi izler. "Güçlü olmalısın. Yanında iyi bir kadın olduğundan emin ol, çünkü lider olmak tek başına taşımak için ağır bir yüküdür. Babanın yanında sadık bir eşi olsaydı, bu ülkeyi inşa etmeye devam edebilirdi. O, onu aldattıktan sonra işler sarpa sardı."

"Thomas!" Hemşire, yanakları kıpkırmızı olarak azarlar. "Kraliyet ailemiz hakkında böyle konuşulmaz. Majesteleri, ben..."

"Sorun değil," der Theo, hüzünlü bir gülümsemeyle. "O haklı."

Theo'nun gözleri bana kayar ve bir hançer kalbimi deler. O kısa bakışta, kendime itiraf etmekten korktuğum şeyi anlarım: Onun yanında iyi bir kadın olmak istiyorum. Onu destekleyen, tacın ağırlığını taşımasına yardım eden kadın.

Kraliyet olduğu için değil, yardım etmek benim görevim olduğunu düşündüğüm için.

Bunu Theo'nun üstlenmesi gerektiği için.

Önceliklerim değişiyor. Her geçen gün, kaçmak istemediğimi fark ediyorum. Kendimi bulmak için ayrılmam gerekmiyor. Argyle'da kalmaya değer şeyler var.

O akşam, Theo ve ben kraliyet villasında yalnız kaldığımızda, Theo'nun yüzünde uzaklara dalmış bir ifade vardı. Yumuşak bir kanepede oturuyorduk.

dalgaların kıyıya çarptığını izliyorum. Parmaklarımı Prens'in parmaklarının arasına geçiriyorum.

"Sen harika bir kral olacaksın," diyorum yumuşak bir sesle.

Theo başını çevirip bana gülümser. "O yaşlı adam haklıydı, biliyor musun?"

"Ne hakkında?" Kalbim çarparken yüzümü sabit tutuyorum. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

"Annem gittiğinde babamın yıkılması hakkında."

Boğazımda bir yumru oluşur. Kral ile eski kraliçe arasındaki tartışma, yıllar önce bu olay yaşandığında krallığı sarsmıştı. Eski kraliçe, kralın kardeşiyle bir ilişki yaşamış ve ikisi birlikte kaçmışlardı.

Ondan sonra Kral depresyona girmişti. Kendini dış dünyadan soyutlamış ve ekonomi çökmeye başlamıştı. Ticaret anlaşmaları aksamıştı. Argyle halkı acı çekmişti.

"Tam olarak ne oldu?" Sesim çok kısık çıkıyor.

"Gazetelerde yazarların hemen hemen aynısı. Annem aldattı ve bu babamın kalbini kırdı. Annem gittikten sonra, babamın artık hüküm sürmekle ilgilenmediğini düşünüyorum. Her şey onun için çok ağır geldi."

"Belki de tek başına devam etmek daha iyidir," diyorum yumuşak bir sesle. "Kraliçe olmadan kral olmak, incinmemen anlamına gelir."

"Eskiden öyle düşünürdüm," diyor Theo, gözlerime bakarak. "Artık o kadar emin değilim."

Boğazımdaki yumru kocaman bir kaya parçasına dönüşüyor. Yutkunmak zor, konuşmak ise imkansız. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmiş durumda ve Theo'nun göğüs kafesime çarpan kalbimin şiddetini hissedebileceğinden endişeleniyorum.

"Bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum, Cara." Sesi yumuşak, gözleri acı dolu. "Babam yakında tahttan inecek. İnecek. Bu olduğunda, kime güvenebilirim?"

"Kardeşlerine," diye cevap veriyorum.

Theo başını sallayarak burnunu çektirdi. "Luca bir daha geri dönmeyebilir. Dante saray güvenliğiyle uğraşıp bütün gün bilgisayarlara bakmaktan memnun. Beckett hâlâ buraya ait olmadığını düşünüyor. Ben yalnızım, Cara."

"Yalnız değilsin." *Ben varım.*

Sözler boğazımda takılır. Theo'nun yüzündeki ifade kalbimi delip geçer, göğsümden bir acı hissederim.

Onun acı çekmesini hiç istemiyorum. Elimi uzatıp çenesini okşayarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

"Sen harika bir kral olacaksın, Theo."

Bana sıkı bir gülümseme atıyor. "Belki."

Ona kalbimdeki her şeyi anlatmak istiyorum. Geçen hafta boyunca değişen her şeyi ve onun bana fark ettirdiği her şeyi.

Özgür hissetmek için ayrılmam gerekmiyor. Maceraya ihtiyacım yok. Bağımsızlığa ihtiyacım yok.

Yavaş yavaş, gün be gün, saat saat, Theo bana ihtiyacım olan tek şeyin aşk olduğunu fark ettiriyor.

O gece sevişiyoruz. Diğer seferlerden farklı, daha yavaş ve daha şefkatli. Theo gözlerimin içine bakıyor ve sanki söylemek istediği milyonlarca şey var gibi hissediyorum.

Söylemek istediğim milyonlarca şey var. Mesela, hiç ayrılmak istemediğim gibi. Şan okuluna gitmek ya da tek başına uluslararası bir maceraya atılmak artık o kadar da önemli gelmiyor. Ayrılma düşüncesi beni korkutuyor, ama büyük kötü dünyadan korktuğum için değil.

Theo'yu kaybetmekten korkuyorum.

Uzun zamandır ilk kez, birinin beni *gördüğünü* hissediyorum. Theo gerçek beni görüyor. Yoğun kraliyet programından zaman ayırarak beni krallığımızın en iyi müzisyenlerinden biriyle tanıştırdı. Müziğin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve bana değer verdiğini göstermek istedi.

Luca'nın sessizliğinden acı çektiğimi görünce beni yelkenliyle denize çıkardı.

O, benim ne kadar gitmek istediğimi anladı ve beni kalmaya ikna etmeye çalışmak yerine, gitmemi engelleyebilecek baskıdan korumak için beni bu geziye çıkardı.

Kimse bana böyle davranmıyor. Kimse beni düşünceleri, fikirleri ve duyguları olan tam anlamıyla bir insan olarak görmüyor. Kimse beni gerçekten, içtenlikle *görmek* için yeterince saygı duymuyor.

Annem beni bir yatırım olarak görüyor. Babam hala beni dört yaşında ve onunla yüzmeyi öğrenen bir çocukmuşum gibi davranıyor. Kız kardeşlerim

kendi hayatları ve kocalarıyla meşguller ve kendileri için belirlenmiş hayatı yaşamaktan memnunar.

Argyle'in gelecekteki kralının yanında yatarken, Theo'nun beni tanımak için zaman ayıran tek kişi olduğunu ve beni olduğum gibi sevdiğini fark ettim. Belki de 'sevmekten' daha fazlası. Theo'nun farklı bir yönünü gördüm. Kendimin farklı bir yönünü.

O yelkenli teknede enerji değişti ve daha büyük bir şeye dönüştü.

Belki de hayatımın en büyük trajedisi Luca'yı kaybetmek değildi. Aslında, onunla birlikte olmaya hiç hakkım olmamasına rağmen Theo'ya aşık olmamdı.

İKİ HAFTA SONRA, Argyle'in ana adasındaki kraliyet iskelesine geri döndüğümüzde, midemde bir korku hissi belirdi. Deniz uçağından iner inmez, boğazımda mide bulantısı hissettim. Bu, günlerimi ve gecelerimi mahveden aynı mide bulantısıydı. Bu yolculuğun sona ermesinden endişe duyduğumu sanıyordum, ama artık o kadar emin değilim.

İskelenin kenarına sendeleyerek, berrak mavi sulara kusuyorum.

Theo çığlık atarak bana yardım etmek için koşar. Geniş, sıcak eli sırtımda kalırken, son saframı suya tükürür ve derin bir nefes alırım. Parmaklarım ahşap iskeleye tutunur ve gözlerimi sıkıca kapatırım. Mide bulantısı geçer ve tekrar nefes alabilirim.

Son kalan acı saframı suya tükürdüm ve kaşlarımı çattım. Bu çok garipti.

"Cara, iyi misin?" Theo hâlâ yanımda. Dönüp baktığımda yüzünde endişe dolu bir ifade görüyorum. Endişe, yüzüne bir maske gibi yerleşmiş. Gözlerime bakarak ayağa kalkmama yardım ediyor. "Doktoru arayacağım. Benimle saraya dön."

"Ben iyiyim," diyorum, elimi sallayarak. "Muhtemelen sadece deniz tutmasıdır." "Sen denizde büyüdün, Cara. Son üç haftadır neredeyse her gün o uçakta uçuyorsun.

neredeyse her gün uçuyorsun. Seni tanıdığımın beri hiç deniz tutmadın. Gündönümü için yelkenliyle okyanusta sallanırken bile

hiç mide bulantısı yaşamadın."

"Önemli değil." Theo'yu başımdan savmaya çalışıyorum ama o pes etmiyor.

"Saraya geri dön." Dudakları düzleşir ve işte o ses gelir. Karşı koyamadığım o emir veren ses.

Omuzlarımı düşürerek başımı sallıyorum. "Tamam." "Güzel."

Theo, yaralanmamış kolunu sırtıma doladı, diğer eli hala askıda duruyordu.

"Sanırım doktor aynı zamanda omzuna da bakabilir." Kraliyet personelinden birinden minnetle başımı sallayarak bir şişe su alıyorum, ağzımda çalkalayıp kuma tükürüyorum.

Ne kadar asil bir davranış.

Kesin olan bir şey var, ben kesinlikle gelecekteki bir kraliçe değilim. Theo bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Saraya doğru beyaz çakıllı yolda yürürken sadece yanımda duruyor.

Midem hala bulanıyor ve boğazımın arkasında kötü bir tat var. Endişe kafatasımın tabanında dolanıyor. Deniz tutması dışında mide bulantımın tek bir açıklaması var, ama şu anda bunu düşünemiyorum.

Aklımda *hamilelik* kelimesi belirir belirmez, onu kafamdan uzaklaştırıyorum. Çok karmaşık. Çok dağınık. Çok kalıcı.

Kraliyet ailesinin sağlık kliniği olarak kullanılan küçük müştemilata doğru yürüyoruz.

Kraliyet ailesinin ayrıcalıkları: yerinde doktor muayeneleri.

Doktor ve hemşireler kan ve idrar örnekleri alır ve birkaç temel test yapar. Bana bir düzine soru sorulur ve muayene bittiğinde başladığımdan daha yorgun hissedirim.

Sadece bir kez kustum. Elbette, küçük bir kızken okyanusa yakındım ve temelde yüzerek ve yelkenli teknelerin etrafında koşarak büyüdüm, ama biraz deniz tutması bu kadar telaşlanmayı gerektirmemelidir.

Doktor Theo'nun omzunu muayene ederken, bir hemşire başını odaya sokar.

Boğazını temizledi. "Doktor, bir şey sorabilir miyim?"

Doktor homurdanır ve sonra Theo'nun kolunu askıya geri koyar. "Şu an için iyi görünüyor, ama en az iki hafta daha askıda kalması gerekecek. Ciddi bir yırtık olmadığı için şanslısın. Hızlı iyileşeceksin. Altı hafta yeterli olmalı, sonra fizik tedaviye başlayabiliriz."

Adam bize başını sallar, sonra hemşireyi takip ederek kapıdan çıkar. Sandalyeye yaslanıp, yorgunluk kemiklerime yerleşirken yumuşak minderlere gömülürüm.

"Ben iyiyim Theo. Gerçekten. Eve gitmeliyim."

"O zaman neden bu kadar solgun görünüyorsun? İnsanlar sebepsiz yere kusmazlar, Cara."

Kafamı sallıyorum. "İyiyim. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var."

Kapının hafifçe çalınması, doktorun geri döndüğünü haber veriyor. Theo onu içeri çağırıyor ve yaşlı adam çenesini göğsüne dayayarak kapıdan içeri giriyor.

Boğazını temizler ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir. Doktor sonunda gözlerini bana çevirir ve midem bir anda düğümlenir.

O daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum. Buna kadın sezgisi deyin, önsezi deyin, ne dersiniz deyin.

Doktor bir kelime bile söylemeden, hamile olduğumu zaten biliyorum.

ON YEDİ THEO

DOKTOR Cara ile yalnız konuşmak istediğinde kalbim durdu.

Bir sorun var. Çok büyük bir sorun.

Cara'nın yüzü bembeyaz ve ondan dalgalar halinde yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Gözlerime bakıyor ve çenesini bir santim kadar indirerek bana her şeyin yolunda olduğunu belirtmeye çalışıyor.

Bir şey söylemek için boğazımı temizledim. Ama ne söyleyebilirim ki?

Hem doktor hem de Cara bana bakıyor, odadan çıkmamı bekliyorlar. Kapının yanında duruyorum, kulak misafiri olmamaya çalışıyorum ama yine de diğer taraftan gelen boğuk sesleri duyuyorum.

Ayak sesleri beni başımı kaldırmaya zorluyor. Kardeşim Beckett bana doğru yürüyor, yüzünde her zamanki somurtkan ifadesi var.

"Selam kardeşim," diyor. "Yoksa Majesteleri mi demeliyim? Henüz değil mi? Babam ne zaman tahttan inecek?"

Bir iç çekip Beckett'in elini sıkmak için uzanıyorum. O her zaman bana karşı düşmanca davranır, ama nedenini anlamıyorum. Teknik olarak üvey kardeşim olabilir, annemle babamın kardeşinin aşk çocuğudur, ama biz onu her zaman aileden biri olarak gördük. Annem amcamla birlikte gittikten sonra bile, Beckett'in bizimle kalması gerektiği konusunda hiç şüphe yoktu. O benim kardeşim.

Yine de, kalbinde derin bir kıskançlık olduğunu hep hissetmişimdir.

"Yolculuğun nasıldı?" diye soruyorum, kardeşimin sorusunu görmezden gelerek.

Beckett omuz silkiyor. "İyiydi. Babam seni burada bulacağımı söyledi.

Omzun nasıl?"

"Doktor iki hafta sonra askıyı çıkarabileceğimi düşünüyor."

Beckett homurdanır. Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirir.

"Cara Shoal'un omzumu çıkardığı için ona iyi para verirdim," diye gülerek söyler ve ben

gerginleşiyorum.

Onun Cara hakkında böyle konuşmasını duymaktan hoşlanmıyorum. Göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. İçimde öfke alevleniyor, yüzüm kızarıyor ve kulaklarım yanıyor. İçimde koruyucu, hayvani bir içgüdü uyanıyor, çirkin kafasını kaldırıp Beckett'e bakıyor.

O da fark eder.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor, dudakları çirkin bir sırıtışa bükülüyor. "Onu önemsemiyorsun, değil mi?"

"O yıllardır ailemizin dostu." Nedense, kardeşimle konuşuyor olsam bile duygularımı inkar etmek yanlış geliyor.

Beckett kaşlarını kaldırır, sırıtarak. Midemde rahatsız edici bir his kaynar.

Kardeşimi seviyorum. Gerçekten. Ama bazen Beckett'ta beni rahatsız eden bir şey var. Her zaman kendini tutuyormuş gibi görünüyor. Sanki tüm gerçeği söylemiyormuş gibi.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, Beckett kaşlarını kaldırıyor. Sanki bana bir meydan okuma gibi, bir şey söylemem için cesaretlendiriyor.

Ben bunu görmezden geliyorum.

Tam o sırada kapı açılır ve doktor içeri girer. Bana ve kardeşimize selam verir. "Üç gün sonra sizi tekrar muayene etmek istiyorum, Majesteleri. Omzunuzu takip edip, mümkün olan en kısa sürede askıyı çıkarabileceğimizden emin olalım. İzninizle."

Tekrar selam vererek koridordan uzaklaşır. Muayene odasının kapısı tekrar açılır ve Cara kapıda belirir.

Midem altüst olur ve boşlukta düşerim. Onu her gördüğümde bu hissi yaşamam nasıl mümkün olabilir? Sanki o görüldüğü anda altımdan halı çekiliyormuş gibi.

Ama Beckett konuşmak için ağzını açtığında yer tekrar ayaklarımın altına geliyor.

"Cara," der ve ona doğru bir adım atar. Sesi alçaktır ve hareketleri yırtıcıdır.

Kendimi ona saldırmaktan alıkoymak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Onu yere devirip, yaralı omuzu olsun ya da olmasın, Cara'ya dokunmasını engellemek için onu yere sabitledim.

Ama kendimi tutuyorum.

Bana ne oluyor?

Beckett Cara'ya zarar vermek istemiyor ve benim ona karşı bu kadar koruyucu hissetmeye hakkım yok. Son üç hafta ne kadar gerçekçi gelse de, biz birlikte değiliz. Gerçekten değil. Yakında o gidecek.

Gözleri bana doğru kayar, acı ve korkuyla dolu.

Yutkunuyorum. "Her şey yolunda mı? Doktor ne dedi?"

"Her şey yolunda. Sadece su içmem gerekiyor." Sesi gergin ve bana her şeyi anlatmadığını anlayabiliyorum.

Beckett, Cara ile benim aramda bakışlarını gezdirir, kaşları çatılır. "Neden buradasın, Cara?"

"Uçaktan indiğimde kustum." "Uçaktan mı?" diye tekrarlar.

Cara bana soru dolu bir bakış attı.

Boğazımı temizliyorum. "Cara, Krallık turunda benimle birlikteydi." Beckett başını bana doğru çeviriyor ve ben boğazımı temizliyorum. "Misafir olarak," diye ekliyorum.

"Misafir." Beckett'in gözleri kararır. Görünüşe göre tek yapabildiği şey, söylediğimiz her şeyi tekrarlamak.

"Evet, Beckett, misafir. Bununla bir sorunun mu var?" Sinirlerim gergin. Cara için endişeleniyorum. Kral olmak için endişeleniyorum. Cara sarayın kapısından çıktığında olacak her şey için endişeleniyorum ve onu bir daha görebilecek miyim diye endişeleniyorum.

Küçük kardeşim ve onun devasa öfkesiyle uğraşacak enerjim yok.

"Seni eve götüreceğim," diyorum Cara'ya, elimi ona doğru uzatarak. Bir kolunu karnına dolamış, Beckett'in yanından geçerek uzaklaşıyor. Diğer eli elime girdiğinde, Beckett'in öfkeden titrediğini gördüğüme yemin edebilirim.

Neden umursasın ki?

Kafamı sallayarak, çenemi kardeşimle işaret ettim. "Dante'ye bir bak. Bizim için gözden geçirmemiz gereken bazı güncellenmiş güvenlik protokollerini var. Sen de gidip babamızı görmelisin."

"Evet, Majesteleri," der ve bana alçakgönüllü, küstahça bir selam verir.

Onu görmezden geliyorum. Bunun yerine, kolumu Cara'nın omuzlarına atıp onu doktorun çadırından dışarı çıkarıyorum. Güneş ışığına çıktığımızda

Cara derin bir nefes alır. Nefes alırken omuzları titrer ve nefes verirken omuzları düşer.

"İyi olduğundan emin misin?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. Kraliyet aracı bizi bekliyor, yeni şoför açık kapının yanında duruyor.

"İyiyim. Sadece eve gidip biraz uyumam lazım."

Başımı sallıyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum.

Onun evi burası olmalı. Dinlenmek için *benim* yatağıma gelmeli. Cara'nın yeri benim yanımda, neden bunu anlamıyor?

Arabaya vardığımızda, Cara elini açık kapıya koyar. Bana döner ve zoraki bir gülümseme atar. "Benimle gelmene gerek yok. Eminim kalede yapman gereken çok iş vardır, taç giyme törenini planlamak falan. Dante de seninle konuşmak isteyecektir. Umarım sana iyi haberler getirmiştir."

Kalbim sıkışır, midem burkulur. Sanki göğsümü bir ağırlık ezip nefes almamı zorlaştırıyormuş gibi hissederim. Bu bir veda. Öyle olduğunu biliyorum ve bunun olacağını da biliyordum. Deniz uçağı ana adanın iskelesine iner inmez, Cara'nın parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gideceğini anladım.

Bu kadar acı vereceğini beklemiyordum.

Boğazımı temizledim. "Ne zaman seyahate çıkacaksın?"

"Bilmiyorum. Kendimi daha iyi hissettiğimde, sanırım."

"Eminim yakında gitmek isteyeceksin."

Cara nefesini içine çekip omuz silkiyor. "Artık ne istediğimi bilmiyorum." Gözleri benimkilere kayıyor ve dudakları açılıyor, ama sonra birkaç metre ötede bekleyen şoföre bakıyor. Bir şey söylemek yerine, bana doğru bir adım atıyor ve yanağıma hafifçe bir öpücük konduruyor.

"Harika üç hafta için teşekkürler, Theo. Bana çok şey verdin ve bunu sana nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

"Bana borcunu ödemene gerek yok. Seninle birlikte olmak tüm turu daha güzel hale getirdi."

Konuşmak neden bu kadar zor? Sanki bir el göğsümü sıkıştırıyor, ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkarıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, konuşmak ise imkansız.

"Dante'nin ne dediğini bana haber ver. Bir süre daha Argyle'da kalacağım ve artık bana ihtiyacın olmadığını söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım."

Evet, bu kesinlikle veda. Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken göğsüm boşalmış gibi hissediyorum. Cara bana son bir kez hüzünlü bir gülümseme atıyor ve başını arabaya sokuyor. Arkasında kapıyı kapatıp şoföre başımı sallıyorum.

Sonra geri çekilip Cara Shoal'ın benden uzaklaşmasını izledim. Araba uzun araba yolundan aşağı doğru ilerleyip yüksek saray kapısından geçti ve kalbim gittikçe daha da ağırlaştı.

İlişkimizin geçici olduğunu biliyordum. Onunla birlikte olmaya ya da planlarına ve hayallerine engel olmaya hakkım olmadığını biliyordum. Bunun bir sonunun geleceğini biliyordum.

Onun gitmesini izlemenin bu kadar acı vereceğini bilmiyordum.

ON SEKİZ CARA

Sadece üç hafta uzak kaldıktan sonra ailemin evine geri döndüğümde, tamamen farklı bir insan gibi hissediyorum. Ayrılmadan önce, şimdiye kadar gitmiş olacağıma emindim. Los Angeles'ta, New York'ta veya Farcliff'te olacaktım. Ya da kalıp, benim için inşa edilmiş olan mutsuz hayatımı sürdürecektim.

Şimdi ise o kadar emin değilim.

Prens Theo'nun bebeğini taşıyorum. Bu her şeyi değiştiriyor.

Ayrılmak aptalca geliyor. Kalmak delilik gibi geliyor.

Theo'ya nasıl söyleyeceğim? Bu ilişki geçici olacaktı. Onun sorunlarını çözdüğü sürece, ailemin baskısından korunmam için bir yoldu. Argyle'dan iyi bir şekilde ayrılmam için bir yoldu. Gençliğimin geçtiği adalara son bir vedaydı.

Ama yeni doğmuş bir bebekle ayrılmak? Bir bebekle yeni bir ülkeyi keşfetmek?

Delilik.

Kraliyet şoförü benim için arabanın kapısını açıyor ve ben ailemin geniş evine bakıyorum. Burası şimdiye kadar yaşadığım tek yer. Sahip olduğum tek ev. Bu duvarların her çatlağını ve çatlağını ezberledim.

Theo ile üç hafta geçirdikten sonra, Argyle'da henüz görmediğim çok şey olduğunu fark ediyorum. Elbette dünyanın geri kalanını da görmek istiyorum, ama macera ihtiyacım adaları gezerek giderildi.

Belki de Theo'nun kendisi benim gezgin ruhumu iyileştirmeye yardımcı oldu.

Şoföre teşekkür ederek, çocukluğumun geçtiği eve doğru merdivenleri çıkıyorum. Ön kapıyı iterek açıyorum ve evden gelen sesleri dinliyorum. Mutfaktaki aşçıların uzak sesleri dışında her yer sessiz.

. Açık kapıdan içeri girip, arkamdan sessizce kapıyı kapatıyorum.

Kaotik düşüncelerimi çözmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Theo ile birlikte olmak *iyi geliyor...* ama bu yeterli mi? Biriyle birkaç hafta iyi hissetmek, sonra onunla bir ömür boyu birlikte olmaya karar vermek için yeterli mi?

Ona bağlanmak bir seçenek mi ki?

Theo ve ben hiç birlikte olmayı konuşmadık. Her zaman bunun sona ereceği varsayımıyla hareket ettik.

Ve bitti de. Yaklaşık on beş dakika önce. Ama bebek varken...

Bu onun fikrini değiştirmez mi? Bu bizim ilişkimizi çok daha gerçek hale getirmez mi?

Ona ve Argyle'da kalmaya bağlı kalmak istiyor muyum?

Theo'nun karısı olmaya karar vermek, sıradan bir karar değil. Hayatımı Krallığa adayacağım. Kendi hayallerimi bir kenara bırakacağım, bir kez ve sonsuza kadar.

Elim karnıma kayıyor ve içimde büyüyen hayatı düşünüyorum. Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Her geçen saatle birlikte büyüyen bir merak duygusu var, beni helyum balonu gibi dolduruyor.

Anne olmaya uygun muyum? Theo baba olmak ister mi?

Aramızda gerçekten yürütebilir miyiz?

Kalbimde ince bir umut ışığı belirmeye başlıyor. Çok küçük bir ışık parçası, ama orada. Bu, tereddüt etmeme yetiyor. Belki de Theo ile birlikte olmak gerçekten istediğim şey olduğunu düşünmeme yetiyor.

Kalmak. Bir aile kurmak. Bir adamı tüm kalbimle sevmek. Krallığıma hizmet etmek ve amacımı bulmak.

Zaten planım neydi ki? Amerika'ya kaçmak, belki Farcliff'e, belki Paris'e, Londra'ya veya Madrid'e. Bu hayatı geride bırakıp müzisyen olma hayalimin peşinden gitmeye hazırdım.

Ama ya kendimi burada, kendi krallığımda bulabilirsem?

Theo benimle birlikte dünyayı dolaşabilirsem ne olur?

Kendim ve bebeğim için şarkı söyleyebilirim. Bu yeterli değil mi?

Ya da belki Theo ile birlikte olmak, ölmüş hayallerimin tabutuna son çiviye çakmak olur. Dünyanın dört bir yanındaki tüm bu güzel yerleri görür ve bir kraliçe gibi muamele görürdüm, ama kendimi altın kafese hapsedmiş olurdum. Müzik eğitimi alma ya da yüksek sesle ve özgürce şarkı söyleme özgürlüğüm olmazdı.

Kalbim kargaşa içinde, yatak odama çıkan merdivenlere doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Neyse ki ev sessiz. Annem kız kardeşlerimle birlikte dışarıda olmalı, babamın nerede olduğunu ise kim bilir. Muhtemelen bir su kütlesinde, şafaktan gün batımına kadar yüzüyordur. Orada kendini en rahat hissediyor.

Ama tam onu düşünürken, babam kütüphane kapısında belirir. Gözleri bana takılır ve yüzündeki gölgeden bir şey söyleyeceğini anlarım. Tek kelime etmeden kütüphane kapısına doğru başını sallar ve kapıdan geri geçer.

Çantamı merdivenlerin dibine bırakıp omuzlarımı düşürdüm.

Hayatın bana her şeyi yaşattığını düşündüğüm anda, beni yanlara savuran başka bir dalga daha geliyor.

Kütüphaneye girdiğimde babam bana sırtını dönmüş durumda. Geniş, sert ahşap masasına yaslanmış, beyaz saçlı başını göğsüne eğmiş.

"Kapıyı kapat."

Dudaklarımı ısırıp dediğini yapıyorum. Nefes almaya bile korkuyorum.

Babam sıcakkanlı ve dost canlısıdır. Sarılmayı sever. En karanlık günlerimi aydınlatacak tek kişi odur.

Ama şimdi? Bir şeyler ters gidiyor.

Masasının üzerinden uzanarak sarı bir zarf aldı. Bana dönerek zarfı bana uzattı. Titreyen ellerimle zarfı aldım ve ön yüzünde yazan ismimi okudum.

Geri dönüş adresi New York'taki Juilliard Müzik Okulu. Aylar önce, hafta sonu seçmelere katılmak için oraya uçmadan önce, okulun ses programına başvurmuştum. Aileme, kuzenlerimden birini ziyaret edeceğimi söylemiştim. Hiçbir cevap almadım. Kabul edilmediğimi düşündüm. Babam zarfı işaret etti ve ben de zarfı yırttım. Ellerim titriyordu ve ilk kelimeyi okurken gözlerim bulanıklaştı:

Tebrikler.

Başka bir şey okuyamıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Başım dönüyor. Babamın masasının önündeki yumuşak koltuklardan birine uzanıyorum ve zarfı sıkıca tutarak koltuğa gömüyorum.

"Müzik okuluna mı başvurdun?" diye soruyor babam, masasının kenarına oturarak. Sesi nötr ve ben onun yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum.

Başımı sallıyorum.

"Bize söylemeden mi?"

"Gitmemi istemeyeceğini biliyordum." Son kelimedede sesim kısılıyor. Gözyaşlarımı silip zarftan kabul mektubunu çıkarıyorum ve kendimi zorlayarak mektubu baştan sona okuyorum.

Hayal ettiğim her şey bu. Bir sayfa kağıt, şarkı söylemeye yeterince iyi olduğumu söylüyor. En iyi okullardan birinde öğrenmeye yeterince iyi olduğumu. Tutkumu takip etmeye yeterince iyi olduğumu.

"Gitmeni istemeyeceğimizi nereden biliyorsun, Cara?"

"Kız kardeşlerimin tatile gitmesine bile izin vermiyorsun. Luca beni terk ettikten sonra annem evden çıkmama bile izin vermedi. Ben küçük bir kızken bile benim geleceğimi planlamıştın. Şimdi Theo buraya geldiğinde değişen tek şey kiminle evleneceğim oldu."

Babam iç çeker ve ben sonunda kendimi zorlayarak onun bakışlarına karşılık veririm.

Onu son gördüğümünden beri yüzündeki çizgiler derinleşmiş gibi görünüyor. Elini gözlerinin üzerinden geçirir. Zengin, koyu teni su, rüzgâr ve yağmurla yıpranmış ve uzun zamandır ilk kez yaşını görüyorum.

Babam yaşılanıyor.

Gözlerini bana çevirip içini çekti. "Hayallerini gerçekleştirmene asla engel olmam Cara. Eğer istediğin buysa, yapmalısın. Müzik okuluna gitmelisin."

Kalbim çarpıyor. Az önce doğru mu duydum? Beni destekliyor mu? Hayallerimin peşinden gitmemi mi istiyor?

Tristan Shoal, Argyle'da inatçı ve kararlı bir adam olarak efsanedir. Olimpiyat altın madalyaları kazanan ve dünya rekorları kıran türden biridir. Tarih kitaplarına geçen türden biridir.

Elbette sarılmayı seven biridir. Ama aynı zamanda çok sert biridir.

Benim hayallerimin peşinden gitmeme izin verecek türde bir adam olduğunu düşünmemiştim, özellikle de benim hayallerim onun hayalleriyle uyuşmadığında.

Ama babam bana doğru yürür, beni sandalyeden kaldırır ve kollarıyla sarar. Beni sıkıca kucaklar ve sanırım onun hıçkırık sesini duyarım.

"Seninle gurur duyuyorum Cara. Harika bir şarkıcı olacaksın."

Benim kafam dönüyor dönüyor. Sana bakıyorum baktım bükülmüş buruşuk kabul kabul mektubuna bakıyorum, babamın kucaklamasından pek sağ çıkamamış olan.

Bu, her zaman istediğim şeydi. Evden gizlice kaçıp sahile gidip şarkı söylememin sebebi buydu. Prudence Halloway ile tanıştığımda kalbimin neredeyse patlamasının sebebi buydu.

Şarkı söylemek benim için her şey demek.

Ama karnıma bakıyorum ve bunun hala geçerli olup olmadığından emin değilim.

Üç hafta önce? Çoktan gitmiş olurdum. Kabul mektubumu alır, valizlerimi toplar ve aileme veda ederdim. Hayattan zevk alır ve en çılgın hayallerimin peşinden giderdim. Argyle'in gördüğü en iyi şarkıcı olmak için deli gibi çalışır, böylece tarih kitaplarında babamın yanında yerimi alırdım.

Şimdi?

İşler değişti. İçimde bir bebek büyüyor.

Dokuz ay sonra anne olacağımı bilirken nasıl müzik okuluna gidebilirim? Theo'ya veda edip onun yerine müziği, bebeği ve Krallığı tercih edebilir miyim?

"Ne oldu Cara?" Babam çenemi okşadı. "Mutlu olacağını sanıyordum."

Göz yaşımı siler ve başımı sallarım. "Mutluyum. Sadece şok oldum."

"Yorgun görünüyorsun. Biraz uyumalısın."

Mektubu kaldırıyorum. "Annem biliyor mu?"

Babam dudaklarını sıkıştırıp başını sallar. "Henüz değil. Önce seninle konuşmak istedim."

Rahatlamış hissediyorum. Başımı sallayıp zorla gülümsüyorum. "Tamam. Teşekkürler."

"Hey," der babam yumuşak bir gülümsemeyle. "Her zaman büyük işler başaracağını biliyordum. Luca seni hiç hak etmedi."

Kısa bir baş sallama ile cevap verip kütüphaneden çıkıyorum. Merdivenleri koşarak çıkıp çantamı yatak odamın zeminine atıp kapıyı kilitliyorum. Yatağıma uzanıp yüzümü ellerimle kapatıp inliyorum.

Seçim basit görüldüğü anda - Theo beni isterse onunla birlikte olmak - hayat bana başka bir sürpriz yapar. Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Argyle Prensi'nin benim için ne kadar önemli olduğunu anladığımı sanıyordum. Anne olmanın korkusu azalmaya başlamış, heyecanım artmıştı. Parlak, umut dolu ve sevgi dolu bir gelecek görebiliyordum.

Şimdi ise o kadar emin değilim. Bu mektupla, hayallerim hala ulaşılabilir durumda.

Gömleğimi kaldırıp karnıma bakıyorum, içimde büyüyen küçük yaşam parçasını görebilmek için ultrason görüşüm olmasını diliyorum. Onu şimdiden seviyorum. Bu bebek şimdiden kalbimi çaldı ve ona en iyisini sunmak için elimden geleni yapacağım.

Benim yeteneklerimin bastırıldığı gibi bebeğimin yeteneklerini bastırmak istemiyorum. Bu çocuğa, benim onun için istediğim şeylere göre bir hayat çizmek istemiyorum.

Juilliard'a gitmek, önem verdiğin bir şeyi takip etmenin mükemmel bir örneği olmaz mı? Bu, çocuğum için iyi bir örnek olmaz mı?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, içimi bir acı kaplar ve gözlerim yaşlarla dolar.

Argyle'dan ayrılmak, Theo'dan ayrılmak anlamına geliyor.

Hayallerim ile aşık olduğum adam arasında seçim yapmak zorundayım. Çocuğumun babası. Argyle'ın gelecekteki kralı. Beni değerli ve önemli hissettiren tek kişi.

Her iki durumda da kaybedeceğim.

Tek soru şu: Neyi feda etmeye hazırım? Hayallerimi mi, yoksa aşkımı mı?

ON DOKUZ THEO

CARASIZ YATAK ODAM yalnızlık içinde. Son birkaç haftadır onunla birlikte olmaya alıştım ve şimdi yalnız kalmak bana garip geliyor.

Boş bir odada uyandığımda sabah güneşli. Pencereden dışarı bakarak iç geçiriyorum ve sonra kendimi yataktan kaldırıyorum. Merdivenlerden aşağı inip kraliyet arazisini çevreleyen sahile çıkıyorum. Omzum birkaç gün öncesine göre daha iyi ve doktor da çabuk iyileşeceğinden umutlu görünüyordu.

Cara'ya ne söyledi acaba? Bana söylemediği bir şey var.

Sahilin kenarına vardığımda ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı kuma gömüyorum. Tuzlu deniz havasını içime çekip bir an gözlerimi kapatıyorum ve okyanusun sesini dinliyorum.

Burası benim mutlu olduğum yer. Argyle'ı seviyorum. Onun gelecekteki kralı olmaktan dolayı kendimi ayrıcalıklı hissediyorum. Hayatımın çoğunu, bunun ancak çok daha yaşlandığımda ve hayatımı kendim yönettiğim zaman gerçekleşeceğini düşünerek geçirdim.

Ama babamın durumu kötüleşti ve benim öne çıkmam gerekiyor.

Cara ile yaptığım seyahatten sonra, hazır hissetmeye başladım.

Bu krallığı yönetebilirim

Krallığı yönetebilirim. Ekonomiyi düzeltmeye ve babamın bozulmasına izin verdiği uluslararası ilişkileri onarmaya yardımcı olabilirim. Argyle halkına yeniden refah getirebilirim.

Son üç hafta içinde, Cara'nın yanımda olduğunu hayal etmeye başladım. Belki de ayaklarımızın dibinde koşan birkaç çocuk bile olabilir. Bunun istediğim bir şey olduğunu bile bilmiyordum, ama şimdi onsuz yaşayamayacağımı hissediyorum.

Kırılan dalgalara doğru yürürken, üstümde bir martı ciyaklıyor. Kuşa bakıyorum, birkaç metre uzağıma konduğunu izliyorum. Sanki bana bir soru sormak istermiş gibi başını yana eğiyor.

"Bilmiyorum, martı. Cara yanımda olduğunda Argyle Kralı olmak çok daha kolay görünüyor, ama onun da bunu istediğini bilmiyorum. Dün oldukça çabuk ayrıldı."

"Şimdi de kuşlarla mı konuşuyorsun, Doktor Doolittle?" Dönüp baktığımda kardeşim Dante kumların üzerinde bana doğru yürüyordu. Sırıtarak gülümsüyordu, rüzgârda dağınık saçları dalgalanıyordu.

"Kuşlar cevap vermez," diye gülümsüyorum.

Kardeşim sırtıma vurur ve omzumdan geçen acıdan yüzümü buruştururum.

"Üzgünüm," Dante çekinir. "Bu sabah avukatlardan son raporu aldım. Haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Görünüşe göre, taç giyme törenindeki evlilik maddesi Argyle yasalarıyla uyumlu olmayabilir. Konuştuğum tüm avukatlar bu konuda hemfikir. Yasaya göre, kral veya kraliçe olmak için eşe sahip olmak gerekli değildir. Bu sadece kraliyet kültürünün bir parçasıdır. Mahkemede size zarar vermez, sadece kamuoyunda zarar verir."

"Arada bir fark var mı?" diye alaycı bir şekilde başımı salladım. "Kamuoyu, yasadan daha önemlidir."

"Belki. Ama kamuoyu senin tarafında. Krallıkta üç haftalık turunu takip ettim ve sosyal medyada seninle ilgili tüm yorumlar olumlu yönde."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Adınız ve varyasyonlarınızla birlikte geçen tüm bahsetmeleri, hashtag'leri ve anahtar kelimeleri takip ediyorum, ardından bunları bir veri analiz yazılımından geçirerek olumlu veya olumsuz olarak sınıflandırıyorum," diye açıklıyor Dante, gözlerini denize doğru kaydırarak. "Sonra verileri işleyip, sizin, Babamın ve hükümetin genel popülerlik eğilimlerini ortaya çıkarıyorum."

"Tabii ki yaparsın. İnek."

Dante gülümsüyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Biri bunu yapmak zorunda ve bunun sen olmayacağını biliyorum."

"Bilgisayarlardan hiç anlamam. O yüzden sana bıraktım."

"Ailede tüm zeka bende olduğu açık."

"Omzum yaralanmamış olsaydı, şu anda sana yumruk atıyor olurum," diyorum gülümseyerek.

Dante burnunu çekip bana birkaç yumruk atıyormuş gibi yapar. Kollarını indirir, dudakları gülümsemeye dönüşür ve bana başını sallar. "Theo, bu iyi haber. Halk seni seviyor ve kanunlarda eş hakkında bir şey yazmıyor. Cara ile evlenmek zorunda değilsin. Onsuz da kral olabilirsin."

Gülümsemem kaybolur, boğazımı acı kaplar.

Bu iyi haber mi olmalı? Hiç de iyi gelmiyor.

Son üç hafta, uzun zamandır geçirdiğim en mutlu haftalardı. Cara'nın yanımda olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Her şeyin yolunda gittiği bir hayal dünyasında yaşadım.

Ama gerçek ne?

Gerçek şu ki, o beni istemiyor. Bana yardım etmek için rol yapıyordu. Benimle kalmak isteseydi, dün gitmezdi. Yanımda kalırdı.

"İyi misin Theo?" Dante beni düşüncelerimden kopardı.

Sözler dilimin ucunda. İçimde kabaran bu duyguları ona anlatmak istiyorum. Cara ile birlikte olmak, sonsuza kadar mutlu yaşamak gibi hayallerimi.

Ama Cara'nın ne istediğini bilmiyorum. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum.

Bu üç hafta boyunca eğlendiğini biliyorum. Benimle birlikteyken mutlu olduğunu, yolculuğumuz boyunca gülümsemesinin genişlediğini ve yüzünün aydınlandığını biliyorum. Prudence ile şarkı söylemekten keyif aldığını, Argyle'ı bir hapisane olarak değil, bir yuva olarak görmeye başladığını biliyorum.

Ama bu yeterli mi?

Benimle olmak için hayallerinden vazgeçecek. Kraliçe olursa özgürlüğünü kaybedecek. Bir hükümdar olmanın yükümlülüklerine zincirlenmiş olacak.

Buna hazırım. Hayatım boyunca bunun için hazırlandım. Ama bir başkasına görev uğruna hayallerinden vazgeçmesini istemek... Bu çok fazla olabilir.

"Theo?" Dante kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Kafamı sallayıp nefes veriyorum. "Ben iyiyim. Sadece düşünmem gereken çok şey var." "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Kimi?"

"Kimi" deme, Theo. Kimi olduğunu biliyorsun. Cara Shoal. Son üç buçuk haftadır uyanık olduğun her anını birlikte geçirdiğin kadın.

"Ah. Cara."

"Evet, Cara. Sosyal medya analizleri sadece senden bahsetmedi, biliyorsun. Bu hafta Argyle'da onun adı trend oldu. İkiniz büyük bir sansasyon yarattınız."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre sahte ilişkiniz biraz fazla inandırıcıymış. Onunla olan her halka açık etkileşiminizi inceleyen düzinelerce blog ve video var. İnsanlar onun gelecekteki kraliçe olacağına dair söylentiler yaymaya başladı."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Öyle mi?"

"Bu konuyla ilgilenmelisin Theo. Rol yapmaya devam edemezsin. Babam tahttan çekilmeli ve sen Cara ile ya da Cara olmadan tahtı devralmalısın."

"Veri analizlerin sana bunu söylemeni mi söyledi?"

"Aşağı yukarı," Dante sırttı.

Başka bir martı üstümüzde ciyaklayarak ilk martının yanına konar. İki kuşa bakarak derin bir nefes alırım.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum, sonra birkaç saniye duraklıyorum. Dante'ye dönerek dudaklarımı sıkıyorum. "Onlar da ne yapacaklarını bilmiyorlar."

Dante başını sallayarak burnunu çeker. "Ona söyledin mi?" "Kime?"

"Theo. Aptal numarası yapma. Kimi olduğunu biliyorsun. Cara! Ona hislerini söyledin mi? Şu anda kuşlarla konuşmana neden olan hislerini ifade ettin mi? İkinizin arasındaki ilişkinin bitmesini istemediğini ona açıkladın mı?"

Kalbim acı bir şekilde sıkışır. Tabii ki söylemedim. Onu son gördüğümde, ona iyi şanslar ve hoşça kal dedim ve arabayla uzaklaşmasını izledim.

Nasıl dönüp ona onu sevdiğimi söyleyebilirim ki?

Kafamı sallıyorum. "Ona hiçbir şey söylemedim." "Söylemelisin."

"Gelecekteki kral sen misin, yoksa ben miyim?" diye soruyorum. "Ne zaman bu kadar bilge oldun? Tavsiye vermek için bir veri analiz programı mı da yarattın?"

Dante gülümser ve elini tekrar omzuma koyar. Kafasını sallar. "Ben bilge değilim, Theo. Sen sadece inanılmaz derecede aptalsın."

YİRMİ CARA

Saatlerdir kabul mektubuma bakıyorum. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Uykuya daldığımda da kabuslar gördüm.

Mektuba bakıyorum. Zarfın geri kalanında okul hakkında bilgiler ve ses programı hakkında birkaç broşür var.

Saatler geçtikçe kararım netleşmiyor.

Kapının hafifçe çalınmasıyla, etrafıma dağılmış evrakların üzerinden başımı kaldırıyorum.

"Girin!"

En büyük ablam Cathy içeri giriyor. Elinde bir fincan kahve ve bir muffin var. "Kahvaltı."

"Teşekkürler," gülümsüyorum ve yatakta oturur pozisyona geçiyorum.

Cathy kapıyı kapatır ve bana tereddütlü bir gülümseme atar.

"Mektubu duydum."

"Babam mı söyledi?"

O başını sallar. "Tebrikler. Her zaman büyük işler başaracağını biliyordum." "Hamileyim." Düşünmeden bu sözleri ağzımdan çıkarırım, sonra

kız kardeşimin gözlerinin şokla büyüdüğünü izlerim.

"Ne dedin?"

"Prens Theo'nun."

"*Aman Tanrım,*
Cara."

Yüzümü buruşturuyorum. Cathy küfür ediyorsa durum kötü demektir. Hayatım boyunca onu iki ya da üç kez küfür ederken duydum galiba.

Yatağın kenarına oturur, kahveyi ve muffini yatağımın başucundaki masaya koyar. Juilliard broşürlerinden biri onun altında buruşur, ama ikimiz de onu kaldırmaya çalışmaz. Odadaki sessizlik bunaltıcıdır. Cathy, ellerini dizlerine sıkıca tutarak yerdeki bir noktaya bakar.

"Theo biliyor mu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

"Ne zaman öğrendin?"

"Dün öğleden sonra, eve gelmeden hemen önce."

Kız kardeşim uzun bir nefes verir. Endişelendiğinde her zaman yaptığı gibi, parmaklarını kaşlarının üzerinde gezdirerek düzeltir. Sonunda Cathy bana bakar.

"Ne yapacaksın?"

Alt dudağım titriyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonunda sesimi çıkarmaya zorluyorum. "Bilmiyorum."

Cathy hepimiz arasında en sorumluluk sahibi olanı olmuştur. En büyüğümüz ve annemizin katı kurallarını ruhuna derinlemesine işlemiştir. Duruşu her zaman mükemmeldir ve görgü kuralları ve geleneklere çok değer verir.

Ancak şu anda omuzları gevşiyor. Kollarını bana doğru açıyor ve beni sıkıca kucaklıyor, ben sakinliğimi korumaya çalışırken ileri geri sallanıyor.

Gözlerimden ilk damlalar süzülürken, bu savaşı kaybettiğimi anlıyorum. Baraj yıkılmak üzere. Çirkin, hıçkırıklarla dolu bir ağlama bedenimi sarsıyor ve Cathy sadece bana sarılıyor. Sırtımı okşuyor ve ağlamam dinene ve kendimi toparlayana kadar beni nazıkçe sakinleştiriyor.

"Korkuyorum."

Kız kardeşim
başını sallar.

Dişlerimin arasından nefes alıyorum, alt dudağımın titremesini durdurmaya çalışıyorum. Sonunda kız kardeşimin gözlerine bakıyorum. "Sanırım onu seviyorum, Cathy."

"Oh, Cara." Kaşları birbirine yaklaşır.

"Hepsi bu kadar değil."

Kız kardeşim başını eğdi.

"Sadece birlikteymiş gibi davranıyorduk. Theo, Prens Dante'ye eski yasaları inceleyip, kimseyle evlenmeden kral olabileceğini araştırmasını istiyordu." Son kelimeyi söylerken sesim kısılır. Birlikteymiş gibi davranmaya karar verdiğimizde, bu doğru bir karar gibi gelmişti. Sadece birkaç hafta boyunca babasını mutlu etmek için gerekliydi.

Peki ya şimdi?

Theo'nun benimle evlenmemek için aktif olarak nedenler aradığı düşüncesi kalbimi kırıyor. Acı içimi sarsarken göğsümde çatlaklar oluşuyor.

Onun çocuğuna hamileyim ve o sahte nişanımızı bozmanın bir yolunu arıyor.

Hayatım darmadağın.

Cathy, Juilliard'ın tüm evraklarını büyük, dağınık bir yığın halinde toplar ve yere atar. Çok düzgün, çok düzenli kız kardeşim böyle bir şey yapınca şokumu gizlemeye çalışırım. Yatağıma yanıma tırmanır ve kollarını omuzlarıma dolandır.

"Buraya gel," diyor. "Her şey yoluna girecek."

Neden insanlar her zaman her şeyin yoluna gireceğini söylerler? Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi söylerler. Sanki ben buna gerçekten inanacakmışım gibi. Her şey nasıl yoluna girebilir ki?

Juilliard'a gidersem Theo'yu kaybederim. Bu bebeği tek başıma büyütmek zorundayım. En iyi ihtimalle, yeni doğmuş bir bebekle ses okulunda zorluklar yaşarım. En kötü ihtimalle, eğitimim süresince bebeğimi Argyle'a geri gönderirim, ama bu benim için hiç de bir seçenek gibi görünmüyor. İçimde büyüyen bu küçük hücre yığını şimdiden seviyorum. Şarkı söylemek gibi önemsiz bir şey için onu terk etmek yanlış geliyor.

Öte yandan, kalırsam hayallerimden vazgeçmiş olacağım. Buna şüphe yok. Theo'ya bebekten bahsettiğimde nasıl tepki vereceğini bile bilmiyorum. Benimle evlenmemek için aktif olarak nedenler arıyor ve bu da o listeye eklenecek.

Ya da belki de, onun nezaket ve görev duygusu, istese de istemese de benimle gerçekten evlenmesini sağlayacaktır. Bu, en büyük trajedi olurdu. İkimiz de planlamadığımız bir bebek yüzünden birbirimizi mutsuz bir hayata mahkum etmiş olurduk.

Onun bir eş istemediğini zaten biliyorum. Babasının başına gelen türden bir skandala krallığı sürüklemek istemediğini biliyorum. Kral olduğunda akli başında olmak istediğini biliyorum.

Asla istemediği bir eşe ve istemediği bir çocuğa sahip olmak, bu vizyona pek uymuyor. Dün, bu bebeğin aslında iyi bir şey olduğunu düşündüğümde hayal görmüş olmalıyım. Bizi birbirimize daha da yakınlaştıracaklarını düşündüm.

"Ona söylemelisin Cara," diyor Cathy, çenesini başımın üstüne dayayarak.

"Kime?"

Cathy alaycı bir şekilde gülüyor. "Saçmalama."

Son gözyaşlarımı silerek kıkırdayarak burnumu çekiyorum. Kız kardeşimden uzaklaşıp başlığa yaslanıyorum. "Biliyorum."

"Ne kadar çabuk öğrenirse, o kadar çabuk karar verebilirsin. Bebeği doğuracak mısın?"

"*Evet.*" The kelime kelime dışarı daha daha şiddetle daha daha

Cathy, başka bir şey beklemiyormuş gibi sadece başını salladı. "O zaman ona söylemelisin."

"Ya istemiyorsa?" "O zaman hak etmiyor demektir."

Kız kardeşim söylediğinde her şey çok basit görünüyor, ama kalbimde çok daha karmaşık hissediyorum. Theo'nun bebeği reddetmesi, Theo'nun beni reddetmesi gibi geliyor ve bu çok acı veriyor.

Çok fazla. Ne zaman ve nasıl oldu bilmiyorum, ama ben Prens Theo'ya aşık oldum. Çok aşık oldum. Düşündüğümünden daha fazla aşık oldum. Ona olan hislerim, Luca'ya olan hislerimden daha güçlü. Bu bir görev ya da anlaşma değil. Bu gerçek. Bu çok güçlü.

Bu beni milyonlarca parçaya bölecek ve bir daha asla kendimi toparlayamayacağım.

Elimi karnımın üzerinde gezdirerek iç geçirdim.

Cathy omzuma dokundu. "Bana bir şarkı söyle, Cara."

"Ne? Neden?"

Kız kardeşim gülümsüyor. "Belki ses okuluna gidersin. Belki gitmezsin. Belki Theo ile birlikte olursun. Belki olmazsın. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var. Çok güzel bir sesin var ve şarkı söylemek sana mutluluk veriyor. Hatta, senin şarkıların *bana* da mutluluk veriyor. Bu bir yetenek, Cara. Juilliard'a gitmeye karar versen de, gitmesen de bu yeteneğini kullanmalısın."

Gözlerim yaşlarla doluyor ama kendimi tutmaya çalışıyorum. Ağlamak istemiyorum. Ağlayarak kendimi kaybetmek ve en kötü korkularıma teslim olmak istemiyorum.

Bunun yerine, derin bir nefes alıp aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. Prudence ve benim birlikte söylediğimiz eski bir aşk şarkısı

babamızın biz küçükken annemize söylediği bir şarkı. Cathy yatağımdaki yastıklara yaslanıp gözlerini kapatıyor. Ben nakaratı söylediğimde o da bana eşlik ediyor.

Kalbim kabarıyor.

Çocukluğumuzdan beri Cathy'nin şarkı söylediğini duymamıştım.

O haklı. Sesim bir armağan ve ondan vazgeçemem. Duyguların kasırgası etrafımda esip, zırhımın çatlaklarından ısıık çalarken, gerçek olan şeylere tutunmam gerekiyor.

Bebeğim gerçek ve onu korumam gerekiyor. Sesim gerçek ve ona değeri vermem gerekiyor.

Theo'ya olan aşkım gerçek ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini öğrenmem gerekiyor.

Odamın kapısı açılır ve şarkı söylememizi keser. Annem kapıda durur, kaşları çatılmıştır. Yerdeki evrak yığınınına bakar, sonra bakışlarını kız kardeşim ve bana çevirir. Cathy yataktan kalkar, kıyafetlerini düzeltir ve boğazını temizler.

Annem soğuk, sert gözlerle bana bakar. "Veliaht Prens burada. Seni soruyor."

YİRMİ BİR THEO

Bir hizmetçi yanıma gümüş bir tepsi koyar. Hizmetçi reverans yapıp geri çekilirken, çaydan bir buhar yükselir. Dizim yukarı aşağı zıplar. Tristan Shoal oturma odasının diğer ucundan bana bakar.

"Bugün sizi görmeyi beklemiyorduk, Majesteleri." "Bu civardaydım."

Yalan.

Uzak duramadım. Cara'dan sadece bir gün uzak kaldım, ama Dante ile konuşmamdan sonra onunla konuşmam gerektiğini hissettim.

Biz birbirimize bağlıyız. Cara ve ben, mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şeyi paylaşıyoruz. Yalnız kalmak istediğimi sanıyordum. Bu ülkeyi tek başıma refaha ulaştırmak için. Babamın hükümdarlığını lekelemiş olan türden skandallardan kendimi korumak için.

Şimdi, yanıldığımı anlıyorum. Onu hiç istemiyorum. Cara'yı istiyorum.

"Cara postayla iyi haberler aldı," diyor Tristan, kendi fincanına uzanırken. Etli ellerinde fincan minicik görünüyor. Yaşlanmasına rağmen hala bir atlet gibi görünüyor. Hala ulusal bir hazine ve şimdi de aşık olduğum kadının korkutucu derecede heybetli babası.

"Öyle mi?"

Tristan başını sallar, dudaklarında gururlu bir gülümseme belirir. "New York'taki Juilliard School'a kabul edildi. Şan eğitimi alacak." Gözleri parlar ve kalbim durur. Tristan fark etse de belli etmez. "Onun yetenekli olduğunu hep biliyordum."

"N-New York mu?" diye tekrarlıyorum.

Tristan bakışlarını bana çevirip başını sallar. "Ben de şok oldum. Sanırım senin ve benim gibi, kemiklerinde Argyle ruhu olan insanlar burayı terk etmek istemeyi anlamıyor. Burası cennet gibi."

Boğazım düğümlenir. Başımı sallarım.

"Ama Cara farklı." Tristan tekrar gülümsedi ve çayını yudumladı. "O her zaman dünyayı görmek istemişti. Bağımsız olmak istemişti. O mektubu postayla alana kadar bunu anlamamıştım. Artık anlıyorum. O, bir yere bağlı kalmak için yaratılmamış. O bir kuş gibi. Özgürlüğe ihtiyacı var."

Bir başka Doktor Doolittle. Harika.

Söyleyecek bir şey bulmak için kafamı yoruyorum, ama aklıma gelen tek şey Cara'nın ayrılması.

O benim hissettiklerimi hissetmiyor. Kalmak istemiyor. Aramızda bir şeylerin yürümeyeceğini görmek istemiyor.

Babasının sözleri beni derinden etkiledi, çünkü söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Cara özgürlüğüne ihtiyaç duyuyor. Her zaman hayalini kurduğu yolu keşfetmeyi hak ediyor. Hayallerinin peşinden gitmek için dünyanın en iyi ses okuluna gitmeli.

Onu kim tutabilirim ki?

Onu Argyle'da tutmak, beni ne kadar sevdiğini düşünürse düşünsün, yanlış olur.

Bu gerçeğin farkına vardıkça, kalbim gittikçe daha da batıyor, ta ki onun artık vücudumun bir parçası olup olmadığından bile emin olamayacak hale gelene kadar. Sonra Cara oturma odasının kapısında belirir. Ayağa kalkarım, makyajsız yüzüne ve kırmızı burun ucuna bakarım. Gözleri berraktır ve bana milyonlarca soru içeren bir bakışla bakar.

Göğsümde bir acı hissediyorum.

Onu bırakmam gerek. Yüzünü gördüğüm anda, Cara'nın özgür kalmayı hak ettiğini anlıyorum. Eğer kalırsa, onu bir ömür boyu görevlere, hizmetlere, halkın gözü önünde yaşamaya mahkum etmiş olurum.

Kendi evimizin mahremiyetinde olmadığı sürece şarkı söyleyemeyeceği bir hayat.

Yeteneğini asla paylaşamayacaktı. Müzik eğitimi alamayacaktı. Dünyayı istediği gibi keşfedemeyecekti.

Cara reverans yaparak eğilir ve bu hareket boğazımda bir yumru oluşmasına neden olur. Ona karşı hissettiklerim için bu çok resmi bir hareket. Bana reverans yapmamalı. Bana koşup

boynuma sarılmalıydı. Dudaklarıma bir öpücük kondurmalı, bana gülümsemeli ve vücudunu bana bastırmalıydı.

Ama aramızdaki mesafe artıyor. Dik duruyor ve babasının yanına oturmak için hareket ediyor.

"Bu gece sizi beklemiyordum, Th... Majesteleri."

Resmi unvanı duyunca içim sızladı. Yirmi dört saat önce, ana adaya dönmeden önce, yüzümü onun bacaklarının arasına gömmüştüm. Şimdi ise beni tanımıyor gibi konuşuyor.

"Seninle yalnız konuşmak istiyordum." Gözlerini hafifçe kısan babasına bakıyorum.

Kısa bir duraklama oluyor, sonra kanepeden kalkıyor. "Sizi yalnız bırakayım."

Onun uzaklaşmasını izliyoruz. Ayağa kalkıp yanına oturuyorum. "Juilliard'a kabul edildiğini duydum," diye başlıyorum.

Cara'nın kaşları yukarı kalkar. Babasının kaybolduğu kapıya bakar, sonra içini çeker. Elini karnına götürür ve bakışlarını bana çevirir.

"Dün döndüğümde duydum." "Tebrikler." Sesim düz.

"Teşekkür ederim." Gözleri donuk.

Aramızda sessizlik hakim ve ben doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ona aşık olduğumu söylersem, kalmak zorunda hissedecek mi? Hayallerinden vazgeçecek mi? Sırf benim için istediği her şeyi feda edecek mi? Onun ayrılma kararını daha da zorlaştırmış olmayacak mıyım?

Belki de ona hiçbir şey söylememeliyim. İsteddiği gibi, arkasına bakmadan gitmesine izin vermeliyim.

Derin bir nefes alıyorum. "Dante ile konuştum." "Öyle mi? Bir şey buldu mu?"

Başımı sallıyorum. "Görünüşe göre eş sahibi olmak sadece gelenek, kanun değil. Halkın bana olan saygısı bu kadar yüksekken, evlenmeden de tahta geçebileceğimi düşünüyor."

Cara yutkunur. Gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümseme zorlar. "Bu iyi haber."

"Öyle mi?"

Cevap vermez.

"Henüz babamla konuşmadım," diye devam ediyorum. "Ama sen de kabul edersen, nişanı bozduğumuzu ona söyleyeceğim. Taç giyme töreninden önce evlenmeyeceğimi. Senin New York'ta hayallerinin peşinden gittiğini."

Cara'nın gözleri yaşlarla dolar, ama hızla gözlerini kırpar. Boğazını temizler. "Eğer istediğin buysa, kulağa hoş geliyor. Mantıklı."

"Sen de bunu mu istiyorsun?"

"Bunun önemi var mı?" Bakışları keskinleşir. Elini karnında tutarken başını yana eğiyor. Sanki Cara kendini koruyucu bir şekilde kollarıyla sarıyor ve ona böyle bir etki yaptığım için kendimden nefret ediyorum.

"Tabii ki önemli."

"Theo, sen kralın. Bir eşe ihtiyacı olan sensin, ben de rol yapmayı kabul ederim. Neden benim ne düşündüğümü önemsiyorsun?"

"Çünkü seni önemsiyorum, Cara."

Kaşlarını çatarak alaycı bir şekilde sordu. "Seninle evlenmek isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Sana ne istediğini soruyorum." "Neden?"

Parmaklarımla saçlarımı karıştırıyorum. Her şey ters gidiyor. Hiçbir şey istediğim gibi olmuyor. Buraya gelip ona aşkımı itiraf etmek ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini öğrenmek istedim. Kollarını bana dolayarak bana kendini adayacağını hayal ettim. Benim karım olmak istediğini söyleyeceğini hayal ettim. Benim çocuklarımla annesi olmak istediğini söyleyeceğini hayal ettim.

Ama ses okuluna kabul edilmesi her şeyi değiştirdi.

Şimdi, ona hislerimi söylersem, onun ve hayallerinin önünde engel olurum. Ondan şarkı okulunu bırakmasını istemek çok büyük bir fedakarlık olur. Her şeyden vazgeçecek... Ne için? Benim için mi?

Derin bir nefes alıyorum. "Seni önemsiyorum Cara. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Cara yüzünü buruşturarak benden uzaklaşır.

"Cara..." Elimi onun uyluğuna koydum, vücudunun ısısı koluma bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Onu gerçekten bırakabilir miyim?

"Cara, seninle gurur duyuyorum. En iyi ses okuluna gitmeyi hak ediyorsun. Harika şeyler başaracaksın."

Bana döndüğünde, gözleri yine berraklaşmıştı. Titreyerek nefes aldı, yutkundu.

"Yani bu veda mı oluyor?"

Kalbim sıkıştı. "Sanırım öyle."

Cara eğilip dudaklarını benimkilere bastırduğında, her şeyin bittiğini anlıyorum. Kalbim parçalanıyor ve çatlıyor, göğsümde yayılan bir acı hissediyorum. Vücudumdaki her kas, her kemik, her bağ ve tendonumda bir acı hissediyorum. Titriyorum, alnımı onun alınına yaslayıp acı içinde nefes alıyorum. Omuzlarım ağrıyor. Her şeyim ağrıyor.

Cara ilk olarak uzaklaşır, gözlerime bakmaz.

"Sen harika bir kral olacaksın, Theo." Ayağa kalkar, gömleğini düzeltir ve sonra gözlerini kaldırıp benimkilere bakar. "Beni turuna götürdüğün için teşekkür ederim. Geçici de olsa, uzun zamandır yaşadığım en güzel deneyimlerden biriydi. Belki de hayatımın en güzeli."

Öyleyse kal. Benimle ol. Evlen benimle. Kraliçem ol.

Sözler göğsümde sıkışıp kalır. Ayağa kalkarım, eğilirim ve topuklarımı döndürerek uzaklaşıyorum.

Cara peşimden gelmez ve ben de evinden çıkarım. Bitti.

YİRMİ İKİ CARA

OTURMA ODASINDAN ÇIKTIĞIMDA, Cathy kapının yanında duruyor. Dudakları büzülmüş ve gözleri hüznle dolu.

Arkasında, annem duvara yaslanmış duruyor.

"Ne düşünüyorsun, Cara?" diye azarlıyor annem. "Az önce veliaht prensi reddettin mi?"

"Bana onunla birlikte olmamı istemeyen birini reddedemem."

"Oh, lütfen," diye cevaplar, gözlerini devirerek. "Her şeyi duyamadım, ama yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini biliyorum."

"Kulak misafiri olmamalıydın."

İkisine bakmaya dayanamayıp yüzümü onlardan çeviriyorum. Cathy kalbi kırılmış gibi görünüyor. Theo'ya bebekten bahsetmediğimi biliyor.

Annemin gözlerinde tek gördüğüm hayal kırıklığı ve derin bir öfke. Onun tüm emeklerini mahvettim. Argyle'da sosyal statüsünü yükseltmek için harcadığı onca yıl. Bizi giydirmek ve görgü okuluna göndermek için harcadığı onca para. Bizi kraliyet ailesine yaklaştırmak için katıldığı onca sosyal etkinlik.

Sonunda tüm bunları boşa çıkarmam için bir fırsatım olmuştu ve ben onu çöpe attım.

En azından annem öyle düşünüyor.

Theo'nun gözlerini görebiliyordum. Dante'nin keşfini bana anlattığı sırada onu kendi kulaklarımla duydum. Birlikte büyülü birkaç hafta geçirmiş olsak da, hepsi bu kadar — sadece birkaç hafta.

Onunla evlenemem. Argyle Kraliçesi olamam. Theo'nun istediği bu değil.

O iyi bir kral olmak ve Argyle halkına hizmet etmek istiyor. Sorumluluk sahibi ve görevine bağlı olmak istiyor ve benimle birlikte olmak onun planının bir parçası değil. Bir bebek sahibi olmak da planının bir parçası değil.

Tek yaptığımız birbirimizi karıştırmak oldu ve artık bitti.

Böyle daha basit olur derdim, ama ilgilenmem gereken bir bebeğim var.

Annem ve kız kardeşimi omuz silkerek, yatak odama çıkıyorum.

Kapıyı kapatır kapatmaz, ona yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Dudaklarımdan derin, acı dolu bir iç çekiş kaçıyor.

Ağlamayacağım. Ağlayamam. Güçlü olmalıyım.

Prens Theo benimle olmak isteseydi, bunu söylerdi. Benim mutlu olmam hakkında laf kalabalığı yapmazdı. Juilliard hakkında ya da kral olmasını sağlayan yasalar hakkında hiçbir şey söylemezdi.

Beni sevdiğini söylerdi. Bensiz öleceğini söylerdi. Yanında olmama ihtiyacı olduğunu söylerdi. Beni istediğini söylerdi. Bebeği ona söylememi kolaylaştırırdı, çünkü onun kollarında güvende olduğumu bilirdim.

Ama yapmadı. Bana gitmemi söyledi ve sonra kendini dışarı attı.

Kafam çok karışık. Kalbim kırık. Hamileyim, yalnızım ve annemin öfkesiyle yüzleşmek üzereyim.

Juilliard'ın evrak yığını hala yatağımın yanındaki yerde dağınık halde duruyor. Yanına gidip kağıtları tek tek topluyorum. Kabul mektubunu elime aldığımda, titrek bir nefes veriyorum.

Bininci kez okuduğumda, ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Şu anda tek bir seçeneğim var. Theo bunu açıkça belirtti.

Gitmem gerekiyor.

Bebeğime hayallerinin peşinden gitmenin önemli olduğunu göstermeliyim. Bağımsız olmalıyım ve Argyle'dan daha büyük ve daha iyi bir şeyin peşinden gitmeliyim.

Bunun ne anlama geldiğini düşündüğümde, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Bu, Theo'ya veda etmek anlamına geliyor.

Sonsuza kadar. Ama az önce yaptığımız şey bu değil miydi?

Yatağıma çöküp sonunda kendimi ağlamaya bırakıyorum.

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA boyunca herkesten uzak duruyorum. Özellikle annemden. İki prensle olan ilişkiyi mahvettim ve annem bundan hiç memnun değil.

Belki de gözümün önündeki işaretlere bakmalıyım — bu ilişki kaderimde yok.

Kurtarıcım babam. Bana New York'a bir uçak bileti ayarlıyor ve Juilliard School'a yakın bir daire buluyor. Beni kollarının arasına alıyor ve benimle gurur duyduğunu söylüyor.

Ona bebekten bahsetmeye cesaretim yok.

Belki Argyle'dan ve boğucu ailemden uzaklaştığımda her şey daha anlamlı hale gelir. Kafamı boşaltabilirim.

Theo'ya veda ettikten bir hafta sonra, Argyle'dan New York'a giden uçağa biniyorum ve eski hayatıma veda ediyorum. Karnımı tutuyorum, hamileliğimin görünmeye başlamasına sadece birkaç ay kaldığını biliyorum. Sessizliğimin bir zaman sınırı var. Sırlarımın bir son kullanma tarihi var.

Yakında, ben söylesem de söylemesem de herkes öğrenecek.

Uçak kalkarken, bu gerçekleşmeden önce Theo'ya söylemem gerektiğini biliyorum. Cathy haklı. Gelecekteki kral bunu bilmeye hak ediyor. Söylentiler ve sırlar ortaya çıkmaya başlarsa, bu onu incitecektir. Bunu istemiyorum.

Ama şimdi ayrılırken, ona bunu yüz yüze söyleyemiyorum. Telefon etmek çok zor geliyor. Mesaj atmak da korkakça. Uçağın altından pistin küçülmesini izliyorum ve kalbimi geride bırakıyorum.

Ne diyebilirim ki? Kendimize ve birbirimize söylediğimiz tüm yalanları ve engelleri nasıl aşabilirim?

Uçak havalandığında, el çantamdan spiral ciltli bir defter çıkarıyorum ve ona yüz yüze söylemeye cesaret edemediğim her şeyi yazmaya başlıyorum. Gönderecek miyim, bilmiyorum. Uçak iner inmez mektubu yakabilirim, ama yazmam gerekiyor. Bu sözleri dökmem gerekiyor.

Ona onu önemsemişimi söylüyorum. Birlikte geçirdiğimiz haftalar hayatımın en mutlu haftalarıydı ve bence o harika bir kral olacak. Bana, varlığından haberdar olmadığım bir hayatın yönünü gösterdi; kahkaha, sevgi ve mutlulukla dolu bir hayat. Beni Prudence'ı görmeye götürdüğünde

Prudence'ı görmeye götürdüğünde, şarkı söylemeye olan sevgimi yeniden alevlendirdi ve kendime tekrar inanmamı sağladı.

Bana sesimi geri verdi ve gitmem için beni cesaretlendirse de, ben hiç gitmek istemedim.

Sonunda ona, onun çocuğunu taşıdığımı söylüyorum. Bu kelimeleri yazarken elim titriyor ve bir gözyaşı damlası kalemimin mürekkebini bulaştırıyor.

Bunu yazmak iyi geldi.

Yazmayı bitirdiğimde, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyordum. O henüz görmemiş olsa da, bu kelimeleri yazmak içimi rahatlatmıştı. Alt dudığım titreyerek mektubu tekrar okudum ve son birkaç haftanın tüm duyguları içimde kabardı.

Bunu gerçekten göndermek istiyor muyum? Bu, işleri daha da kötüleştirmez mi?

Theo'nun görevine sadık bir insan olduğunu biliyorum. Onun çocuğunu taşıdığımı görürse, beni dürüst bir kadın yapmak için gelmek zorunda hissedecek mi? Skandaldan korkacak mı? Bu herhangi bir şeyi değiştirecek mi?

Emniyet kemeri işareti yanar ve uçuş ekibi inişe geçeceğimizi duyurur. Defterimdeki mektuba bir an bakarım, sonra kapağını kapatıp cebime koyarım. İniş sarsıntılı geçer ve parmak eklemlerim beyazlaşana kadar kolçakları sıkıca tutarım. Uçak nihayet durduğunda kalbim deli gibi atıyor ve vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplıdır.

İniş sırasında damarlarımda dolaşan korku mu, yoksa hayatta kaldığım için duyduğum rahatlama mı bilmiyorum, ama uçaktan iner inmez kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Gümrük ve pasaport kontrolünden sersemlemiş bir halde geçiyorum, çantamdaki defterimin ağırlığı sanki beni aşağı çekiymiş gibi hissediyorum.

Sonra, karanlık bir gecede bir ışık gibi, bir kiosk görüyorum. Amerika Birleşik Devletleri Posta Servisi logosu, havaalanı lobisinin karşısından bana sesleniyor.

Tereddüt etmeden kioska doğru ilerliyorum. Çantamı ayaklarımdan dibine bırakıp açıyorum ve defterimi arıyorum. Kağıdın pürüzlü kenarlarını umursamadan, üzerine yazdığım sayfaları yırtıp çıkarıyorum. Yazılarımı bir zarfa koyup yapıştırıyorum, ön yüzüne Prens Theo'nun adını yazıyorum ve tereddüt ediyorum.

Saraya gönderirsem, başka biri okur mu? Saraya giren postalar sıkı güvenlik önlemlerine tabidir. Her şey kraliyet ailesine ulaşmaz ve çalışanların sırrımı saklayacağına güvenmiyorum. Theo dışında kimse bu bebekten haberdar olmamalı.

Bunun yerine, Luca ile iletişim kurmak için kullandığımız posta kutusunu işaretliyorum. Her gün kontrol ettiğim posta kutusu. Her zaman boş olan, kalbimi binlerce küçük kağıt kesiği gibi defalarca parçalayan posta kutusu.

Mektubu USPS çalışanına verip, göndermek için gereken birkaç doları öderim.

Mektup posta kutusuna girer girmez, derin bir nefes alıyorum.

Mektubu alıp almayacağını bilmiyorum. Artık kimse o posta kutusunu kontrol ediyor mu? Yoksa o posta kutusu sadece benim çaresizliğimin bir anıtı mıydı?

Mektubun kaybolduğu deliğe bakarken, bunun önemli olmadığını fark ettim. Bu konuda iyi hissettiren şey, gerçeği söylemekti. Duygularımı kabul etmek ve kelimelere dökmekti. Sayfaya yazdığımda, gerçek oldular.

Bir dahaki sefere ailemi ziyaret ettiğimde, posta kutusunu kontrol edeceğim. Mektup hala oradaysa, Theo'nun benim duygularımın gerçeğini asla bilmemesi gerektiğini anlayacağım.

Mektubu alıp okursa, nasıl hissettiğini anlarım. Davranışları bana gösterir. Ya beni ve bebeği kabul eder ya da beni reddeder. Her halükarda, artık benim elimde değil ve bu iyi hissettiriyor. Elimden geleni yaptım. Gerisi kadere kalmış.

Başım dik ve kalbim hafifle USPS kioskundan uzaklaşıyorum. Theo ile olan tüm bu karışıklık başladığından beri ilk kez dürüst davrandım.

Gerçeği söyledim.

Prens Theo'yu seviyorum. Onun çocuğunu taşıyorum. New York'ta kalmak konusunda emin değilim, ama Theo'nun Argyle'ın hak ettiği kral olmasının önünde engel olmak istemiyorum.

Ondan hiçbir şey istemiyorum ve kendim için hiçbir şey vaat etmiyorum. Artık farklı ülkelerdeyiz ve ayrı yollara gitmeye karar verdik. O mektubu yazıp posta kutusuna atmak, benim son cesaret gösterimdi.

Yazdığım tek şey basit, çıplak gerçektir ve önemli olan da buydu.
Artık hayatıma devam edebilirim.

YİRMİ ÜÇ THEO

CARA'NIN ARGYLE'DEN AYRILDIĞI GÜN, gri, şiddetli bir yağmur adayı sıırıslıkılam ediyor. Saraydaki yatak odamın penceresinden dışarı bakarak, dalgaların kraliyet plajının kıyısına çarptığını izliyorum. Palmiye ağaçları şiddetli rüzgarda eğiliyor ve sallanıyor, gövdeleri o kadar eğiliyor ki kırılmamaları bir mucize.

Arkamda biri boğazını temizlediğinde pencereden dönüyorum. Babam kapıda duruyor, elinde bastonu var. Yakındaki koltuğu işaret ediyorum. Babam otururken inliyor, koltuğa yerleşirken uzun bir nefes veriyor.

"Demek," diyor. "Cara Shoal ile evlenmeyi hiç düşünmemiştin."

Yüzümü buruşturup başımı sallıyorum. "Hayır."

"Neden bana söylemedin?"

"Kafana bir fikir takıldığında konuşması kolay birisi değilsin."

Babam bastonunu koltuğun kenarına dayadıktan sonra parmaklarını göğsünün önünde birleştirdi. Arkasına yaslanıp yavaşça nefes aldı. Karşısındaki koltuğa oturdum ve bacağımı ayak bileğimin üzerine attım.

Böyle sessiz anlarımız şaşırtıcı derecede az. Babamın hastalığı ilerlemesine rağmen, Kral'ın yanında her zaman koşuşturma vardır. Her zaman yarım düzine insan ona ihtiyaç duyar.

Ama şu anda yalnızız.

Omzuma başını sallıyor. "Ne zaman askıyı çıkaracaksın?"

"Doktor bir hafta sonra çıkarabileceğimi söyledi."

"Çabuk iyileşmişsin."

"Altı hafta," diye cevap veriyorum, Cara'nın hayatımı kurtardığı o gün yelkenli teknedeki anı hatırlayarak. O gün, hiç tahmin edemeyeceğim bir dizi olayın başlangıcı olmuştu. Hiç başıma gelmeyeceğini düşündüğüm bir duygu ve mutluluk fırtınası.

Sonra, kurtulabileceğimden emin olmadığım derin, karanlık bir üzüntü. Babam homurdanır. "Kol askısı çıkarıldığında, taç giyme törenine devam edebiliriz."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Artık düşünüyü beklememize gerek yok. Seni kral yapabiliriz."

"Gerçekten tahttan çekilmek istiyor musun?"

Babam gülümser, sonra ellerini açar. "Bana bak, Theo. Ben yaşlı ve güçsüz bir adamım. Zar zor yürüyebiliyorum ve her hareketim bana acı veriyor. Her gün yığınla evrakı inceleyebileceğimi mi sanıyorsun? İki satırdan fazlasını okuduğumda gözlerim ağrıyor." Başını sallayarak iç çeker. "Argyle ve çalışanlarına haksızlık ediyorum. Artık senin devreye girme vaktin geldi."

Babam kalkmak istercesine ağırlığını değiştirir, ama ben onu durdururum. Kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Baba," diye başlıyorum, tereddüt ederek. Derin bir nefes alıyorum. "Senin evliliğin böyle bir felaketle sonuçlanırken, neden benim evlenmem konusunda bu kadar ısrarcıydın? Annem gittikten sonra nasıl değiştiğini gördüm. Neden beni sana bu kadar acı veren bir şeye zorluyorsun? Ben, herkesten çok senin, bekar bir kral olmamı destekleyeceğini düşünmüştüm."

Sesim boğuk çıkıyor. Kelimeleri ağızımdan çıkarmak zor ve bir kez söyledikten sonra pişman oluyorum. Geçmişini kazıp çıkarmamalıyım.

Ama babam koltuğuna yaslanıp içini çekiyor. Acı bir gülümsemeye omuz silkiyor. "Bilmiyorum, Theo. Annen beni aldattı, yalan söyledi ve incitti, ama yine de bazen buna değdiğini düşünüyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden kaşlarımı çatıyorum. Annemin ihaneti onu mahvetti. Krallığı parçaladı. O ayrılmaya karar verdiğinden beri sürekli bir düşüş yaşıyoruz. Ekonomiden ailemize, kamuoyuna kadar her şey zarar gördü.

Babam derin bir nefes aldı. "Annemi sevmiştim. O benim için her şeydi." Yutkundu ve omzumun üzerinden bir şeye bakarak, "Beni incitmiş olsa da, onun yanımda olması benim için bir lütuftu. Bana seni ve kardeşlerini verdi."

Babamın gözleri tekrar bana döner, gözyaşlarıyla parıldamaktadır.

Boğazımda bir yumru oluşur. Annem evi terk ettiğinden beri Kral'ın gösterdiği en büyük duygu budur. Yıllardır, belki de hayatımda bana söylediği en babacan sözdür.

"Bunu tek başına yapmak istediğinden emin misin?" diye

sorar yumuşak bir sesle. "Kral olmak mı?"

Babam başını sallar. "Bu ağır bir yük."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden dişlerimin arasından nefes alıyorum.

Gerçek mi?

Kesinlikle hayır. Uçağa atlayıp Cara'yı geri getirmek istiyorum. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle bana doğru yürüyen onu izlemek ve sonra hayatımı onunla geçireceğime söz vermek istiyorum. Onun yanımda olmasını, beni desteklemesini istiyorum. Kraliçem olmasını. Gelecekteki çocuklarımı doğurmasını. Hayatımı tamamlamasını.

Ama bunlar *benim* istediğim şeyler. Cara'yı geri getirmek, ona hayalini kurduğu her şeyi feda etmesini istemek demektir. Beş hafta önce benimle bir daha konuşmayacağını düşündüğü halde, benimle olmak için hayat planlarını değiştirmesini istemek demektir. Luca'yı incitmesini istemek demektir. Onu uzaklaştırıp acı çektirse de, Cara'nın ona daha fazla acı çektirmek istemeyeceğini biliyorum.

Cara'yı yanımda istediğim kadar, ondan bunu isteyemem. Benimle olmak için her şeyden vazgeçmesini isteyemem. Benim hayallerimi desteklemesi için onun hayallerini değiştirmesini isteyemem.

İnsanlar ne der? Birini seviyorsan, onu bırakmalısın.

Şimdiye kadar bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Cara'yı seviyorum. Kalbimin derinliklerinde, tüm pürüzlü kenarları ve kırık parçaları geçtikten sonra, onun için oyulmuş sıcak bir yer var. Onu tamamen, eksiksiz ve sonsuza kadar seviyorum.

Ve işte bu yüzden ona evlenme teklif edemem.

Gözlerim babama döner. Başımı sallarım. "Bunu tek başıma yapmak istiyorum."

Babam koltuğundan kalkar, bana doğru topallayarak gelir ve omzuma hafifçe vurur. "Sen iyi bir kral olacaksın Theo. Artık bunu gerçekleştirmelisin."

GÜNLER UZAYIYOR. Sonraki iki hafta taç giyme törenimin hazırlıklarıyla geçer. Krallığa duyurulur ve sokaklarda coşkulu bir hava hakimdir. Dante ve Beckett beni tebrik eder, babam da rahatlamış görünür.

Doğru kararı vermiştim. Ta giymek benim kaderimdi.

Cara'yı sevmek bunu değiştirmez. Kral olmak yalnız bir ömür boyu hapis cezasıdır ve bunu çocukluğumdan beri biliyorum.

Kol askım çıkarıldığında, doktor beni muayene eder ve onaylayarak başını sallar. "Güzel. Düzenli fizik tedaviye ihtiyacın olacak, ama kalıcı bir hasar yok gibi görünüyor. Şimdilik hareket kabiliyetin sınırlı olacak. Ağır şeyler kaldırmamaya çalış. Yarın fizik tedaviye başlayabiliriz."

"Teşekkürler, Doktor."

"Kız arkadaşın nasıl? Onu tekrar göreceğimi sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi? O iyi mi?"

Doktorun kaşları hafifçe yukarı doğru seğirir. Boğazını temizler ve başını sallar. "İyi olmalı, Majesteleri. İzninizle." Selam verir ve odadan çıkar.

Korku göğsümü sarsarken içimde bir mide bulantısı dalgası yükselir.

Cara bana bir şey mi saklıyor? Doktor neden onu tekrar göreceğini düşünüyor?

Kendi düşüncelerime dalmadan önce, Dante kapıda belirir. Kardeşim bana gülümser ve omzuma başını sallar.

"Her şey
yolunda mı?"

"Aşağı yukarı."

"Tören üniforması giyip başına ta takılacak kadar düzeldi mi?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Hallederim."

Koltuk altına bir tablet sıkıştırmış ve ekranı bana doğru çeviriyor. "İşte taç giyme töreninin güvenlik planı. Güvenlik kameralarının yazılımını güncelledim ve güvenlik şefine ekstra personel görevlendirmesini söyledim. Bildiğin gibi, sarayın balkonuna çıkman gerekecek. Birkaç bin kişinin gelmesini bekliyoruz."

"Halkı korkutmuyorum Dante. Yıllardır onların arasında dolaşıyorum."

Kardeşim bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Theo, sen Argyle'ın kralı olacaksın. *Her şey* farklı olacak." Birkaç saniye gözlerime bakıyor, sonra tableti masama koyuyor. "Plana bir göz at ve değiştirmemi istediğin bir şey olursa bana haber ver."

Konuşmadan başımı sallıyorum. Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarpıyor.

Her şey farklı olacak.

Her şey.

Artık Argyle Prensi Theo değilim. Artık adalar çevresinde gündönümü yelkenli gezintilerine çıkma özgürlüğüm yok. Artık Cara'yı gizli villalara götürüp eski soul şarkıcılarını ziyaret edemiyorum. Kraliçesi olmayan bir kral olmak üzereyim. Bu krallığın dümeninde, kendimden başka güvenecek kimsesi olmayan bir adam.

Kardeşim odamdan çıkarken, derin bir nefes aldım. Onu seviyorum ve onu bırakıyorum.

Bu, Argyle Kralı olarak ilk yaptığım şeydi. İlk özverili kararım. Yaptığım ilk gerçekten iyi şey ve Argyle'ın hükümdarı olarak uzun ve zorlu bir hayatın başlangıcı.

YİRMİ DÖRT CARA

NEW YORK BOĞUCU. Argyle'in temiz, ferah havasını ve tüm krallığı saran yumuşak deniz esintisini özlüyorum. Bunun yerine, günlerim smog, araba egzozu ve sıcak çöp kokularıyla dolu.

Geleli iki hafta oldu. Mektubu göndermemin üzerinden iki hafta geçti. Theo'yu geride bırakma kararını almamın üzerinden iki hafta geçti.

Juilliard'daki dönemim Eylül başında, yani üç hafta sonra başlayacak, ancak kendimi hazırlamak için bir hazırlık sınıfına kaydoldum. Hayatımda çok az ses dersi aldım, bu yüzden dönem resmi olarak başlamadan önce birkaç haftalık resmi eğitim almanın sınırlarımı yatıştıracaklarını düşündüm. Öğretmenim ellili yaşlarında, sert mizaçlı, siyah saçlı bir kadın. Keskin bir burnu ve ince dudakları var ve bana her zaman yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor.

İlk haftamın sonunda derslerden korkmaya başladım ve bunun gerçekten istediğim şey olup olmadığını sorgulamaya başladım. Burada şarkı söylemekten zevk almıyorum. Ruh yok. Soğuk ve teknik, müzikten beklediğim sevgi ve sıcaklık yok.

Bayan Dorothea ile geçen zorlu bir saatin ardından, kalabalık sokaklarda ağır adımlarla yürüyerek babamın benim için ayarladığı daireye geri dönüyorum.

Daire küçük. Pencereden dışarı baktığımda tek gördüğüm başka bir tuğla cephe.

Okyanusu özlüyorum. Evimi bu kadar özlemem çok acınası bir durum. Kanepeme çöküp arkama yaslanıyorum ve milyonuncu kez tüm bunların bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

Sonra telefonum çalıyor ve ekranda tanıdık olmayan bir numara görüyorum.

Bilinmeyen numara: Merhaba Cara, ben Jordan. Miss Dorothea'nın stüdyosunda tanışmıştık. Bu akşam boş musun acaba?

arkadaşımlın grubu bir barda alacak ama benim gidecek kimsem yok.

Mesajı okudum, tekrar okudum. Bu... bir randevu mu? Jordan'ı hatırlıyorum. İlk gün tanışmıştık ve o zamandan beri birkaç kez görmüşüm. Omuzlarına kadar uzanan uzun, koyu renk saçları var. Çoğu zaman saçlarını düşük bir topuz yapar. Sanatçı tipli, yakışıklı biridir. Sanki sesiyle insanı eritmekten başka bir şey sevmeyen, işkence görmüş bir şarkıcı gibidir.

Benimle çıkmak mı istiyor?

Bu yanlış geliyor. Jordan'ın sesi ne kadar melek gibi olursa olsun, onunla çıkmak istemiyorum.

Ama dışarıdaki arabaların kornalarını dinleyip, bir kez daha bayat havayı ciğerlerime çekince, dışarı çıkmam gerektiğini anlıyorum. Bu şehirde hayatta kalabilmemin tek yolu, arkadaşlar edinip bu vatan hasretini üzerimden atmak.

Hızlıca bir cevap yazıp duşa girerek hazırlanmaya başlıyorum. Midem düğümleniyor ve düşüncelerim Theo'ya gidiyor.

Başka bir erkekle çıkmak istemiyorum, ama bu küçük ayakkabı kutusu gibi daireden çıkmak istiyorum. Belki Jordan'a sadece arkadaş olmak istediğimi açıkça söyleyebilirim. Dışarı çıkıp müzik dinleyebilir ve her poruma yapışan baskıcı hüznü unutabilirim.

Birkaç saat sonra, kalabalık ve loş bir bara giriyorum. Grup çoktan çalmaya başlamış ve Jordan'ı yıpranmış ahşap bir masada otururken görüyorum. Gözlerimiz karşılaşır ve elini kaldırıyor. Yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor.

Objektif olarak bakıldığında, gerçekten çok yakışıklı. Beni heyecanlandıran türden bir yakışıklılık değil, ama onun kendine özgü çekiciliğini takdir edebiliyorum.

Kolunu omzuma doladığında ve yanağını öptüğünde, boynum kızardı.

"İçki?" diye soruyor Jordan.

İçgüdüsel olarak, elimi karnıma koyuyorum. Kafamı sallıyorum. "Sadece maden suyu."

Barda oturup müzik dinliyoruz. Jordan, iki müzisyen ebeveynle New York'ta büyüdüğünü anlatıyor.

Yakında vereceği bir konserden bahsediyor ve beni de davet ediyor. Bana milyonlarca Şey anlatıyor ama benim hakkımda hiçbir Şey sormuyor.

Akřamın sonunda, bitkin dűőuyorum. Ve hala evimi őzlűyorum.

Eve vardıđımda ayakkabılarımı ęıkarıp gıcırdayan eski kanepeme ęökűyorum. Kařıntılı yastıklara yaslanıp duvardaki pűrűzlű ęatlađa bakarak ię ęekiyorum.

Bu ev őzlemi mi? Yoksa beynim ve kalbim bana bir hata yaptığımı mı söylemeye ęalıřıyor?

Eskiden şarkı söylemek bana neşe verirdi. Beni canlandırırdı. şimdi ise ęođunlukla sadece yorgun hissediyorum.

Ve űzgűn.

Ve mide bulantısı, ama yine de bir řekilde aęlık hissediyorum - ama bunun evden uzakta olmamdan ęok, ięimde bűyűyen bebekle ilgisi olduđunu dűőűnűyorum.

Mektubum Theo'ya ulaşmış mı acaba? Okumuş ve cevap vermemeye karar vermiş olabilir mi? Belki de benim ayrılmam, onun için uzaklaşmak için yeterli bir sebepti, onun ęocuđunu taşıyor olsam da olmasam da.

Telefonumu elime alıp arama motoruna onun adını yazıyorum. Taę giyme tőreniyle ilgili haberleri gőrűnce gőzlerim fal tařı gibi aęılıyor. Bugűn olacađını bile bilmiyordum. Bir videoya tıklayıp tőrenin haberini izliyorum. Ekranda onun yűzűnű gőrűnce kalbim sıkıřıyor ve telefonumu burnuma birkaç santim yaklařtırıyorum.

Gőzűmden bir damla yař sűzűlűyor ve onu siliyorum.

Bunun ięin űzűlmeye hakkım yok. Ben gittim. Veda ettim. Argyle yerine New York'u seętim. Onun yerine kendimi seętim. Onun gőrevini yerine hayallerimi seętim.

Ben asla kraliçe olmak için yaratılmamıştım.

Bu en iyisi. Benim istediğim buydu.

...Değil mi?

Video, sarayın balkonunda, babasının yanında ve kardeşlerinin arkasında duran Theo'ya geçiyor. Bu sefer gözyaşlarımı silmiyorum.

O, asil ve gűçlű gőrűnűyor. Gűlűmsűyor ve sarayın kapısında yeni kralını karřılamak ięin toplanan binlerce Argylan'a el sallıyor.

kralı selamlamak için sarayın kapılarında toplanmış binlerce Argylian'a el sallayarak gülümsüyor. Onun yanında olabileceğimi düşününce kalbim acıyor.

Telefonumun ekranını kapatıp bir kenara atıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıp hıçkırarak ağlıyorum.

Küçük dairemdeki sessizlikte, kalabalığın tezahüratları hala kulaklarımda çınlarken, bir hata yaptığımı biliyorum. Ona hislerimi söylemeliydim. Aptalca gururumu ve yanlış yönlendirilmiş bağımsızlık arzusunun üstesinden gelmeliydim.

Yüzüme çarpan gerçeği fark etmeliydim: Theo'ya aşığım. Umutsuzca. Çaresizce.

Onu hayal edebileceğimden daha çok seviyorum. Bu aşk göğsümü yakıyor, parmaklarıma ve ayak parmaklarıma acı veren bıçaklar saplanıyor.

Aşk bu kadar acı vermeli mi?

Hıçkırıklarım titrek inlemelere dönüşür ve kanepede cenin pozisyonunda uzanırım. Kollarımı karnıma dolayarak gözlerimi sıkıca kapatırım.

Theo artık kral. Bu durum, tabutun son çivisi gibi. Ben sadece hevesli bir şarkıcıyım. Olimpiyat sporcusu bir babanın ve sosyeteye girmeyi hayal eden, ama ailesinin iyi bir evlilik yapma beklentilerini karşılayamayan bir annenin en küçük kızıyım.

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Kraliçe olmak istemiyorum. Sadece Theo ile birlikte olmak istiyorum.

Penceremin dışındaki tuğla duvara bakarken, yorgunluk ruhuma yerleşiyor. Theo'nun başka sorumlulukları var ve aşkımızın ateşi sönmüş durumda. Ellerimi karnımın etrafına doluyorum ve düşüncelerimi bebeğime çeviriyorum.

Belki de bu çocuk, Theo'nun bana verebileceği en değerli hediyedir. O, Theo'nun bir parçası. Onun sevgisinin bir parçası. Onunla turneye çıktığımda hissettiğim saf mutluluğun bir parçası.

Bebeğim, her şeyin bir bedeli olsa da, dünyada güzel şeyler olduğunu hatırlatıyor bana.

Gözlerimi kurulayıp derin bir nefes alıyorum.

Theo ulaşılabilir olabilir, ama bu tam bir hayat yaşayamayacağım anlamına gelmez.

Ne olursa olsun, bu bebeği bir armağan gibi değer vereceğim. Theo'yu uzaktan seveceğim, onun kk bir parçası ocuğumuzda yaşıyor diye. Tüm kalbimle seveceğim ve bakacağım bir ocuk. Yetiştireceğim ve hayran olacağım bir ocuk. Bana hiçbir uluslararası seyahatin veremeyeceği kadar macera yaşatacak bir ocuk.

Kalbimin kırıklığının acısına rağmen, bu duygunun gerçekliğini hissedebiliyorum. Bu bebek benim için her şey, Theo olsun ya da olmasın.

YİRMİ BEŞ THEO

Luca telefonuma cevap verdiğinde şaşırdım. Sesi sert çıkıyordu. Hâlâ Singapur'da ve doktorlardan aldığım bilgilere göre durumu iyi. Yakında yürüyebileceğini bile düşünüyorlar.

Belki de morali yüksektir ve bu yüzden sonunda benimle konuşmak istediğine karar vermiştir.

"Tebrikler," diyor. "Artık kral sensin. Orada olamadığım için üzgünüm."

"Önemli değil. Cevap verdiğin için mutluyum. En son konuşalı çok uzun zaman oldu."

Midemde bir ağırlık hissediyorum. Cara ve benim bir... Ne yaşadığımızı bilmiyor. Bir ilişki mi? Bir aşk mı? Bir kaçamak mı?

Onunla üç hafta boyunca mutlu bir şekilde vakit geçirdiğimi bilmiyor. Onun öldüğünü bilmiyor.

Umursuyor mu acaba? Bir yıldan fazladır onunla konuşmadı.

"Doktorlar iyileşmenin iyi gittiğini düşünüyorlar." Sesim zayıf çıkıyor. Artık kendi kardeşimle nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum.

"Yakında yürümeye çalışmamı isteyecekler. Birkaç aydır ayak parmaklarımı hareket ettirebiliyorum. Bacaklarıma his geri geliyor. Sürekli iğne batması hissediyorum ama hareket ettirecek kadar güçsüzüm. Yine de tekerlekli sandalyede dolaşmaktan bıktım."

"Üç yıl uzun bir süre."

Luca yanıt olarak homurdanıyor ve aramızda sessizlik oluyor. "Sana bir kart gönderdim," diyor Luca bir süre sonra.

"Öyle mi?"

"Fazla bir şey değil, sadece bir kart ve küçük bir hediye. Sonuçta sen bizim yeni kralımızsın. Seni tebrik etmem gerektiğini düşündüm."

"Henüz almadım."

"Posta kutusuna gönderdim. Kimsenin adresimi öğrenmesini istemedim. Babamın sürpriz bir ziyaret yapması düşüncesine dayanamıyorum."

Başımı sallayarak homurdandım. Babamın, hayır, benim çalışma odamda bir ileri bir geri yürüyordum. Argyle'ın tüm krallarının resimleri bana bakıyordu, duvarda yakında benim resmimin asılacağı boş bir yer vardı.

"Aylardır posta kutusunu kontrol etmedim. Ve muhtemelen *babamın* ziyareti konusunda endişelenmene gerek yok. O zayıf."

"Ne kadar zayıf?"

"Beni kral yapacak kadar zayıf."

Luca kuru bir homurtu çıkarır. Sesi düz gelir. Eskiden tanıdığım canlı adamdan eser yoktur. "Eğer sıkıcı bir kart istiyorsan, posta kutusunu kontrol et. Neden senin onu çoktan almış olacağını beklediğimi bilmiyorum. Sanırım o posta kutusundaki postaları kontrol etmek için bir nedenin yoktu," der. "Cara benimle konuşmayı bıraktığından beri yok."

Kaşlarımı çattım. Luca'nın sesi acıydı. Söylediklerinden, ilişkilerinin bitmesinden kısmen onu sorumlu tuttuğu anlaşıyordu.

Ben hiç de öyle görmüyorum. Cara'nın onu aramaya, ziyaret etmeye, ona ulaşmaya çalıştığını defalarca gördüm. Kardeşimin onu uzaklaştırdığını ve bunun onu ne kadar üzdüğünü gördüm.

Onun ne kadar acı çektiğini çok geç fark ettim. Ben de onun yanında olmadığımı fark ettim.

Şimdi o gitti.

Hem Luca hem de ben onu bıraktık.

En iyisi bu. Kendime bunu söyleyip duruyorum, ama acısı azalmıyor.

"Son zamanlarda Cara'yı gördün mü?" Luca gergin görünüyor.

Kalbim hızla atıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Cara ile aramızda olanları ona anlatmalı mıyım? Yoksa anlatmak acımı daha da artırır mı? İnternette benimle ilgili çıkan dedikoduları görmüş mü?

Derin bir nefes alıp yarı doğru bir cevap vermeye karar veriyorum. "Birkaç haftadır görmedim. New York'ta şarkı söylemeyi öğrenmek için gitti."

Luca yanıt olarak homurdanıyor ve ağızımda acı bir tat bırakıyor. Vedalaşıyoruz ve derin bir nefes alıyorum.

Bu yanlış gelmişti, ama ne demeliydim ki? Cara gitmişti. King

sorumluluklarım var. Luca'ya Cara ile olan ilişkiyi anlatmak sadece daha fazla acı yaratır. Bunun bir anlamı yok.

Veda ediyoruz ve ben iç çekiyorum. Bu yanlış geliyor. Kardeşime ve kendime yalan söylüyorum.

Omuzlarımı dikleştirip kapıdan çıkıyorum. Posta kutusu, adanın daha az nüfuslu tarafında, on beş dakikalık yürüme mesafesinde bulunuyor. Kişisel korumama başımı sallayarak veda ettikten sonra koridorlardan geçerek odama varıyorum. Oda odama vardığımda, posta kutusunun kilidini açan küçük anahtarı alıp tekrar kapıdan çıkıyorum ve başıma bin bir sorun açacak kimseyle karşılaşmamayı diliyorum.

Dışarı çıktığımda derin bir nefes alıyorum. Temiz hava bana Cara'yla birlikte olduğumuz zamanları hatırlatıyor. Saçlarımızda rüzgarı hissettiğimizi ve dalgaların üzerinden bana doğru gelen kahkahalarını duyduğumuzu hatırlatıyor. Mutlu olduğumuzu hatırlatıyor.

Hızlıca yürüyorum, saray arazisinin yan kapısından geçip posta kutusuna doğru ilerliyorum.

Bu, Luca ve benim için yeni bir başlangıç. Artık benimle konuşuyor. Cara'yı soruyor. Yakında tekrar yürümeyi deneyecek. Belki bizi kabul etmeye hazırdır. Belki kardeşimi geri kazanırım ve tekrar bir aile olabiliriz.

Cara gitti, ama belki Luca geri döner. Bu küçük bir teselli, ama yine de bir şey.

Posta kutusu, en yakın evin görüş alanı dışında, sokağın kenarında duruyor. Anahtarım kilide giriyor ve kutuyu açıyorum. Kaşlarımı çatarak, içinde bir değil, iki paket olduğunu görüyorum. Luca'nın paketi kahverengi kağıda sarılmış küçük bir kutu.

Diğer zarf ise dikkatimi çeken zarf. Amerika Birleşik Devletleri'nden gelmiş ve gönderen adresi New York City.

Nefesim hızlanıyor. Zarfın kenarını yırtarken neredeyse hiperventilasyon yapıyorum, ellerim o kadar titriyor ki parmağımı kesiyorum. Parmağımda bir damla kan beliriyor, içimden küfrediyorum ve parmağımı bir saniye ağızma sokup kanı yalıyorum.

Defterin yırtık, pürüzlü sayfalarını çıkarıp Cara'nın el yazısını gördüğümde, neredeyse bayılacaktım. Posta kutusunun yanındaki

okumaya başlıyorum.

Beni ne kadar önemseydiğini okuduğumda gözlerim bulanıklaşıyor. O da benimle aynı şeyi hissediyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor ve kalbimde umut alevleniyor.

Belki, belki, belki.

Belki geri döner. Belki birlikte olabiliriz.

Belki sonsuza kadar mutlu yaşayabiliriz.

Sonra, tüm dünyayı altüst eden bir şey okudum. Cara'nın dalgalı, eğik el yazısıyla yazılmış iki kelime bana bakıyordu. Onları okur okumaz, hayatımın sonsuza dek değişeceğini anladım.

Hamileyim.

Gözlerimi kırıp tekrar okudum.

Hamileyim. Villa'da geçirdiğimiz ilk gece korunmamıştık.

Nefesim hızlandı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Telefonuma uzanırken ellerim titriyordu ve onun numarasını aramakta zorlandım. Ellerim terli olduğu için ekranı çalıştıramadım ve ekrana yeni bir kan lekesi bulaştı.

"Ahhh," diye fısıldayarak çığlık atıyorum, sonra elimi pantolonuma silip tekrar deniyorum.

Telefonu kulağıma dayadığımda düzgün göremiyorum, bu yüzden gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Postane kutusunun yanındaki toprağa oturup başımı dizlerime yaslıyorum, şu anda çok acınası bir kral olduğumu biliyorum.

Önemli değil.

Cara benim çocuğuma hamile. Karnında bebeğimiz varken *ülkeyi terk etti*. Onun için en iyisi bu olduğunu düşünerek onu uzaklaştırdım. Ona evlenmek istemediğimi söyledim, oysa ona sarılmalı ve asla bırakmamalıydım.

Telefon bip sesi çıkarır ve robotik bir kadın sesi bana seslenir. Numara devre dışı bırakılmış.

İnleyerek başımı eğiyorum. Tabii ki kapatılmış.

Cara ülkeyi terk etti.

Yerden kalkarken, kir ve kan lekeli pantolonumu, aynı derecede kir ve kan lekeli ellerimle siliyorum. Başımı kaldırıp, uzaktaki sarayın duvarlarına ve ötesindeki mavi gökyüzüne bakıyorum.

gökyüzüne bakıyorum. Palmiye ağaçları bana el sallarken, yumuşak ve ılık bir esinti tenimi okşuyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Eski klişeyi yeniden yazıyorum. Birini seviyorsan, onu bırakmazsın. Ona tam olarak ne hissettiğini söylersin ve sana geri dönmesi için yalvarırsın. Dizlerinin üzerine çöküp, ona hava, yemek ve barınak gibi ona da çaresizce ihtiyacın olduğunu söylersin. Ona baba, koca, sevgili olmak istediğini söylersin. Ona, her anlamda senin kraliçen olduğunu söylersin.

Birini seviyorsan, yalvarırsın. Yalvarırsın. Sıkı sıkı tutunursun.

Uçağa binip onu geri getir, ve bir daha asla gitmesine izin verme gitmesine izin verme.

YİRMİ ALTI CARA

Kıyafetimi seçtim ve çantamı hazırladım. Yarın okulun ilk günü. Sesimi eğitmeye, enstrümanımı geliştirmeye ve her zaman hayalini kurduğum türden bir şarkıcı olmaya başlayacağım ilk gün.

Ama bunlar gerçekten benim hayallerim mi?

Bu günlerde, daha çok kaçmak gibi geliyor. Gerçek hayallerim – geceleri yüzümde bir gülümsemeyle uyandığım hayallerim – beni Argyle'a, yemyeşil, seyrek nüfuslu bir adada gizlenmiş bir villaya geri götürüyor. Her gece, Theo'nun kollarına geri dönüyorum. Şarkı söylemek artık bana mutluluk vermiyor. En azından, burada yaptığım türden şarkı söylemek. Dünyayı kendi başıma keşfetme düşüncesi, beni küçük bir top gibi kıvrılıp bir deliğe girme isteği uyandırıyor.

Dengemi kaybettim. O beni ayaklarımdan yere serdi ve şimdi dünyada tek başıma sürükleniyorum.

Bu, her zaman yapmak istediğim şey değil miydi? Keşfetmek? Keşfetmek? Dünyayı görmek?

Ama bu doğru gelmiyor. Yalnız, soğuk ve kokuşmuş hissediyorum. Son birkaç haftadır kalbime korku sızdı ve tüm kararlarımı etkiledi.

Eve dönmek için çok mu geç? Babam buraya gelmenin doğru karar olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Annem benimle konuşmuyor.

Ama babam bebekten haberdar değil. Cathy ve doktor dışında kimse bilmiyor.

Telefonum titriyor ve ekranda Jordan'ın adı yanıp sönüyor. İç çekiyorum. Onunla arkadaşlıktan başka bir şey istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum, ama o bana çıkma teklif etmeye devam ediyor. Belki niyeti saftır? Belki benim arkadaşım olmak istiyordur?

Nedense bundan şüpheliyim. Elleri çok gezgin ve beni her zaman bir saniye fazla kucaklıyor. Onunla vakit geçirdikten sonra her zaman kendimi biraz kirlenmiş hissediyorum.

Kapımın menteşeleri gıcırdayınca irkiliyorum. Biri kapıyı yumrukluyor.

Telefonuma bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Jordan mı? Neden buraya gelsin ki? Kızgın mı?

Telefonumu sıkıca tutup mesajına bakıyorum. Sadece "*Selam*" yazıyor. Kızgın olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Neden kapımı kırmaya çalıştığına dair hiçbir işaret yok.

Kapının diğer tarafından biri benim adımla sesleniyor ve ben donup kalıyorum.

Bu...

Olamaz.

Değil.

Ama o ses...

Kalbim çarpıyor. Kapı çalma sesi devam ediyor. Kapının diğer tarafındaki kişi, gerçekten, *gerçekten* kapıyı açmamı istiyor.

Parmağımın ucunda ilerliyorum ve kapıyı çalma sesi kesiliyor. Durup, bir ses duyup duymadığımı dinliyorum. Sanki ayak sesleri ve belki de ağır nefes alma sesi gibi.

Sonra, sanki alnını kapıma dayamış gibi, ses tekrar duyulur. "Cara," diye iç geçirir, sanki adımla söylemek büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi. "Orada mısın?"

Ön kapımın zavallı menteşeleri bugün çok yıpranıyor.

Kapıyı açtığımda neredeyse duvardan kopuyorlar.

Theo sendeleyerek öne doğru ilerler ve kapı çerçevesine tutunur.

"Theo," derim, gözlerimi kocaman açarak. "Burada ne işin var?"

"Mektubunu aldım." Yutkunur.

"Oh." Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Yutkunmaya çalışırken koltuk altlarım terliyor. Beynim durmadan çalışıyor ama yine de başka bir şey söyleyemiyorum.

"Bu doğru mu?" Theo'nun gözleri parlıyor.

Başımı sallarım. Sesim hala çıkmıyor.

Theo öne doğru adım atar ve arkasındaki kapıyı kapatır. Birkaç adım uzaklıkta dururuz, gözlerimizi kocaman açarak birbirimize bakarız. Yine yutkunmasını izlerim, elleri sıkılıp açılır.

Aramızdaki hava gergin. Nefes alamadığım için kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Hâlâ sözler ağzımdan çıkmıyor.

O buradaysa, bebeği... beni önemsiyor olmalı.

Ama bana bakışları beni duraksatıyor. İkimiz de kıpırdamıyoruz. Belki de sadece görevini yerine getirmek için buradadır? Belki de beni hiç istemiyordur?

Kalbim hızla atarken endişe midemde düğümleniyor. Terlemem artıyor. Saçımı kulağımın arkasına atmak için elimi uzatıyorum ve uzuvlarım ağırlaşıyor.

Ona bebekten bahsetmemeliydim. Ya burada olmasının tek nedeni, burada olmak zorunda olduğunu hissetmesi ise? Ben sadece onun üzerine atılan bir başka sorumlulukum.

Theo, bir saniye daha geçip giderken öylece duruyor. Dilini çıkarıp dudaklarını yalıyor, sonra bana doğru bir adım atıyor.

Gerilim bozulur.

Elini belime kaydırıp beni kendine çekiyor, diğer eliyle yanağımı okşuyor.

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldıyor, alnını alnıma yaslayarak.

Sorusuna cevap vermek yerine, kollarımı boynuna doluyorum. "Kol askın çıkmış." İki kolunun da beni sardığını hissetmek çok güzel.

Prens — *Kral* — nefesini tutar ve bir anlığına gözlerini kapatır. "Seni istiyorum, Cara. Her zaman yanımda olmanı istiyorum. Çocuğumuzun babası olmak istiyorum. Her sabah yanında uyanmak istiyorum. Hissediyorum ki..." Sesi çatlar ve ben daha fazla dayanamam.

Başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Nazikçe. Tereddütle. Kararsızca.

Theo tereddüt etmez. Kararsızlık göstermez. Belimi sıkıca sarar ve beni kendine çeker, göğsünü göğsüme bastırır. Dudaklarını açar ve ağzımı ele geçirir. Beni daha önce hiç öpmediği gibi öper, bana tam olarak ne hissettiğini gösterir.

Kalbim uçuyor. Ben de onu öpüyorum, tüm korkularımı ve güvensizliklerimi bir kenara bırakıyorum. Beni Juilliard'a getiren her şeyi bir kenara bırakıyorum. İstedikimi sandığım her şeyi.

Benim istediğim şey aşk. Kabul görmek. *Kendim* olabilme özgürlüğü. Kaçma özgürlüğü istemiyorum. Seçme özgürlüğü istiyorum.

Theo elini yanağımda gezdiriyor, parmaklarını saçlarıma doluyor. Beni kendine çekiyor, hiç olmadığı kadar şiddetle öpüyor.

Argyle Kralı, benim küçük, pis New York dairemde duruyor ve dünyada başka kimse yokmuş gibi beni öpüyor. Dokunuşu cennetteymiş gibi hissettiriyor. Öpücüğü her şeyi kapsıyor. Beni kendine çekiyor ve dünyam tamamlanıyor.

Geri çekilen Kral gözlerimin içine bakıyor.

"Benimle Argyle'a dön, Cara. Karım ol. Bana bir çocuk ver."

Parmaklarımla yanaklarını okşuyorum ve titrek bir nefes alıyorum. Yutkunuyorum, düşündüklerimi ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bu bir kasırga ve hiçbir şeye aceleyle atılmadığımızdan emin olmak istiyorum. Ama Theo bana o kadar içten, o kadar sevgiyle bakıyor ki, bunun gerçek olduğuna inanmaya başlıyorum.

Gözlerimi onun gözlerine çeviriyorum. "Bebeğin yüzünden bunu yapmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum."

Theo'nun dudakları gerilir. Gözleri parlar ve başını sallar. "Saçmalama, Cara."

"Ciddiyim. Bu önemli bir karar."

"Belki," diye cevaplar. Kolu hâlâ belime dolanmış durumda ve beni kollarında hafifçe sallıyor. "Ama kolay geliyor. Seninle olmak istiyorum, Cara. Sana daha önce söylemememin tek nedeni, seni engellemek istemememdi. Hayallerinin peşinden gitmeni istedim."

"Hayallerim değişti," diye fısıldıyorum.

"Benimkiler de."

"Artık tek başına kral olmak istemiyor musun?"

Theo gülümser ve alnımı öper. Uzun bir nefes alır, sonra başını sallar. "Artık bunu tek başıma yapmak istemiyorum. Seninle birlikte yapmak istiyorum."

Kalbim gittikçe daha da genişliyor, göğüs kafesim patlayacakmış gibi hissediyorum. Kral beni sıkıca sarıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, tek kelime etmeden bana binlerce şey anlatıyor. Elleri vücudumu keşfediyor, giysilerimi çekip çıkarıyor ve avuçlarını çıplak sırtımın üzerine yayıyor.

Ellerini belime kaydırıyor, kıvrımlarıma dokunurken inliyor.

Elleri saygılı. Öpücüğü sevgi dolu. Gözleri tüm evreni barındırıyor ve şu anda, o evren bana ait.

Gömleğini omuzlarından aşağı itiyorum ve dudaklarımdan nefes alıyorum. Ellerim onun kaslarını okşarken kalbim çarpıyor, içimde o tanıdık sıcaklığı ateşliyor.

Bu ateşi sadece Theo yakabilir. Sadece o yaratabilir bu ısıyı. Sadece o yanımdayken akan bir enerji.

Ve işte bu yüzden bunun gerçek olduğunu ve buna değer olduğunu biliyorum. Hayallerimi değiştirmeme değer. Asla almayacağımı düşündüğüm kararlar almama değer.

Birbirimizi yavaşça, tek kelime etmeden soyuyoruz. Theo beni kucaklıyor, kollarımı beline doluyor ve yatak odasına taşıyor. Beni yatağa yatırıyor, geniş vücuduyla üzerimi kaplıyor.

Onun alt dudağını ısıriyorum, onu özliyorum. Ona ihtiyacım var. Ona her şeyi yeniden vermek istiyorum.

Theo'nun gözleri kararırken, içimden bir ses onun ciddi olup olmadığını merak ediyor. Neye bulaştığının farkında mı? Gerçekten istediği bu mu?

Yoksa her zaman yaptığı şeyi mi yapıyor, tam olarak kendisinden bekleneni mi? Bu onun için sadece başka bir sorumluluk mu? Başka bir yük mü?

Theo dudaklarımı, boynumu, köprücük kemiğimi öper. Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışırım ve çoğunlukla başarırım. Kendimi ona veririm, sadece bu gece için olsa bile. Sadece görevinden dolayı burada olsa bile. Kalbimde filizlenen bu mutluluk yeniden elimden alınacak olsa bile.

YİRMİ YEDİ THEO

Cara ile sevişmek en tatlı zevktir. Diğer her şey bunun yanında sönük kalır. Onunla yatak çarşaflarına dolanmışken, buraya gelmenin doğru karar olduğunu biliyorum. Onu görmeden bir gün daha geçiremezdim. Onu içime çekmeden. Onu tatmadan. Onu sevmeden.

Yatakta sevişmenin ardından mutluluk içinde uzanırken, parmaklarımı onun mükemmel vücudunda gezdiriyorum. O titriyor, gülümsüyor.

"Bu çok hoş."

Parmak uçlarımdan onun cildine kıvılcımlar sıçırıyor. Dokunduğum her yerde tüyleri diken diken oluyor ve aramızda değer verilmesi gereken bir şey olduğunu biliyorum.

"Cara," diyorum yumuşak bir sesle.

"Mm?" Gözleri kapalı. "Seni seviyorum."

Bana baktığında gözleri buğulanmış. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve elini uzatıp parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor.

"Ben de seni seviyorum, Theo."

Kalbim büyüyor. Göğsümün içinde onun için, bizim için, aşkımız için atıyor.

"Benimle geri dönecek misin?"

Cara gülüyor. "Tabii ki seninle geleceğim, Theo." "Peki ya tüm bunlar?"

Yatak odasına bakarak Cara kaşlarını kaldırır. Kollarını başının arkasına atar ve odadaki eski mobilyalara bakışlarını diker. "Ne, tüm bu lüks mü?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Juilliard ne olacak? Şarkı söylemek ne olacak?"

Cara derin bir nefes alır. Elini karnına götürür, göbek deliğinin altında küçük bir daire çizer. "Her yerde şarkı söyleyebilirim."

"Bu tür bir eğitimi her yerde alamazsın. Her şeyi bırakıp sonra pişman olmanı istemiyorum."

Cara bana bakarak hafifçe gülümsüyor. "Buraya geldiğimde, her şeyden vazgeçmiş gibi hissediyordum. Senden uzaklaştığım her adım bir hata gibi geliyordu. Bu beni çok acılandırıyordu. Ayrı kalma düşüncesi hayal edebileceğimden çok daha fazla acı veriyordu. Beni ayakta tutan tek şey bu bebektir." Parmaklarını karnının üzerine koyuyor. "İçimde bir parçan olduğunu biliyordum."

"Senin gitmeni hiç istemedim. Gündönümü yelken gezimizden beri, senden ayrı kalmak beni öldürüyordu."

Cara başını sallayarak yumuşak bir gülümsemeyle, "Biz sadece iki cahil aptalız, değil mi? Gerçekte ne hissettiğimizi söyleyemiyoruz."

"Dikkatli ol," diye homurdanırım. "Sen efendinle konuşuyorsun."

"Beni tutuklayacak mısın?" Cara kaşlarını kaldırır, sonra gülümser. Derin bir nefes alır, başını omzuma yaslar. Parmakları göğsümü keşfeder, göğüs kaslarımın üzerinde ileri geri gezer. Dokunuşunun ardından zevk titremeleri gelir ve ben onun başının üstünü öperim.

Cara iç çeker. "Eskiden Argyle'da kalmak başarısızlık gibi geliyordu," der.

"Peki şimdi öyle hissetmiyor musun?"

"Şimdi, bence başarısızlık, yapmak zorunda olduğunu hissettiğin bir şeyi yapmaktır. Buraya gelmek, evimi terk etmek, bana yazılmamış bir şeyi yapmak... Bunlar sadece kendi gururum için yapmak zorunda olduğumu hissettiğim şeylerdi. Bunları bir kenara bırakırsak, gerçekten ne istiyorum?"

Aramızda sessizlik hakim.

"Bilmiyorum," diye fısıldarım. "Sen ne istiyorsun?"

Cara başını kaldırıp gülümser. "Seni," der basitçe. "Seni istiyorum."

Ertesi gün Argyle'a geri dönüyoruz. Cara'nın emin olup olmadığını kontrol etmeye devam ediyorum. Neyi feda ettiğini bildiğinden ve kesinlikle geri dönmek istediğinden emin olmak için.

Cara'nın yüzü ıslık ıslık ve bana gülümsüyor. "Theo, dur. Benim istediğim bu." Eli karnına gidiyor ve gülümsemesi genişliyor. Başını eğip bana bakıyor. "Bunu istediğinden emin misin"

? Bunu sadece hamile kaldığım için ve mecbur hissettiğin için yapmıyorsun, değil mi?"

Gözleri gözlerime dikiliyor ve Cara'nın bu soruyu gösterdiğinden daha ciddiye aldığını hissediyorum.

Kalbim çarpıyor. Başımı sallıyorum. "Bunu istiyorum, Cara."

Hiç çocuk istediğimi düşünmemiştim. Kendi başıma daha iyi olduğuma ve hayatımı kimseyle paylaşmak istemediğime o kadar emindim ki.

Ama şimdi, Cara'dan bir çocuk sahibi olma düşüncesi tüm dünyayı daha parlak hale getiriyor. Hayatımın geri kalanı, Krallığa karşı bir görev hapisanesi gibi görünmüyor. Mutluluk ve umut, hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde kalbimde çiçek açıyor.

Cara ile bu mümkün. Mümkün olmaktan da öte, bu bir gerçeklik. Onunla evleneceğim ve çocuklarımızın babası olacağım.

Bizi Argyle'a geri götürecek özel jete binerken, Cara koltuğuna yerleşip elini elime koyuyor. Başını koltuk başlığına yaslayıp yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Biliyor musun, New York'tan ayrılmanın hayallerimden vazgeçmek anlamına geleceğini düşünmüştüm. Ama hiç de öyle hissetmiyorum. Eski beni geride bırakıp daha iyi bir şeye doğru ilerliyormuşum gibi hissediyorum."

"Ne gibi?"

"Sen," diye cevaplıyor ve elimi sıkıyor. "Ve birlikte yeni bir hayat." Gülümsemesi bir an için kayboluyor ve derin bir nefes alıyor. "Peki ya Luca?"

Uçak taksiye başlarken ileriye bakarak iç çekiyorum. Cara'nın eli hâlâ sıkıca benim elimde ve onu bırakmayacağım. Hiçbir şey için.

"Luca da ikna olacaktır." "Ya ikna olmazsa?"

"Yapacak. Yapmak zorunda. Sensiz bir hayat düşünemiyorum, Cara. Artık bakmamız gereken bir çocuğumuz var."

"Seninle kardeşinin arasına giren bir engel olmak istemiyorum."

"Sen hiçbir şeyin arasına giren bir çivi değilsin. Biraz zaman alabilir, ama Luca anlayacaktır. O seni uzaklaştırdı ve olan oldu. Artık bir ailemiz var. Sen Argyle tahtının varisini taşıyorsun."

Cara iç çekerek başını salladı. "Tamam."

Sessizleşiriz. Uçak piste girer ve pilot hızlanmaya başlar. Bir dakika içinde havalanırız. JFK Havalimanı'nı geride bırakarak, evimize doğru uçarız.

Çünkü Argyle bizim evimiz. Cara yanımda olduğu sürece, Argyle benim istediğim tek ev.

Cara pencereden dışarı bakıyor ve boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Luca için endişelendiğini biliyorum, ama başka bir şey söyleyemem. Onu bırakmayacağım. Bir daha olmaz. Kardeşimin gururu için değil, çünkü o onu kullanılmış bir mendil gibi bir kenara attı. Benim onunla birlikte olmamdan hoşlanmıyorsa, bu onun sorunu.

Umarım Cara da böyle düşünür. Onu sevdiğimi ve yanımda olmasını istediğimi söylediğimde bana inanır. Onunla Luca arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, her seferinde onu seçeceğimi anlar.

UÇAK İNER İNMEZ, bizi sarayın yakınındaki doktor pavyonuna götürmek için bir araba bekliyor. Cara elini karnına koyuyor ve dişlerinin arasından nefes alıyor.

"Buraya geldiğinden beri doktora gitmedin mi?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Sen, kraliyet doktoru ve Cathy dışında kimse hamileliği bilmiyor."

Doktorun muayenehanesinin önüne geldiğimizde, hemen içeri alınırsınız. Daha önce geldiğimiz aynı odaya götürülürüz ve bir dakika sonra doktor odaya girer. Bana ve Cara'ya selam verdikten sonra bilgisayarının başına geçer ve Cara'nın dosyasını açar.

"Peki, Bayan Shoal, ilk ziyaretimizden bu yana muayeneye gelmediniz, doğru mu?"

"Doğru. Theo... yani Majesteleri, doğrudan buraya gelmem için ısrar etti."

Doktor bana bir bakış attı ve bakışında bir onay işareti gördüğümü sandım. Başını salladı ve bilgisayarına birkaç not yazdı. "Görünüşe göre gebe kalmanızın üzerinden yaklaşık yedi hafta geçmiş. Bu bebeği kontrol etme zamanı geldi. Daha önce ultrason yaptırdınız mı Bayan Shoal?"

Cara başını sallar. Sonraki birkaç dakika boyunca, doktor Cara'yı yatağa yatırmadan önce işlemi açıklar. Karnına bir çubuk yerleştirmeden önce, karnına şeffaf bir jel sıkar.

Cara'nın gözleri parlıyor ve tek düşünebildiğim, onu ne kadar çok karım yapmak istediğim. Saray bahçesinde bizimle birlikte koşuşturan bir ya da üç çocuk hayalim zihnimi dolduruyor. Cara onlara yüzmeyi öğretebilir ve Dante de onlar oturmayı öğrenir öğrenmez onları bilgisayar başına oturtacaktır. Etraflarındaki herkesin sevgisiyle boğulacaklar.

Kız olursa, babamın eriyip gideceğini biliyorum. Küçük bir kız bebeğe karşı koyamayacaktır. Ben de koyamayacağım.

Doktor ekrana bakarken, heyecan ve saf, yakıcı bir korku beni kaplıyor. Babalık, taç giymekten çok daha büyük bir sorumluluk, ama beni tarif edilemez bir sevinçle dolduruyor. Cara'nın elini, sanki beni yeryüzünde tutan tek şey oymuş gibi tutuyorum. Bırakırsam, babalık mutluluğuna uçup gidebilirim.

Sonra doktor homurdanır. Kaşlarını çatıp, dönüştürücüyü tekrar Cara'nın karnına kaydırır.

"Hmm," diyor, sanki bu bir işe yarayacakmış gibi. "Ne?" Sesim sert çıkıyor. Kalbim çarpıyor.

"Henüz endişelenecek bir şey yok," diyor doktor, aleti bırakıp bir hemşire çağırıyor. "Birkaç kan tahlili yapıp iki gün sonra tekrar kontrol edeceğiz."

"Bir sorun mu var?" Cara'nın gözleri yumuşak mutluluktan sert, soğuk bir korkuya dönüşmüştür.

"Genellikle yedi haftada ultrasonla embriyoyu görebilirim. Görmemek olağandışı bir durum, ama her şeyin normal olduğundan emin olmak için birkaç test daha yapacağız." İkimize gülümser, ama bunun sinirlerimi yatıştıracağını düşünüyorsa yanılıyor.

Bir hemşire içeri girip Cara'nın temizlenmesine yardım eder. Ben odada volta atarken doktor notlar alır.

Gelecekteki çocuklarımla ilgili hayallerim gözlerimin önünde paramparça olmaya başlıyor. Doktor ne kadar gülümserse gülsün, alnındaki derin çizgilerden

endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

O endişeli, ben de öyle. Cara ile olan mutluluğum pamuk ipliğine bağlı ve ben zaten bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorum.

YİRMİ SEKİZ CARA

EKTOPIK GEBELİK.

Bu iki kelimeyi daha önce hiç duymamıştım, ama şimdi beynimde tekrar tekrar yankılanıyor. Kelimelere, cümlelere veya umuda yer yok, çünkü tek düşünebildiğim bu iki çirkin kelime. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ultrasondan sonra kan tahlili yaptırdım, iki gün sonra bir tane daha. Bu da durumu doğruladı.

Hamileliğim sürdürülemez.

Bu ifade durumu daha kolay hale getirmek için mi kullanılıyor? *Yaşayamaz*. Bu şekilde söylemek çok soğuk. Klinik.

Tamamen yıkıcı.

"Yaşayamaz" ve *"yaşayabilir"* kelimeleri arasında keder için yer yok. Bana güç veren her şeyin aslında hiç var olmamış olduğunu anlamam için yer yok.

Doktor bunu doğruladıktan sonra, telaffuz edemediğim bir ilacın enjeksiyonunu yaptırmam gerektiğini söyledi. Hamileliği sürdürmek benim için son derece tehlikeli olurdu. Yumurta fallop tüpüme yerleşmişti ve embriyo büyürse tüp yırtılabilirdi.

Başka seçeneğim yok. Kafam karışık. Kırgınım. Yıkılmış durumdayım.

Birkaç gün süre istedim ve doktor isteksizce kabul etti. Teşhisi aldıktan sonra, Theo beni odasına geri götürdü ve bir sandalyeye oturup yere bakmaya başladı.

Bir süre sonra derin bir nefes aldı. "Düğün hazırlıklarını ertelemem daha iyi olacak," dedi ve altı kelimeyle kalbimi parçaladı. Sonra odadan çıktı ve o zamandan beri yalnızım.

Yaşayamayacak olan dış gebelikle ve asla doğmayacak olan bebekle baş başa kaldım.

Dönüp duran düşüncelerimle yalnız kaldım.

Gelecekle ilgili felç edici düşüncelerle yalnız kaldım.

Enjeksiyon. Kayıp.

Hiç sahip olmadığın bir şeyi kaybetmek mümkün mü? Bu bebeği hiç doğurmadım. Gerçekten. Ama benim için gerçektir. Hayatıma anlam katan tek şeydi. Theo'ya hislerimi söyleme cesaretini bana veren tek şeydi. Eski hayallerimi bırakıp yeni hayallerimin peşinden gitme özgürlüğünü bana verdi.

Şimdi geriye ne kaldı?

Theo bir saatten fazladır yok. Beni hala istiyor mu, onu bile bilmiyorum. Belki de tüm o romantik jestleri - beni eve getirmek için New York'a gelmesi, beni sevdiğini söylemesi, bebeğimizi istediğini söylemesi - şimdi hepsi değişti.

Eğer birlikte bir çocuk sahibi olmayacaksak, o hala beni istiyor mu? Beni Argyle'a geri getirmek için sadece görevini yerine getirmek için mi geldi? Belki de bana olan sevgisi, sadece onun çocuğunu taşıdığımı bildiği ve kral olarak görev yaptığı süre içinde daha sonra tartışmaların çıkmasını istemediği içindi.

Dakikalar geçiyor ve düşüncelerim gittikçe daha da acı hale geliyor.

Geri dönmek için her şeyden vazgeçtim. Juilliard'daki yerimden. Bağımsızlığımdan. Geleceğimden.

Şimdi ne olacak?

Theo bana dönüp artık beni istemediğini söyleyebilirdi, çünkü artık çocuğunun annesi değildim. Ben eskiden bir sorundum. Potansiyel bir tartışma konusuydu. Patlamaya hazır bir skandaldı.

Benimle evlenmek uygun bir çözümdü.

Peki sorun ortadan kalktığında ne olacak? Beni hala istiyor mu?

Neden. Burada. Değil.

Yastık gözyaşlarımla ıslandı. Yüzüm şişti, saçlarım birbirine dolandı. Her yerim ağrıyor, en çok da kalbim.

Theo'nun yatak odasındaki kapıya bakarak, neden gittiğini merak ediyorum. Düğünü ertelemek istiyor. Bu, onun hislerinin bir göstergesi değil mi? Beni hiç istemedi. Beni kucaklamasına ihtiyacım var. Şakağıma öpücük kondurmasına ve parmaklarını saçlarımla arasında gezdirmesine ihtiyacım var. Bana hala değer verdiğini, hala beni sevdiğini göstermesine ihtiyacım var.

Sonunda kendimi toparlıyorum. Theo benimle birlikte olmayacaksa, beni önemseyen insanları aramam daha iyi. Eve gitmem lazım.

Çantama birkaç eşyayı koyup kapıdan çıkıyorum. Theo'nun odasından çıkarken bir personel bana selam veriyor. "Kral nerede?" diye soruyorum.

Adam tekrar başını eğiyor. "Sanırım ofisinde." Koridoru işaret ediyor.

Her adımda, duygularım içimde çalkalanıyor ve kaynıyor. Diğer birkaç personele yol tarifini soruyorum ve sonunda ağır görünömlü ahşap bir kapıya ulaşıyorum. Kapının önünde bir muhafız duruyor ve kolunu kaldırarak beni durduruyor.

"Kral rahatsız edilmek istemediğini söyledi." "Beni görmek isteyecektir."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Çok netti, hanımefendi."

Ayaklarımı yere vurma isteğine direniyorum. "Söz veriyorum, Kral bu kapıyı açmanızı isteyecektir."

"Kralın emirlerini yerine getiriyorum, Bayan Shoal," diyor gardiyan, yüzünde hiçbir ifade yok. "Kimse Majestelerini rahatsız edemez."

Geri dönmeye çalışıyorum, ama gardiyan beni durdurmak için çok dikkatli bir şekilde elini omuzlarıma koyuyor. Ne kadar direnirsem direnin, o yerinden kıpırdamıyor. Bağırmaya çalışıyorum, ama kapının diğer tarafında hiçbir ses yok.

Muhafızın beni asla içeri almayacağını anlayınca omuzlarım düşer.

Theo, çalışma odasında kilitli ve çalışanları tarafından korunuyor, ulaşılamayacak kadar uzakta. Ben ise burada, soğukta, beni sıcak tutacak tek şey kederim ve acım.

Arkamı dönüp, koridorlardan geçerek garajlara doğru ağır adımlarla yürüdüm. Oraya vardığımda, şoförlerden birinden beni ailemin evine götürmesini istedim.

Yolda, kız kardeşlerime mesaj attım, onların kendi hayatlarıyla meşgul olduklarını ve muhtemelen benim için zamanları olmayacağını biliyordum. Kimse geri döndüğümü bilmiyor. Theo ve ben hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra aileme sürpriz yapmayı planlıyordum.

Sonuç? Yine yalnızım.

Her zamanki gibi.

Evet, kendimi acındırıyorum. En azından bu lüksü bana izin verin.

Ailemin evine vardığımda, ön kapıdan içeri girip merdivenleri çıkarak eski yatak odama gidiyorum. Buraya son gelişimin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçti ve eşiği geçer geçmez vücudumun gevşemeye başladığını hissediyorum. Yatağıma yığılıp top gibi kıvrılıyorum ve hemen uykuya dalıyorum.

Omzumdaki ağır bir avuç içi ile uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda babam yüzümdeki bir saç telini çekip, bana nazikçe gülümsüyor.

"Döndüğünü bilmiyordum." "Saat kaç?"

"Akşam yediyi biraz geçiyor."

Üç saatten fazla uyumuşum. İnleyerek kendimi yataktan kaldırıp başucuma yaslanıyorum. Gözlerimi ovuşturup esniyorum. "İçeri girdiğimde kimseyi duymadım."

Babam kaşlarını çatarak gözlerimin içine bakıyor. "Cara, neden New York'ta değilsin? Derslerin birkaç gün önce başlamıştı sanıyordum."

Alt dudağım titrer. Gözlerim buğulanır.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağım, ama nereden başlayayım? Babama olan biten her şeyi nasıl anlatabilirim?

Ona bebekten bahsetmem gerekecekti. Theo ve benim her şey çok gerçek olana kadar rol yaptığımızı sandığımızdan bahsetmem gerekecekti. Juilliard'da olmak istemediğimi fark ettiğimden bahsetmem gerekecekti, ama artık oradan ayrıldığım için nereye gitmem gerektiğini bilmediğimden bahsetmem gerekecekti.

Birkaç hafta içinde, tüm kimliğim anne olmakla özdeşleşti. İçimde büyüyen hayatı *hissedebiliyordum*. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum.

Şimdi?

Kendimi kandırıyormuşum gibi hissediyorum. Vücudum bana isyan etti. *Başarısız oldum.*

Bu süreçte kalbim kırıldı ve Juilliard'da okuma şansımı kaçırdım. Başıma gelen tüm güzel şeyleri başarıyla mahvettim.

Ne kadar harika. İlham verici. Bir kişisel gelişim kitabı yazmalıyım. Eminim babam da onaylardı.

Babam bacaklarını yatağa uzatıp yanımda başlığa yaslandı. Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra derin bir nefes aldı.

"Ailem benim yüzücü olmamı istemiyordu."

Ona dönüp bakarım. Büyükanнем ve büyükbabamı hiç tanımadım ve babam da onlardan pek bahsetmezdi. "Öyle mi?" diye sorarım, gözyaşlarımı tutarak.

Babam alaycı bir şekilde başını sallar. "Hayır. Benim doktor olmamı istiyorlardı, ama ben hiçbir şeyden anlamam. Tüm zamanımı ve enerjimi yüzmeye adanmışım için biyoloji derslerinden sürekli kalıyordum. Olimpiyatlara katılmaya hak kazanınca şikayet etmeyi bıraktılar ve yeteneğimi kabul etmeye başladılar."

Kaşlarımı çatıyorum. Babam her zaman bir yüzücü olmuştur. Onu tanıdığımdan beri yüzücüdür. Sadece "bir" yüzücü değil. Yüzücünün ta kendisi. Argyle'da yüzücülüğün simgesi. Bu onun tüm hayatı. İşi. Kimliği.

Babam başını sallayarak içini çekti. "Juilliard'dan gelen mektubu gördüğümde, sana da benim ailemin bana yaptığı şeyi yaptığımı anladım. Seni senin istediğin şeyi değil, benim istediğim şeyi yapmaya zorluyordum. Müzik okuluna başvurduğunu gördüğüm anda, seni bırakmam gerektiğini anladım."

Alt dudağım titriyor ve konuşamıyorum. Boğazım çok sıkışmış.

"Neden buradasın Cara?" diye soruyor babam nazikçe, kocaman omzuyla beni dürterek. "Neden hayallerinin peşinden gitmiyorsun?"

Derin nefes almaya korkuyorum, çünkü bu bir hıçkırığa dönüşebilir. Sadece titrek, sığ bir nefes alıp omuz silkiyorum. "İşler değişti ve orada okumak istemediğimi fark ettim. Şu anda ne istediğimi bilmiyorum."

"Beklediğinden daha zor olduğu için mi?"

"Çevremdeki insanlarda kendimi görüyorum. Kimseyle bağ kuramadım. Benim için daha önemli bir şey olduğunu hissettim."

Uzun bir nefes alır. "Kral Theo'ya aşıksın."

Başımı çevirip gülümseyen babama bakıyorum. O da başını sallayıp iç çekiyor. "Kral senin için ne hissediyor?"

Nefes almam hala zor. Gözyaşlarım savunmamı aşmak için ellerinden geleni yapıyorlar, ama birkaç saniye daha onları tutmayı başarıyorum. "Şey, beni sevdiğini sanıyordum, ama şimdi o kadar emin değilim."

"Hayır mı? Çünkü ben öyle düşünüyorum. O adam seni seviyor." "Bunu nereden bilebilirsin ki baba?"

"New York'taki bir müzik okuluna kabul edildiğini söylediğimde yüzünde gördüm. Yüzünde tam bir yıkım vardı. Neredeyse ona acıyacaktım, ama senin orada olmak istediğini düşündüm."

"Sanırım istedim. Ama tamamen yanlış nedenlerden dolayı." Babam iç çeker. "Şimdi ne istiyorsun?"

Karnıma bakıyorum ve tanıdık, çirkin kelimeler kafamda dönüp duruyor. *Yaşayamaz. Ektopik.*

Babam kolunu kaldırıp omuzlarıma doladı. Başını benimkine yaslayıp beni sıkıca sarıldı. "O adam kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, burada sana onunla birlikte olmanı ve onun çocuklarını doğurmanı yalvarır."

İşte bu. Sonunda beni gözyaşlarına boğan cümle. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken, hıçkırıklarla ağlamaya başlarım. Durdurulamam. Sanki bir baraj patlamış, sel suları akıp gitmiş gibi.

Babam donup kalır. "Cara? Ne oldu? Ne dedim ben?"

Başımı sallarım, hıçkırarak ve ağlayarak, o kadar çok ağlıyorum ki gözlerim bulanıklaşıyor. Babamın göğsüne yaslanırım, gözlerimi sıkıca kapatırım, umarım bu, gözlerimden akan gözyaşlarını durdurur. Ama işe yaramaz. Babam beni sıkıca sararken, yumuşak sözler söyleyip saçlarımı okşarken, gözyaşlarım durmadan akar.

Sonunda, burnumu çekip duruyorum.

"Ne oldu, Cara?" diyor babam yumuşak bir sesle. "Anlat bana."

YİRMİ DOKUZ THEO

Ofisimin kapısının dışında bir kargaşa çıkınca telefonu kapatıyorum. En az iki kişi bağılıyor ve biri kapıyı yumrukluyor.

Sonra, itiş kakış sesleri ve çok büyük bir vücudun yere düşme sesi duyulur.

Başım öne düşüyor. Şu anda bununla başa çıkamıyorum. Az önce Arlian villasındaki personelle telefonda konuştum, Cara ve benim için hazırlık yapmalarını istedim. Doktor Cara'ya iğneyi yaptıktan sonra ona iyileşmesi için biraz zaman tanımak ve halkın gözünden uzak, baş başa kalabileceğimiz bir süre geçirmek istiyorum.

Bebeğin karnı belirginleşmeden önce aceleyle yapmaya çalıştığımız düşünüyü ertelemem gerekiyor. Artık zamanımız var.

Ve yas tutmamız gerekiyor. Tercihen birlikte, baş başa.

Kafamı sallıyorum, düşüncelerimin beni o karanlık yola sürüklemesine izin vermek istemiyorum. Doktor bize dış gebelikten bahsettiği anda, kalbimin eski bir bantla bir arada tutulduğunu hissettim. Bir rüzgar esintisi onu milyonlarca parçaya ayırabilirdi.

Bu yüzden, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Çalışıyorum. Sorumluluklarımı yerine getiriyorum. Yapılması gerekeni yapıyorum, sırf zihnimin, asla kucağıma alamayacağım bebeğin görüntülerine geri dönmesini engellemek için olsa bile.

Gözlerim buğulanıyor, ama kapımın dışından gelen başka bir gürültü beni düşüncelerimden koparıyor. Biri homurdanıyor ve bir kadın sesi bağılıyor. Kalın, ses geçirmez kapıdan kelimeleri duymak zor.

"Dışarı çıkmayın Majesteleri," diye bağılıyor bir gardiyan interkomdan. "İçeride kalın. Şüpheliyi kontrol altına aldık."

Kaşlarımı çatarak hemen ayağa kalktım. Ofisimin kapısını açtığımda, devasa bir adam üç kişi tarafından yere yatırılmıştı.

biraz ileride, başka bir adam Cara'yı kollarının arasına alıp onu tutuyor.

"Onu bırakın," diye emrediyorum. Adam kollarını indiriyor ve Cara öne doğru sendeliyor.

Yerde, üç güvenlik görevlisi iri adamın direnmesiyle boğuşuyor. Adam bir kolunu kurtarmayı başarır ve güvenlik görevlilerinden birini koridorun karşısına fırlatır. Güvenlik görevlisi duvara çarparak *gürültüyle yere düşer*. Etrafındaki sıva ufalanır.

Diğer muhafızlar bağırır. İçlerinden biri dizini adamın boynuna bastırır. Cara çığlık atar.

"O benim babam!" diye bağırır. "Onu bırakın!"

Bir anda ellerim muhafızların üzerinde. Tristan Shoal'ı muhafızdan çekip, onun arkamda yere düşmesine izin veriyorum. Diğer muhafız ayağa kalkıp bir adım geri atıyor. Yüzünde şok ifadesi var.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorduk, Majesteleri. Bu ikisi buraya daldılar ve..."

"Ve *ne*?" diye soruyorum, Tristan'ı ayağa kaldırmaya yardım ederken.

Gelecekteki kayınpederim için pek de iyi bir giriş değil. Benden bir boy uzun, etrafındaki herkese tepeden bakıyor. Kafasını hafifçe bana doğru eğiyor, öfkesi dalgalar halinde yayılırken burun delikleri genişliyor.

Cara babasının yanına gidip koluna elini koyar. "Gördün mü? Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylememiş miydim? Baba, hadi. Eve gidelim."

"Tek kötü fikir, bu zavallı kralın sana sırtını dönmesidir," diye Tristan bana hırlayarak tükürdü.

"Burada neler oluyor?" diye soruyorum, ellerimi uzatarak. "Cara'ya sırtımı dönmekten neyi kastediyorsun?"

Muhafızlar yerden kalkmışlar. Üç muhafız daha köşeyi dönerek koşarak geliyorlar, elleri tabanca kılıflarında. Elimi kaldırarak onları durduruyorum.

"Majesteleri, bu ikisini yakaladık çünkü onlar..."

"Tutukladınız mı?" diye araya giriyorum. "Bu ikisinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Onlar davetsiz misafirler, Majesteleri..."

"Durun." Elimi kaldırıyorum. "Bizi yalnız bırakın." Cara ve Tristan'a dönüp ofisimi işaret ediyorum. "Lütfen."

"Sizin için sakıncası yoksa burada kalmak istiyorum, *Majesteleri*." Tristan unvanımı alaycı bir şekilde söyler. "Söyleyeceklerimi birkaç tanığın duymasını istiyorum."

"*Baba*." Cara öne çıktı. Elini babasının göğsüne koydu ve başını salladı. "Kes şunu. Bu senin savaşın değil."

"Ne kavgası?"

"Bu bok parçası..." Tristan bana işaret eder ve korumalarım gerginleşir. İçlerinden biri öne çıkar ama ben bir bakışla onu durdururum.

"Baba, dur. Bırak ben halledeyim."

"Neyle ilgilen? Neler oluyor?" Etrafımdaki katliamı izliyorum. Bir duvar aplikesi parçalanmış ve korumamın çarptığı duvarda büyük bir çukur açılmış. Ekibim kızarmış ve nefes nefese, Tristan ise beni delik deşik etmek istiyor gibi görünüyor. Gömleğinin omuzu yırtılmış, kolundan ince bir kan akıyor.

Tristan'ın göğsü hala inip kalkıyor, gözleri alev alev yanıyor. Kızgın görmek istediğim türden bir adam değil.

"Ne olduğunu sorarak çok cesursun," diyor Tristan karanlık bir sesle. "Cara bugün böyle bir haber aldıktan sonra onu yalnız bıraktın. Kendinden utanmalısın, *Majesteleri*."

"Onu yalnız bırakmadım."

"Baba, lütfen." Cara onu uzaklaştırıyor. "Bırak ben halledeyim." "Sen bu bebeği hak etmedin." Tristan başını sallıyor ve arkasını döner. Adımları koridorda yankılanır ve sözleri kafamda çınlar. Cara bana döner, gözleri fal taşı gibi açılmıştır.

Yutkunur ve ofisi işaret eder. "Gidelim mi?"

Onu takip ederek içeri girerim ve kapıyı arkamızdan kapatırım. Cara pencereye yürür ve ellerini ovuşturarak dışarıya bakar. Kapının yanında durup onu izlerim.

"O neydi öyle, Cara?"

"Ona hamileliği söyledim."

"Anlaştığımızı sanıyordum..."

"Ne konusunda? Sır olarak saklamak mı? Senin odanda tek başıma sessizce acı çekmemi sağlamak mı? Tek endişen bu mu? Senin için nasıl görüneceği mi?" Sözleri acıdır ve ne diyeceğimi bilemem. Gözlerinde yaşlarla başını sallıyor. "Bunu sadece

görevim. Gayri meşru bir çocuğun yaratacağı etkilerden korkuyor olabilirsin. Ama bana bu kadar çabuk sırtını döneceğini düşünmemiştim."

"Sana sırtımı mı döndüm?" diye tekrar ettim ve ona doğru bir adım attım. "Ne zaman yaptım bunu?"

"Yüzünden anlaşılıyor, Theo. Beni istemiyorsun. Belki de hiç istemedin."

Göğsümde bir öfke yükselirken parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. Yüzüm yanıyor. "Cara..."

"New York'a gelmenin tek nedeni, bunun yapman gereken şey olduğunu düşünmen. Sen her zaman doğru olanı yapan bir adam oldun Theo, ama bu farklı. Ben sadece kral olmanın getirdiği bir sorumluluk değilim. Yapılacaklar listesine ekleyip günün sonunda işaretleyebileceğin bir görev değilim. Şu anda sorumlu olmanı istemiyorum. Bana değer verdiğini göstermeni istiyorum."

Cara'nın göğsü inip kalkıyor. Yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor.

"Cara, benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Haberleri aldıktan sonra neden odadan çıktın? Neden beni kucaklamadın ya da öpmedin? Bir kez bile? Saatlerdir orada tek başıma duruyorum, Theo. Evet, babamın yanına gittim. Ona olan biten her şeyi anlattım. Aslında umursayan tek kişi oydu."

Son kelimeyi tükürdükten sonra benden uzaklaştı. Derin bir nefes almaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bana nasıl böyle şeyler düşünebilir? Umursamadığıma nasıl inanabilir?

"Cara, odadan çıkmadım çünkü seni umursamıyorum."

"İlk söylediğin şey, düğünü ertelemek istediğindi." Titrek bir nefes aldı. "Bunu yapmak istemiyorsan, şimdi söyle. Yalan söyleme. Uzatma."

Gözlerimi sıkıca kapatarak uzun bir nefes veriyorum. Sonra Cara'ya doğru bir adım atıyorum, ona dokunmak istiyorum ama ne yapacağından korkuyorum.

"Seni istiyorum, Cara," diyorum yumuşak bir sesle. Yüzünü bana doğru çeviriyor ama gözlerime bakmıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Seninle evlenmek istiyorum. Şu anda benim için önemli olan tek şey bu. Seni *seviyorum*, Cara."

Alt dudağı titrerken gözleri benimkilere doğru yükseldi. "Düğünü ertelemek konusunda neden bu kadar endişeliydin?"

Nefesimi veriyorum. "Özür dilerim. Açıklamalıyım. Sana iyileşmen için zaman vermek ve bir sürü kameranın önünde gülümsemek zorunda kalmadan önce yasımızı düzgün bir şekilde tutmak istedim."

Ona bir adım daha yaklaşıp elini tutuyorum. Eli soğuk ve tek istediğim onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılmak ama o çok kırılğan. Vahşi bir hayvan gibi, kaçmak mı yoksa kafamı koparmak mı istediğini bilemeden bana bakıyor.

"Cara, yapabilseydim şu anda seninle evlenirdim. Bu dünyada anlamlı olan tek şey sensin. Sen yanımda olmadan kral olmayı hayal edemiyorum. Sen benim kraliçemsin. Her zaman."

Dudağı titriyor ve yanağına bir damla gözyaşı düşüyor. Elimi uzatıp gözyaşını siliyorum. Cara yüzünü elime doğru çevirip iç çekiyor.

"Sadece görevinden dolayı benimle evlendiğini sanıyordum."

Acı bir şekilde gülerek başımı sallıyorum. "Hayır. Seni sevdiğim ve sensiz yaşayamadığım için seninle evleniyorum. Düğünü erteliyorum çünkü seninle birlikte olmaya ihtiyacım var. Sadece seninle. Gittiğim için özür dilerim. Açıklamalıyım."

Cara'nın gözleri aniden açılır ve omzumu geri iter. "Benimle *konusmalısın* Theo. Benim için orada olmanı istiyorum, sadece sorumlu davranmaya odaklanmamamı. Düğünü yarına erteleyebiliriz. Şu anda..." Sesi fısıltıdan ibarettir. "Sana ihtiyacım var."

Cara elini karnına koyduğunda kalbim sızladı. Haklıydı. Elbette haklıydı. Onu göğsüme çekip kollarımı ona doladım. Halledilmesi gereken detayları düzenlemeye o kadar odaklanmıştım ki, en önemli şeye odaklanmamıştım. Cara. Keder. Birbirimize destek olmak.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum saçlarına. Onun kokusunu içime çekiyorum, kalbimi kesinlikle kıracak rüzgarı hissediyorum.

Sonra ikimiz de yıkılıyoruz. Gözyaşları akıyor ve durmuyor. Bastırdığım tüm duygular bir anda yüzeye çıkıyor.

. Birbirimizin omuzlarında ağlıyoruz, asla sahip olamayacağımız çocuğumuzun yasını tutuyoruz.

Scotch bant uçup gider ve sonunda kendimi bırakırım. Acı göğsümü parçalar, ayak parmaklarıma kadar yayılır. Gözyaşları akar, akar, akar. Keder beni bir balyoz gibi vurur, yana doğru savurur.

Beni ayakta tutan tek şey Cara'dır. Elini uzatır ve ellerini yanaklarıma koyar. "Bir daha benden uzaklaşma, Theo."

Başımı sallarım. "Sonsuza kadar. Söz veriyorum."

Elimi tutup karnına koyar, başını omzuma yaslar. Ofisimde birbirimize yaslanarak, neredeyse sahip olabileceğimiz her şeyin yasını tutarız.

O günün karanlığını delen tek bir şey var: Cara. O burada, kollarımda. Beni sersemliğimden uyandırdı ve onun yanında kalmamı sağladı.

Biz birlikteyiz. Hala. Ne olursa olsun.

Her zaman.

OTUZ CARA

Theo'nun bize biraz mahremiyet ve huzur sağlamak için villada bir konaklama ayarladığını öğrendiğimde, başımı salladım.

"Neden bana bunu organize ettiğini söylemedin? Düğünü ertelemekten bahsettikten sonra birdenbire kaçtın ve kafam allak bullak oldu. Beni terk edeceğini sandım."

"Aklım başımda değildi. Sürekli bebeği düşünüyordum..." Kral'ın sesi çatallanır. Boğazını temizler, gözleri buğulanır.

Başımı sallayarak, parmaklarımı onun kafa derisi üzerinde gezdirip başını göğsüme yasladım. Keder ikimizin üzerinde ağır bir yük gibi duruyordu. Garip bir yas dönemiymiş. Bebeği hiç görmedik. Gebeliğin üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti, ama kayıp hissi çok büyüktü. Tarif edilemezdi.

Kalp kırıcı.

Sis biraz da olsa dağıldığında, Theo ve benim hala onun ofisinde birbirimize sarıldığımızı fark ediyorum. Bana bakıyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor ve alnımı öpüyor.

"Tekrar deneyebiliriz, Cara," diye fısıldadı. "Doktor, daha sonra yine çocuk sahibi olabileceğimizi söyledi."

"Lütfen," diyorum, başımı sallayarak. "Henüz değil. Henüz öyle deme."

Theo başını sallar ve beni kucaklayarak bana sarılır. Bir saat mi, üç saat mi, bilmiyorum. Uzun bir süre öyle kalırız.

Babama her şeyin yolunda olduğunu mesaj atıyorum. Theo ve ben hiçbir şey söylemeden kraliyet plajında yürüyüşe çıkıyoruz. İkimizin de beklenmedik, korkunç bir kalp kırıklığı yaşadığımızı bilmek için tek kelime etmemize gerek yok.

Ama güneş batıp alacakaranlık çöktüğünde, birbirimize hala sahip olduğumuzu fark ettim.

Theo her zaman sorumluluk sahibi olmaya odaklanabilir. Görevini yerine getirmeye. Doğru olanı yapmaya.

Ben ise her zaman kaçmaya odaklanabilirim. Bağımsız olmaya. Özgür olmak istemeye.

Ama biz birbirimizi dengeliyoruz. O beni ayaklarımın üzerinde tutuyor, ben de onun yerin altına gömülmesini engelliyorum.

O gün hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Gün gelip geçti ve ertesi sabah şişmiş gözler ve boğaz ağrısıyla Theo'nun yanında uyandım.

Ama ben buradayım, onun yanında. Gözlerini açıyor ve bana sarılmam için kollarını açıyor. Kafasını saçlarıma gömüyor ve memnuniyetle inliyor. Konuşmadan öylece yatıyoruz, birbirimize sahip olduğumuzu bilerek.

Dün bir şey kaybettik, ama sabah güneşinin ışığında, daha büyük bir şey kazandığımızı anlıyorum.

Theo'nun beni sevdiğini biliyorum. Artık hiç şüphem yok. Kalbimde hiçbir soru işareti yok. Dün ofiste onun yıkıldığını gördüğümde ve bu yumuşak, tüylü yatakta onun yanında uyandığımda, onun da beni benim onu sevdiğim kadar çaresizce sevdiğini anladım.

New York'a gelmek zorunda olduğu için gelmedi. Bana evlenme teklif etti çünkü bu onun görevi olduğu için değil. Skandalı önlemek ya da tartışmalardan kaçınmak için de değildi.

O beni istiyor. Beni seviyor. Beni değer veriyor.

Parmaklarımla göğüs kıllarını okşayarak, teninin kokusunu içime çekiyorum. Onun yanımda olduğunu bilmek, acılı kalbime biraz olsun rahatlık veriyor.

Önümüzde haftalarca sürecektir bir yas ve keder dönemi var. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Ama Theo'nun göğsüne uzandığımda, tüm şüphelerim yok oluyor. O burada ve benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyor.

KRALİYET DOKTORU bizimle birlikte Arlian Adası'na geliyor. Deniz uçağıyla geçiyoruz ve ben yolculuk boyunca pencereden aşağıdaki berrak suları seyrediyorum.

Villaya vardığımızda, doktor bana dış gebeliği sonlandıracak iğneyi yapar. Hayatımı kurtardığını biliyorum. Bunun yapılması gerektiğini biliyorum. Theo ve benim başka çocuk sahibi olma şansımız olacağını biliyorum

ve sonunda evlendikten sonra çocuk sahibi olmanın daha iyi olacağını biliyorum.

Bütün bunları biliyorum, ama yine de çok acı veriyor. İşlem sırasında kendimi tutuyorum, ama doktor odadan çıkar çıkmaz yıkılıyorum. Theo beni kucaklıyor, gözyaşları benimkilerle karışıyor.

O birkaç gün bulanık geçiyor. Birkaç gün sonra bir kez daha iğne olmam gerekiyor. Midem bulanıyor, ama bunun iğneden mi, yoksa beni tüketen genel kalp ağrısı ve kederden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Theo her zaman yanımda. Arlian villasında iki hafta geçiriyoruz, uyuyor, ağlıyor, sahilde yürüyüş yapıyor ve genel olarak şoktan ve kayıptan kurtulmaya çalışıyoruz.

Günler geçtikçe, Theo'nun benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum — o benim her şeyim. Eskisinden daha da fazla, hayatımda beni olduğum gibi seven tek kişinin o olduğunu anlıyorum. Beni kusurlarımla birlikte olduğu gibi kabul ediyor. Kırıldığımda beni kaldırıyor ve yeniden ayağa kalkmama yardım ediyor.

Karanlık günler. Öyle olmadığını iddia etmeyeceğim. Duygularım dengesiz ve olanları anlamlandırmak zor.

Theo'nun yanımda olması yardımcı oluyor. Benimle olmak için programını boşaltması benim için çok önemli ve bana değer verdiğini gösteriyor.

Sadece görev bilinciyle değil. Gerçekten, kalbinin derinliklerinden gelen bir şekilde.

Ana adaya geri döndüğümüzde, Theo parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Bana sıkı bir gülümseme atıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Başımı sallıyorum. "İyiyim." Bu çoğunlukla bir yalan. Hâlâ kırılmış hissediyorum, ama yalnız değilim. Artık değilim. Deniz uçağı suya inerken, derin bir nefes alıp Theo'nun elini sıkıyorum.

O da benim elimi sıkıyor.

Kaçma ihtiyacı ortadan kalktı. Uçup dünyayı keşfetme arzusu hala var, ama bunu Theo ile birlikte yapmak istemem bu arzuyu hafifletiyor. Altın kafesimi kabul etmeye hazırım, çünkü Theo ile birlikte eskisinden daha özgür hissediyorum. Hiçbir şeyle tek başıma yüzleşmek zorunda değilim. Hayattan gerçekten ne istediğimi merak ederek tek başıma mücadele etmek zorunda değilim.

İstediğim şey Theo. Bu kadar basit.

Theo beni saraydan uzaklaştırıp palmiye ağaçlarıyla çevrili bir yoldan götürüyor. Deniz meltemi saçlarımı okşuyor ve evimin kokusunu getiriyor. Son birkaç haftadır çoğu gün yaptığımız gibi sessizce yürüyoruz, ta ki okyanusa bakan küçük bir çardakla karşılaşana kadar.

Theo beni çardaktaki bir bankın önüne götürür ve yan yana otururuz, dalgaların beyaz kuma çarptığını izleriz. O beni kendine yakın tutarken başımı omzuna yaslıyorum ve bir an için çalkantılı duygularım sakinleşiyor. Doktordan haber aldığımdan beri ilk kez huzurlu hissediyorum. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini, gecenin en karanlık saatlerinde üzüntünün beni yine ele geçireceğini biliyorum, ama şimdilik sakinim.

Sonra kral benden uzaklaşır. Boğazını temizler ve cebinden küçük bir mücevher kutusu çıkarır. Önümde diz çökerek bana hüzünlü bir gülümseme atar.

"Bunu henüz düzgün bir şekilde yapmadım," der ve kutuyu açar.

Parlak bir nişan yüzüğü bana bakıyor. Gözlerim büyür, kalbim hızla çarpar.

"Cara," diyor Theo, boğazını temizleyerek. "Her şeyi tersine yaptık. Sana olan hislerim konusunda açık ve dürüst davranmadım, ama tam olarak ne hissettiğimi bilmeni istiyorum. Seni seviyorum. Seninle birlikte tahtta oturmak istiyorum. Krallığımızı birlikte refaha ulaştırmak istiyorum. Her gece yanında uykuya dalmak ve her gün yanında uyanmak istiyorum."

Gözleri parlıyor. Boğazım düğümleniyor ve gözyaşları çoktan yanaklarımdan süzölmeye başlamış. Bu kadar uzun süre üzüntü ve kederle meşgulken, bu durumdan mutlu olmak yanlış geliyor. Ama konuşmadan başımı salladığımda, Theo titrek bir eliyle yüzüğü parmağıma geçiriyor.

Kaybımızdan ya da gelecekte neler olabileceğinden bahsetmiyoruz. Çocuklardan, mirastan, olması gereken ya da olmaması gereken şeylerden bahsetmiyoruz. Doğru zaman değil. Sadece birbirimize sarılıyoruz, öpüşüyoruz ve birlikte temiz deniz havasını içimize çekiyoruz.

Theo, parlak bir umut ipliği ile kalbimi parça parça birleştiriyor. Biliyorum ki, bu süreçten daha gl çıkacağız. Neyle karşılaşırsak karşılaşalım, birlikte karşılaşacağız. Birlikte. Bir olarak. Birlikte, her zaman.

EPILOG

CARA

Hamileliği kaybetmenin acısından kurtulmak iki yıl sürdü. Bu süre zarfında Beckett tutuklandı, Luca beni ve Theo'yu affetti, hatta münzevi Dante bile sevdiği birini buldu.

Hepsinin anlatacak kendi hikayeleri var. Hayatlarımız inişler ve çıkışlarla doluydu.

Bizi affetmeden önce, Luca'ya Theo'ya olan aşkımı anlatmaya çalıştım. Ona bebekten ve kederimden bahsetmeye çalıştım, ama acısı çok büyüktü. Kendi deneyimlerimden, bununla kendi başına başa çıkması gerektiğini biliyordum, bu yüzden onu rahat bıraktım.

Ve o bize geri döndü. O ve Ivy çiçek açtılar ve ben onların bir değil, iki çocuk sahibi olduklarını izledim. İkizleri sağlıklı ve mutlu bir şekilde doğdu. Dante ve Margot bile aynı anda çocuk sahibi oldular.

Ailelerinin büyümesini görmek bana acı vermediğini söyleyemem. Acımı gülümsemeyle gizledim. Theo her zamanki gibi yanımda kaldı. Acımızı birlikte göğüsledik ve gün geçtikçe azaldı. Tamamen yok olmadı ama katlanılabilir hale geldi.

Sonra, bir umut ışığı gibi, içimde yeni bir hayatın büyüdüğünü hissettim. İlk seferki gibi kaotik, çalkantılı ve şaşırtıcı değildi. Bu sefer, cesaret edip plan yaptık. İki yıldır ilk kez kendimize umut verdik. Gerçekten, gerçekten bir çocuğumuz olabileceğini umduk.

Doktorlar, daha önce dış gebelik yaşadığım için bunun tekrar olma ihtimalinin az da olsa olduğunu söylediler. İlk birkaç hafta nefesimi tuttum, ama yine de umut etmeye cesaret ettim.

Altı hafta sonra, hamileliğimin sağlıklı olduğu haberini aldığımızda, Theo'nun yüzündeki gülümseme en soğuk kalpleri bile eritebilirdi. Kollarını bana doladı ve beni öpmeye başladı, nefes almam gerekene kadar beni bırakmadı.

Hamileliğim ilerledikçe Theo giderek daha endişeli hale geldi. Etrafımda telaşla dolaşması, nereye gidersem oraya gelmesi, hatta bir zamanlar onun için en önemli öncelik olan bazı kraliyet görevlerini bile ihmal etmesinden bunu anlayabiliyordum. Yastıklarımı kabartır, diyetimi takip ederdi. Bir kağıt parçasından daha ağır hiçbir şeyi taşımama izin vermez, hareket etmem gerektiğinde bana yardım ederdi.

Dürüst olmak gerekirse, aşırı endişeli ilgisi beni rahatsız ediyordu, ama onu bunun için seviyordum.

Kızımız doğduğunda, onu alçakgönüllü tutmanın zor olacağını hemen anladım. Bu dünyaya gelir gelmez şımartılmaya mahkumdu. Theo onu saatlerce kucağında tuttu, sadece emzirmem için bana verdi. Prenses Ariella, dedeleri, amcaları ve teyzeleri tarafından çok seviliyordu. Tüm krallık ona sevgi yağıdırıyordu.

Annem bile yumuşadı. Theo ile evlendiğimde istediğini elde etmişti, ama onu gerçekten mutlu eden Ariella'nın doğumu oldu. Annem Ariella'yı ilk kez kucağına aldığında gözleri doldu ve ona karşı çok sert davrandığımı anladım.

O da benim gibi bir anne idi. Artık onun sadece en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını anlayabiliyordum.

Her şeyi gerçekten çok takdir ettim. Gerçekten. Krallığın her yerinden hediyeler ve iyi dilekler aldık. Luca da kendi çocuklarını yeni doğan bebeği görmeye getirerek yüzü gülüyordu.

Ama en çok sevdiğim anlar, Theo, ben ve Ariella'nın yalnız kaldığımız anlardı. Bazen, dadılar gittikten ve personel uyuduktan sonra, kızımız beşiğinden büyük, parlak gözleriyle bize bakardı. Gülümser, minik, mükemmel parmaklarıyla ayak parmaklarını tutar, sırt üstü yuvarlanarak kıkırdar dururdu.

O anlarda Theo kollarını omuzlarıma dolardı ve şakağıma nazikçe bir öpücük kondururdu. Her şey sessizdi, ama tüm oda sevgiyle titriyordu. Dilimde tadını alabiliyor, havada hissedebiliyordum. Bu, her şeye değdiğini hissettiriyordu: ilişkimizin başlarında yaşadığımız kargaşa, zorluklar ve hatta yaşadığımız tüm acılar. Birlikte daha güçlüydük. Yaşadığımız her şey bizi daha iyi hale getirmişti.

Her yıl, ilk çocuğumuzun doğum tarihinde, ilk bebeğimizi anmak için bir mum yakardık. O bebeği hiç göremedik, ama o bizi bir araya getiren katalizör oldu. O çocuk, Theo ve benim güvensizliklerimizi aşmamızı ve birbirimize duygularımızı itiraf etmemizi sağlayan sebepti. O, birbirimize yakınlaşmamızı, kopmaz bir bağ kurmamızı sağlayan sebepti.

ARGYLE HER ZAMAN benim evim olmuştur. Yıllar sonra, tüm kalbimle sevdiğim bir kocam ve çocuğum varken, şimdi buradan ayrılmak istemem zor. Theo ile birlikte kraliyet turlarına ve dünyanın dört bir yanına seyahatlere çıkabildim, belki de tek başıma yapabileceğimden daha fazlasını.

Peki ya şarkı söylemek? Şarkı söylemek benim için günlük bir alışkanlık haline geldi. Saraya sık sık özel konserler vermek için gelen Prudence Halloway ile iletişimimi sürdürdüm. Prenses Ariella, henüz bir bebekken bile müziğe olan ilgisini gösterdi.

Şarkıcı olarak bir kariyerim yok. Artık kraliçeyim, bu yüzden uygun olmaz. Ama bir şekilde, bu daha iyi. Theo için, çocuğum için ve kendim için şarkı söylüyorum. Şarkı söylüyorum çünkü seviyorum ve bana mutluluk veriyor, beni tanımlayan tek şey bu olduğu için değil. Bana her şeyi yanlış yaptığımı söyleyen ince dudaklı öğretmenler ya da beni rahatsız eden uzun saçlı çocuklar yok.

Sadece müzik sevgisi ve şarkı söyleme ihtiyacı var.

Şimdi, sarayın kütüphanesinde oturmuş gitarımı çalarken, önümde dans eden üç yaşındaki güzel prensesimi izlerken, istediğim her şeye sahip olduğumu fark ediyorum.

Eskiden Argyle'dan ayrılmanın özgür olmanın tek yolu olduğunu düşünürdüm. Kendi kendimin sahibi gibi hissetmek için bağımsız olmam gerektiğini düşünürdüm.

Yanılmışım. Theo'nun yanında kaçmak zorunda kalmadan kendim olabiliyorum. Evimden, ailemden, krallığımdan ayrılmadan büyüyebilir, öğrenebilir ve zengin bir hayat yaşayabilirim.

Theo kütüphane kapısını açar ve bana doğru büyük adımlarla yürür, yanımdaki kanepeye uzanır ve kolunu sırtıma dolandır. Gitarımı bir kenara koyar ve göğsüne yaslanarak mutlu bir iç çekişle nefes veririm.

Prenses Ariella gitarın yanına emekleyerek gelir ve parmaklarını tellerin üzerinde gezdirerek kıkırdar. İkimize bakar ve yüzünde yaramaz bir gülümseme belirir.

Theo parmaklarını saçlarımin arasında gezdirip yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bir tane daha yapalım," diye fısıldıyor. Şaşkınlıkla ona dönüp bakıyorum. Bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık.

"Gerçekten mi?"

"Hadi bir bebek yapalım, Cara. Hamileyken çok seksi görünüyorsun."

Bu beni güldürüyor. Omuzumla göğsüne hafifçe vurup başımı sallıyorum.

Theo gülüyor, sonra ciddileşiyor. "Ciddiyim. Bir bebek daha yapalım."

Kocam, kralım, her şeyim olan adama bakarken içimde mutluluk patlar. Başımı sallayarak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururum.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Bir bebek daha yapalım."

Theo inleyerek kollarını bana doladı. Öpüştük, ama Ariella ikimizin dizlerine dokunarak bizi böldü. Theo onu kucağına aldı ve kızımız kıkırdayıp kıpırdanırken yanaklarına bir düzine öpücük kondurdu. Kızımız babasının boynuna sarıldı ve karşılık olarak yanağına ıslak bir öpücük kondurdu.

Ariella'nın başının üzerinden Theo'nun gözleri benimkilerle buluşur. Bakışları berrak, parlak ve mutluluk doludur. O anda, daha fazla çocuğumuz olacağını anlarım. Bu sarayı kahkaha ve müzik sesleriyle dolduracağız.

Ariella bizden kurtulup tekrar gitarın yanına koşar ve tellerini çalmaya başlar. Theo kolunu omuzlarıma atar ve beni kendine doğru çeker. Ne düşündüğünü bilmem için tek kelime etmesine gerek yok, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyorum.

Aslında çok basit: *seni seviyorum, her zaman ve sonsuza kadar.*

THEO VE CARA'NIN AİLESİNİN ÇOK KOMİK VE FELAKETLE SONUÇLANAN ŞÜKRAN GÜNÜ HİKAYESİNİ

BONUS BÖLÜMÜNDEN ÖĞRENİN!

İNDİRMEK İÇİN KAYDOLUN:

WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE

YALNIZ PRENS

KRALLIKTA BEKLENMEDİK: YEDİNCİ KİTAP

BİR ROWAN

BÜYÜKANNEM BURADA OLMALIYDI. Tren istasyonunda buluşacağımızı söylemişti, ama küçük lobiye bininci kez gözden geçirdiğimde, onu hiçbir yerde göremedim.

Telefonum da yardımcı olmuyor. Cep telefonu çekmiyor. Ücretli telefon da yok, eskiden ücretli telefonların olduğu yerde iki küçük bölme var.

Çok yardımcı.

Değil.

Büyükannem bu yerin izole olduğunu söylemişti, ama rüzgar panjurlu pencerelere çarparak uğuldarken ve soğuk hava kapının altından içeri girerken, Nord Krallığı'nın bu köşesinin beklediğimden daha vahşi olduğunu anlıyorum.

Ben Farcliff'te büyüdüm, Amerika Birleşik Devletleri ile Kanada arasında yer alan küçük bir krallık. Tropikal bir cennet değil, ama subarktik Nord Krallığı ile karşılaştırıldığında Farcliff kesinlikle ılık bir yer.

Büyükannem Nordlu. Orada doğup büyüdü. Annem de beni doğurana kadar orada yaşıyordu. Farcliff'li bir adama aşık olup onun peşinden güneşe gitti, ama adamın başka bir ailesi olduğunu ve bizimle hiçbir ilgisi olmadığını öğrendi. Annem yine de Farcliff'te kaldı, ben de orada büyüdüm. Teknik olarak damarlarımda Nord kanı akıyor. Bir bakıma burada kendimi evimde hissetmem gerekir. Ama şu anda? Kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Sanki hava bile bana burayı terk etmemi söylüyor.

Peki ya bu tren istasyonu? Hattın son durağı mı?

Şöyle diyelim, daha kalın giysiler getirmeliydim. Yaz Sarayı, Kuzey Kutup Dairesi'nin kenarında yer alıyor ve Eylül sonu olmasına rağmen burası çok soğuk. Görünüşe göre, buraya Yaz Sarayı diyorlar çünkü bu bölge kışın neredeyse yaşanmaz hale geliyor

ama yazın iki ya da üç ay boyunca gezegenin en güzel yeri oluyor.

Eylül sonunda güvende olacağımı düşünmüştüm. Planım, oraya gidip işim için ihtiyacım olan fotoğrafları ve bilgileri toplamak, büyükannemle biraz zaman geçirmek ve kış gelmeden oradan ayrılmaktı.

Şu anda işler planlandığı gibi gitmiyor diyebiliriz.

Nord şu anda kayıtlı tarihin en soğuk ve fırtınalı sonbaharını yaşıyor. Diğer yolcuların konuşmalarından anladığım kadarıyla, bölge halkının şimdiye kadar gördüğü en büyük fırtına yaklaşıyor. Benim için daha da şanslı olan ise, büyükannemin beni tamamen unutmuş olması.

Bu ona hiç yakışmıyor. Endişenin beni tüketmesine izin vermemek için dudağımın içini ısıyorum.

Her şey yoluna girecek. Gelip beni saraya götürecek. Birkaç personel dışında, saray neredeyse tamamen büyükannem ve bana ait olacak. Kraliyet prensi veya prensesinin etrafındaki tüm o ihtişam ve törenlerle uğraşmak zorunda kalmayacağım. Sadece Rowan ve büyükannemle kaliteli zaman geçireceğim ve işimi yapmak için ihtiyacım olan huzur ve sükuneti bulacağım.

Tabii, saraya gerçekten varabilirsem. Şu ana kadar, yolculuğum uzun bir tren hattının son durağında çıkmaza girmiş gibi görünüyor.

Kollarımı ovuşturup derin bir nefes alıyorum. Tren istasyonunun girişine ne kadar uzun süre baksam da, büyükannem oradan geçmiyor.

Tam olarak beklediğim hoş geldin partisi değildi. Ben, Nord'un Yaz Sarayı'nın yeniden tasarımında yeni baş mimarıyım. Geçtiğimiz bir yılı bu proje üzerinde çalışarak geçirdim, kendi mimarlık firmamdaki tüm kaynakları bu projeye adadım ve bu, tasarımımın son rötuşlarını yapmak için yaptığım ilk saha ziyareti. Kırmızı halı beklemiyordum, ama en azından bir taksi gönderebilirlerdi.

İç çekerek odada bir tur daha attım.

Hala büyükannem yoktu.

Farcliff'te kalmalıydım. Mimarlık bürom saygın ve birçok ödül kazanmış bir büro. İşlerim düzenli, rahat ve bol. Çoğunlukla Farcliff'in seçkinleri için evler tasarlıyorum

ve sayıları da çok fazla. Ofis binamda merkezi ısıtma sistemi var, bu özelliği şimdiye kadar hiç bu kadar takdir etmemiştim.

Ama ben güzel ve önemli binalar yaratmak için mimar oldum ve bu projeyi reddedemedim. Kaç mimar yabancı bir krallığın kraliyet sarayında çalışma fırsatı bulur? Kaç mimar kariyerinin bu kadar erken bir aşamasında ün kazanır?

Rüzgar kapıya çarparak benimle alay ediyor. Dişlerim takırdıyor. Bu eski, çürümüş istasyonda hiç yalıtım yok mu?

Benimle birlikte istasyonda inen birkaç yolcu, çenelerini göğüslerine gömüp dışarıdaki sert havaya göğüs gererek çoktan ortadan kaybolmuşlar. Onların tek tek ayrılmasını izledim, büyükannemin kapıdan içeri girmesini bekledim. Onun pembe yanaklarını ve mutlu gülümsemesini hayal ederek, zayıf bir umut ışığını canlı tutmaya çalıştım.

İki saat sonra omuzlarım düşerken, sonunda onun gelmeyeceğini kabulleniyorum.

Bu onun karakterine uymuyor. Bir şeyler yolunda değil.

İçimde kabaran paniği bastırmaya çalışarak, en sevdiğim kırmızı paltoyu vücuduma daha sıkı sararım. Soğuğu dışarıda tutmak için yeterli olmayacak, ama sahip olduğum tek şey bu.

Balmy Farcliff, hatırladın mı? Orada kutup koşullarına dayanıklı ceketler satmıyorlar. Ayrıca, bu mevsimde buradaki hava o kadar soğuk olmazmış. Google, palto yeterli olur demişti.

Evet, *yanılmışım*.

Henüz Ekim bile değil. Gerçek kış geldiğinde durumun ne kadar kötüleşeceğini hayal bile edemiyorum.

Küçük valizimi bilet gişesinin penceresine sürükleyerek dudaklarımı ısıyorum. Çelik bir panjur kapısı asma kilitle kapatılmış ve arkasında kimse girip çıkarken görmedim.

Yine de kapıyı çaldım. Onlarca kez çaldım, ama belki içeride birileri vardır. Belki uyuyorlardır. Ya da meşgul. Ya da sağır.

Kimi kandırıyorum? Umutsuz bir durum, ama yine de yapıyorum. Sürpriz sürpriz, kimse cevap vermiyor.

Kirli bir koridorda birkaç adım ilerledikten sonra, üzerinde "Ofis" yazan bir kapı buluyorum.

Panik içimde giderek artarken, yumruğumu kapıya vuruyorum.

Hiçbir şey

olmuyor.

Yalnızım.

Nefesimi tutarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Sakin ol, Rowan. Bunun bir açıklaması olmalı. Belki bugün geleceğimi unutmuştur?

Kafamı sallıyorum. Bu sabah onunla konuştum. Büyükanmem unutmaz. Benimkinden daha iyi bir hafızası var ve otuz yılı aşkın süredir Yaz Sarayı'nı yönetiyor. Zihni keskin. Kendisi istasyona gelemeseydi, beni almaya birini gönderirdi.

Bir şeyler *ters* gidiyor. Kemiklerimde hissedebiliyorum — tabii bu sadece soğuktan iskeletim titriyor olabilir.

Ana istasyon lobisine geri dönerken derin bir nefes alıyorum. Burası yaklaşık iki yüz yıllık gibi görünüyor. Kalın, vitray pencereler duvarların üst kısmına yerleştirilmiş ve solmuş tuğlaların arasında ufalanmış harç var. Karo döşeli zeminin ortasında, yolcuların ön kapıdan platforma yürüdüğü yerde yıpranmış bir şerit var.

Ve en önemlisi, burada başka kimse yok. Sadece ben ve yetersiz ceketim.

Tren istasyonunda uyuyup, yarın sabah personel gelene kadar bekleyebilirim. Muhtemelen en güvenli şey bu, değil mi? Barınak olan bu yerde beklemek?

Belki de büyükanmem sadece gecikti. Belki de yoldadır, ama dışarıdaki fırtına onu geciktirmiştir.

Kalmalıyım.

Ama ya dışarıda bekliyorsa? Beni bekleyen bir taksi ya da saraya götürmek için hazır bir kraliyet aracı olabilir. Ya da belki dışarıda biri yardım edebilir. Yerel halktan biri. Bana sarayın yolunu gösterebilir. Beni götürebilir. Taksi çağırabilir. *Herhangi bir şey.*

Soğuk bir rüzgar bacaklarımın etrafında dolanıyor ve elbise giydiğim için kendime lanet ediyorum. Taytlarım kalın olabilir, ama soğuğa karşı koyamıyorlar. Sıcak bir trende, sonra sıcak bir arabada, sonra da sıcak bir kalede olacağımı sanmıştım. Bebekliğimden beri ilk kez Nord'a geliyorum ve

iyi bir ilk izlenim bırakmak için tek şansım. Etkilemek için giyin, derler.

Ha.

Daha çok donarak ölmek için giyinmek gibi.

Lobide kalırsam, geceyi atlatabilir miyim ki? Çenemi kaldırıp nefesimi veriyorum, nefesimin önümde beyaz bir bulut olarak dağılmasını izliyorum.

Burası çok soğuk.

Yardım bulmam lazım.

Telefonuma bir kez daha bakarak, sinyal alabilmek için başımın üzerine kaldırıyorum. Hiçbir şey yok. Mesajlaşma uygulamasını açıp büyükanneme gizlice bir mesaj göndermeye çalışıyorum, ama *gönder tuşuna* basar basmaz geri dönüyor.

Mesaj ekranından çıktığımda, trendeyken aldığım son mesajı görüyorum. Altı ay boyunca birlikte olduğum eski erkek arkadaşım, dün gece saat üçte bana bir dizi kötü hakaret içeren mesaj göndermiş. Muhtemelen sarhoştur.

Gerry: Döndüğünde beni burada beklemeyi umma, Rowan. Nord'un tadını çıkar. Orası senin kalbin kadar soğuk.

Mesajı bininci kez okudum, parmaklarım telefonumu o kadar sıkı sıkıyor ki tırnaklarım beyazlaşıyor. Gözlerim yaşıyor. Farcliff'ten ayrıldığımdan beri ilk kez ağlamak istiyorum.

Gerry ve ben evlenecektik, ama sonra bana, evlendiğimizde evde kalmamı istediğini söyledi. Kariyerimi bırakıp gelecekteki çocuklarımızla ilgilenmemi beklediğini söyledi. Ev hanımı olmamı bekliyordu.

Yanlış anlamayın, ev hanımı olmanın yanlış bir yanı yok. Annem tek başına çocuk yetiştiren, çok çalışan ve aynı zamanda çok iyi bir ev hanımı olan bir kadındı. O bir melekti ve öldüğünde yanında benden başka kimse yoktu.

Bana sanki hayatının tek amacıymış gibi baktı ve bazen benim olmasam daha iyi olur muydu diye düşünüyorum. Sonuçta, doğduğumdan öldüğüne kadar ona bir yükten başka bir şey olmadım. Ben olmasaydım hayatına devam edebilirdi. Belki de benim için kendini öldürecek kadar çalışmak yerine daha uzun yaşayabilirdi.

O öldüğünde, bir daha kimseye yük olmayacağıma yemin ettim. Kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğime ve kendimi geçindirebileceğime söz verdim.

İşim benim hayatımdır. Yirmi yedi yaşında mimarlık firmamı kurdum ve son altı yılımı kendime bir isim yapmak için deli gibi çalışarak geçirdim. Gerry ya da beni destekleyen bir kahraman olmak isteyen başka bir adam için bunu bırakmam mı gerekiyor?

Lütfen.

Kocamın eve gelmesini beklerken günde dört saat çamaşır yıkamak istemiyorum. Onun bana bakması gerektiğini, hayatta kalmak için ona bağlı olduğumu hissetmek istemiyorum.

Hayır, masanın arkasında oturup tasarımlarımı hayata geçirmek istiyorum. Kazanılacak tüm mimarlık ödüllerini kazanmak ve öldüğümde bir miras bırakmak istiyorum.

Her anlamıyla bağımsızlık. İstediğim şey bu. Yalnız ölmek istediğimden değil, ama gelecekteki partnerim tarafından sürüklenen bir yük gibi hissetmek istemiyorum.

Büyükannem Nord'daki Yaz Sarayı'nın yeniden tasarlanmasından bahsettiğinde, ben de başvurdum. Gerry'ye söylemedim, ama neden söyleyeyim ki? Bu benim şirketim. Duvarda benim adım yazıyor. Şirket antetinde benim baş harflerim var.

Resmi iş sözleşmesini alana kadar ona tekliften bahsetmedim.

Gerry bunu pek iyi karşılamadı. Bana bir ultimatom verdi: ya iş ya o.

İşimi seçeceğimi düşünmemiştii. Beni hiç tanımış mıydı ki?

Bu bir yıl önceydi ve ayrılmadan önce altı ay daha zorluklarla mücadele ettik. Hala ara sıra sarhoşken telefon açıp, benim berbat bir kadın olduğumu hatırlatıyor.

İssiz tren istasyonuna bakarken ceketimi vücuduma daha sıkı sarılırken, onun kollarının sıcaklığını özlemeye başlıyorum. En azından rahattı. Belki de bu bir hataydı. Belki de Gerry haklıydı ve evde kalıp bir

sürü çocuk sahibi olmak daha iyiydi. Hava şartlarına karşı kendimi hazırlayarak lobinin kapılarına doğru yöneliyorum.

Rüzgârın şiddetine karşı, ağır metal kapıyı iterek açıyorum ve dışarı çıkıyorum.

dışarı çıkıyorum.

Beklediğimden daha kötü.

Soğuk hava yüzüme çarpar. Gözlerim yaşarır. Nefes almak acı verir, sanki milyonlarca buzlu hançer ciğerlerimi deliyormuş gibi. Rüzgara karşı başımı eğip, yüzümü soğuktan korumak için yakamı kaldırırken nefes alırım.

Faydası yok. Rüzgâr çok şiddetli.

Kalbim deli gibi atıyor. Bir adım daha atıyorum, valizimi tren istasyonundan dışarı sürüklüyorum ve sonunda gözlerimi kaldırıp önümdeki manzaraya bakıyorum.

Bu kadar soğuk olmasaydı, çok güzel olurdu.

Kalın bir kar tabakası, tek tek ağaç dallarından gotik tarzda yüksek sokak lambalarına kadar her şeyi kaplıyor. Yollar temizlenmiş, ama sert rüzgâr kar ve buz parçalarını siyah asfaltın üzerinde savuruyor. Kaldırımında savrulan ince beyaz kristal tabakaları gibi görünüyorlar.

Dümdüz ileride, uzun, siyah bir yolun sonunda Yaz Sarayı var.

Beyaz arka plana karşı, devasa, karanlık ve heybetli görünüyor. Elbette resimlerini görmüştüm. Kaleyi iki yanından çevreleyen iki yüksek kuleyi incelemiş ve giriş salonuna açılan kemerli kapıların ayrıntılarını görmüştüm.

Ama bu mesafeden bile, sarayın tahmin ettiğimden daha büyük ve kasvetli olduğunu anlayabiliyorum. Titriyorum.

En azından yol tarifi almama gerek yok.

Sağımdaki caddeden bir araba köşeyi dönüp gözden kayboluyor, motorun sesi rüzgâr ve karla boğuklaşıyor.

Sonra, daha yüksek bir ses duyulur.

Lobi kapısı, özellikle şiddetli bir rüzgar esintisiyle gürültüyle kapanır. Bir mandal tıklar ve paniğim daha da artar.

"Hayır!" Kapıya doğru sendeleyerek ilerlerim ve kapıyı çekiyorum. Parmaklarım tahta gibi hissediyorum. Düzgün çalışmıyorlar. Kapı koluna tırnaklarımı geçiriyorum, parmaklarım soğuk, buzlu metale yapışıyor. Acıyla yüzümü buruşturarak parmaklarımı çekiyorum. O kolu çok sert tutarsam, derimin bir kısmı kopacak.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Elimi atkıma sarıp kapıyı tekrar tutuyorum. Kapı yerinden kıpırdamıyor. Çekiyorum, çekiyorum, çekiyorum, deniyorum...

Gözlerimden yaşlar akarken ve yanaklarımda donmak üzereyken kapıyı açmak için.

Dışarıda kaldım.

Hayır, hayır, hayır!

Alnımı kapıya dayayarak, hıçkırıklarımı bastırıyorum.

Burada öleceğim. Şatodan iki mil uzakta donarak öleceğim.

Büyükannem nerede?

Bu, mimarlık kariyerimdeki en büyük proje olacaktı. Beni uluslararası üne kavuşturacaktı. En büyük başarıım olacaktı.

Şimdi?

Ön kapıya ulaşamadan ölebilirim.

Bavulumu açıp, sertleşmiş, soğuk parmaklarımı içeri sokup ikinci şapkamı ve atkıyı arıyorum. Parmaklarım en sıcak süveterimin örgü kumaşını hissediyor, etrafına dolanıp çekiyor.

Giysiyi valizimden çıkarır ve rüzgardan korunmak için binanın yanına kıvrılırım.

Bu arada, pek bir işe yaramıyor. Rüzgâr, ceketimin içinden uzanan bir pençe gibi, keskin tırnaklarıyla cildimi çiziyor.

Sonra derin bir nefes alıp, en sevdiğim (işe yaramaz) kırmızı paltomu çıkarıp, süveterimi elbisenin üzerine giyiyorum. Rüzgâr tenime çarpıyor. Keskin bir nefes alıyorum. Nefes almak acıtıyor. Hava çok soğuk. Vücudumun açıkta kalan her santimetresine saldırıyor, ciğerlerimi işgal ediyor ve hayatımın ne kadar kırılgan olduğunu bana gösteriyor.

Ceketimi tekrar giyiyorum, ardından atkıyı ve şapkamı, sonra ikinci bir atkıyı ve bir çift eldiveni.

Biraz daha iyi. Hala soğuk, ama daha iyi.

İç çekerek, son bir kez kapıyı deniyorum. Ne olur ne olmaz diye. Hayır. Sihirli bir şekilde açılmadı.

Bu, daha önce hiç hissetmediğim bir soğuk. Bir saldırı gibi. Sanki hava saldırıya geçmiş ve ben savaşmaya hazır olmadığım bir savaşın ortasında kalmışım gibi.

Eldivenlerim rüzgârın en şiddetli kısmını engelliyor, ben de valizimi yarım düzine basamaktan aşağı, karla kaplı kaldırıma sürüklüyorum.

kaldırırma sürüklerken, eldivenlerim rüzgârın en şiddetli kısmını engelliyor. Çenemi çift atkıma gömüyorum ve gözlerimi önümdeki küçük toprak parçasına dikiyorum.

Yepyeni, şık, deri ayak bileği botlarım sert kar ve buz üzerinde kayıyor. Duruyorum, bacaklarım yavru geyik gibi titriyor, gözlerimi kaldırıp önümdeki uzun, karanlık, kasvetli yola bakıyorum.

Ne kadar uzak olduğunu biliyorum. Topografik haritaları gördüm ve bölgenin çizimlerini inceledim bile.

İki milden biraz fazla. Farcliff'te, bu mesafeyi yürümek bana ne kadar sürerdi, otuz dakika mı? Bu mesafeyi yürümek beni hiç zorlamazdı.

Ama şimdi? Rüzgar ceketimin her zayıf noktasını bulurken, bacaklarımda sadece bir çift tayt varken, ayaklarımda astarsız botlar varken?

İki mil, dünyanın sonu gibi geliyor ve varacağım yer pek de dostça görünmüyor.

Arabanın kaybolduğu yolu gözden geçirirken titriyorum. En yakın kasaba, ters yönde yirmi mil uzaklıkta. Tren istasyonunun yanında karanlık ve kesinlikle kilitli görünen bir market var ve buradan en yakın kasabaya kadar birkaç çiftlik evi var. Yolda birine rastlayacağımı garanti edemem, o halde en yakın seçeneği tercih etmem gerekmez mi?

Gözlerim Yaz Sarayı'na giden uzun, düz yolu takip ediyor. Soğuk görünüyor.

Kaleye kadar iki mil yürümek yerine, hareketsiz durmak da bir seçenek, ama bu ölüm cezası demek. Başka seçeneğim yok.

Çenemi göğsüme gömerek, Yaz Sarayı'na doğru uzun yürüyüşe başlıyorum, oraya varmadan donarak ölmek için dua ediyorum.

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ, KÖTÜ PRENS WOLFE İLE KARŞILAŞIR. KUTUP SARAYINDA
KIVILCIMLAR UÇAR.

YEDİNCİ KİTABI OKUYUN: YALNIZ **PRENS!**

[HTTPS://GENI.US/LONEPRINCE](https://geni.us/loneprince)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok sever. İnsanları güldürmeyi sever ve onunla aynı mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettardır.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığını tam olarak bilemiyor.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm](#)

[Seni İstememelisin](#)

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile

Bırakılmak Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizm Doğru Adamlar

Nişanlanmak

Yanlış Adama Nişanlanmak

Mükemmel Adama

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

